

วิธีดูลายมือในเล่มนี้

ชีวิตไทย

เล่ม ๒

ตอนที่ ๕

ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๕

โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย
เป็นเจ้าของ

มี...

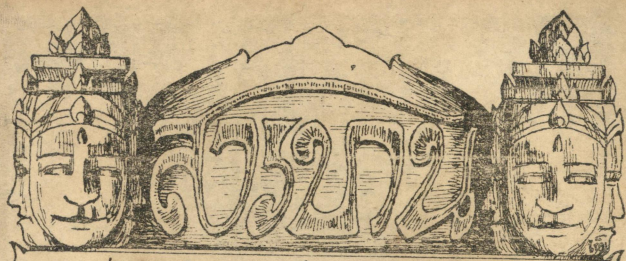

เคียม ฮั่วเฮง บริษัท จำกัด ลินไช้

ท่าบด สาม แยก ไทรศัพท เลขที่ ๘๘๐

รับตัดเครื่องแบบทุกชนิดโดยฝีมือชั้น ประณีต ใน
เที่ยวเมือง ได้รับมาตัดทอนอย่างดี สำหรับตัดเครื่อง
แบบข้าราชการ ฝรั่งทหาร, พุดเรือนแดงเลื้อยน้ำ เข้ามา
ใหม่หลายชนิด นอกจากนั้นยังได้รับ เสื้อฝน, หมวก,
รองเท้า, เครื่องกระโปรง, บุหรี่ หนังสือโน้ต กับ ของ
อื่น ๆ อีก ราคาขอมเขารักกว่าแต่ก่อนมาก

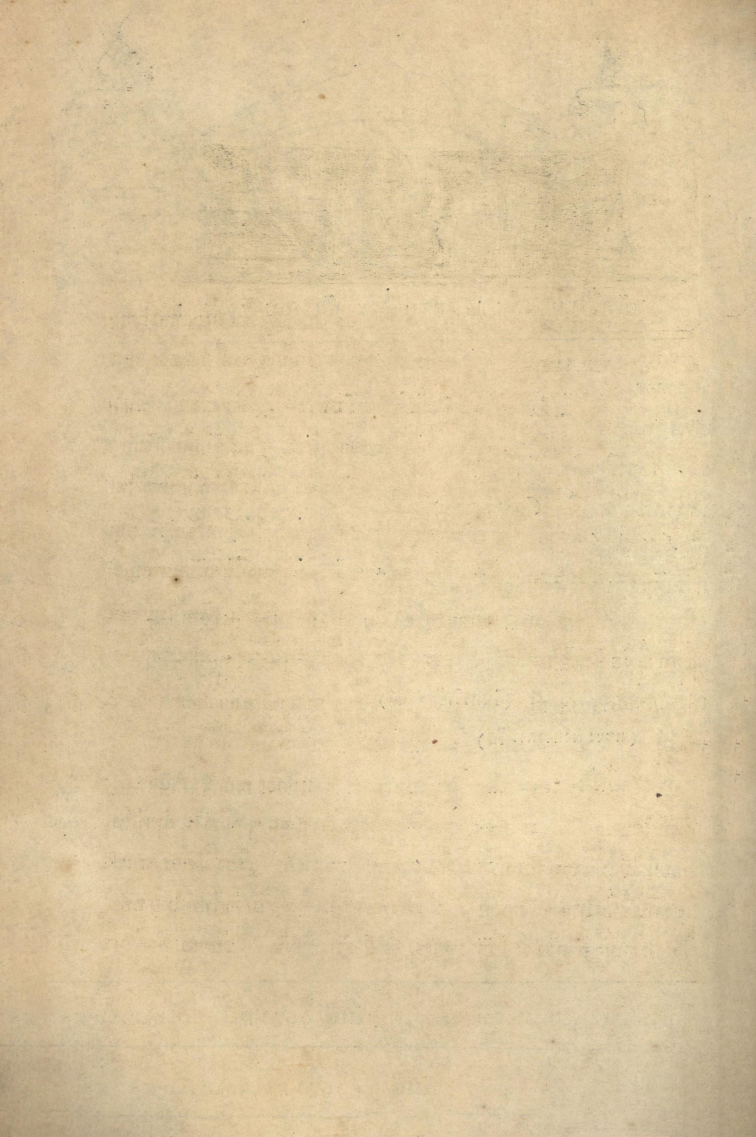
เชิญไปชม !เชิญไปชม !!เชิญไปชม !!!

ศัพท์ไทย เล่ม ๒ ตอนที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๕

แสดงการ	บรรณาธิการ
เครื่องรูปกรรมของชินเทียร์	ช. ทวีปยสาร ๖๒๕
อนาคตของวิทยุโทรศัพท์	นายเฉลิม โอสถานนท์ .. ๖๕๓
โคลงกระทู้สุภาษิต (โคลงสี่สุภาพ)	ต. แสงธรรม ๖๕๘
เพชร คัดเพชร	ด. อินทริโกภานนท์ ๖๖๐
การเดินทางจากดอนคอน ถึง ยอดเครเตี้ย	
... โดย เครื่องบิน	นายสอ เครื่องรูปบุตร ๖๘๘
วิธีดูลายมือ	นายหวด ดุ่นทวารขุน ๗๐๖
เปรียบเทียบบรรพชนชาติ (อินทรีเขียวรันทท์)	ขุนจงจิตินิตย์ ๗๑๕
เค้า เบ่ (แขนง พงสาวดาร จีน)	ด่มพ์ หอม ๗๓๗
ประเทศไต้เบวี่	หลวงประจำจันทเขตร์ ๗๔๔
กัณ คัด	นายอนันต์ สุขมาจันทร ๗๕๘
กระจุ่ม กระจิม	ทองหยิบ ๗๕๔
ปัจฉิม ถิขิต	ชาวเหนือ ๗๕๘
เอต ตาถัน	นายเพื่อง พตพันธ์ ๗๖๓

คำบำรุงบิละ ๑๐ บาท ที่ทำการโรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย โทรศัพท์ ๔๘๒

ครัวจ๋า

คน ครัวย่อม ชิม รส อาหาร ที่ เขา ประกอบปรุง ขึ้น ก่อน ที่จะยก
คองให้ท่าน รับประทาน เพื่อทราบ ว่า อาหาร นั้น ๆ จะมี รสชาติ กล
กล่อมเหมาะ เป็น ที่ ชอบใจ ผู้ที่ คน ทำให้รับประทาน แล้วหรือยัง ฉะนั้น
บรรณาธิการ ศัพท์ ไทย ก็ คัดคน ให้มี อุปมา เปรียบ ฐานะเช่นเดียวกับ ก
กระทำ ของ คน ครัว ตาม ที่ กล่าว มาแล้ว ฉะนั้น เพราะฉะนั้น ศัพท์ ไทย
ตอนนี้จึงเป็น ประหนึ่งอาหารอันเพียบพร้อมมาวางเทียบไว้ สำหรับท่านเลือก
รับประทาน ตาม ความ พอใจ ก็ต้อง อ่าน ฟัง แล้ว และวินิจฉัยดูเหตุอัน
โอชะ แห่ง ด้านคน ครัว ทดสอบ ทุก ๆ เรื่อง แต่ ค้น จนจบ ใน ศัพท์ ไทย คอ
นี้ จัก มี ลักษณะ เป็นไฉน และ ถ้า จะ ยก ขึ้น เป็น ข้ออุปไมย เช่นกับค
ครัว ผู้ประกอบ อาหาร แล้วไซ้ ท่าน ควร จะ นำไปกล่าว ขอดชาวบ้า
อื่น ๆ ว่า “แม่ ครัว ของฉัน ทำกับ ข้าวแกง พอใช้!” ได้ฤฯ ยัง?

หวัง ใจ ว่าท่าน ผู้อ่าน ทั้งหลาย คง จะ ไม่ต้อง คำน บรณาธิการ
ศัพท์ ไทย ว่า มิได้ กล่าว เปรียบ เทียบ เรื่อง ทุก ๆ ชนิด ใน ศัพท์ ไทย
ตอนนี้ ให้เป็น เช่น กับ อาหาร ที่ ประกอบปรุง ขึ้น ว่า เรื่อง นี้ ควร จะ เป
ของกิน ชนิดไหน จน ทดสอบ มี แต่ เพียง รวม ๆ ความว่าศัพท์ ไทย ตอน
นี้ ดู ประหนึ่ง อาหาร มี โอชะรส เต็ม ทัง สำหรับ ท่านนี้ ข้อตอบ คำคำนี้

มีอยู่อย่าง ตื่น ๆ และกล่าว เพียงง่าย ๆ ว่า นำกระดาษ สำหรับบรรณา
 ชิกการ มีจำกัด อยู่เท่า ที่เขียน อยู่บนดิน และ ค่อย ๆ ไปจน จบคำ แถลง
 การ นี้ เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น ท่าน ผู้อ่าน จง พึง คำ แถลง การ โดย
 เฉพาะ กล่าว ถึง เรื่องใน ศัพท์ ไทย คนนี้ ที่ ควร พุดถึง เท่านั้น เกิด และ
 หวังว่า คง จะ ไม่ รังเกียจ ที่ จะ อ่าน ทราบ เอา แต่เพียง ใจ ความ ย่อ ๆ พอ
 สกิดใจให้ต้อง พลิก อ่าน เรื่อง ซึ่ง อ้าง ถึง สืบไป เท่านั้น

เรื่อง เศรษฐกรรรม ของ ชินเทียร์ เปน เรื่อง อ่าน พังเด่น ชื่น ๆ
 และ น่าคิด อยู่มาก เพราะ เกี่ยว ด้วย สภาพ แห่ง สตรี ถ้อยคำ ดำนวน
 ไพเราะ สม่เรื่อง ซึ่ง ผู้แปล และ เรียบเรียง พยายาม ดัดแปลง อนุโลมให้
 เปน เช่นนั้น ผิด กันไกล ที่เดียวกับ เรื่อง คำ พยากรณ์ ชินยอร์ มาโคเน่
 ผู้เป็น ต้นคิด ประดิษฐ์ วิทย์ โทเรต และ โทเรศท์ ชิน อันมี โวหารา ชิบาย
 พัง ดู ชรวี ๆ ชรัม ๆ วาง ทำ เปน นักปราชญ์ อยู่ใน ศตวรรษ ซึ่งเป็น ชรรมาอยู่
 เอง ผู้พอใจ ขวน ขวาย แสง หา วิชานี้ เช่นนี้ คง จะ พอใจ อ่าน และ
 เชื่อ ว่า คง ทราบ อยู่ แล้ว ว่า สมัย นี้ ชาว ยุโรป และ อเมริกา พากัน เอา ใจ
 ได้ ผักฝืน และ 'ทิ้ง' กัน อยู่ใน วิทยา พแนกกัน เปน อันมาก

วิชิตู ดายมื่อ ก็ อีก ผู้ใด จะ พัง โวหาร ดำนวน อย่าง เยือกเย็น
 จับใจ ย่อม จะ เห็น เอา จาก เรื่อง เช่นนี้ ไม่ได้ อยู่เอง และ ถ้า จะ แปลง
 ข้อ เดี่ยว เปน ว่า "ตำรา ดู ดายมื่อ" ก็ จะ พัง ดู ครึ้ม ครว้า หาน้อยไม่ แต่
 เมื่อ เปดียนเรียกเพียง "ดู ดู ดายมื่อ" พัง เดียง ค่อย หย่อน ลงหน่อย แท้
 จริง เรื่อง เช่นนี้ ควร อ่าน ดู วัไบบ้าง เพราะ เปน คำหรับ ที่ แปลกประหลาด

อยู่ โดย ดำแดง ว่า มิใช่แค่ชาติที่ไม่ถึง แล้ว ซึ่งความเจริญ จะพึงเชื่อถือ
แม่ “ฝรั่ง” ซึ่งชาวไทยโดย มาก เคยอ้าง ยก ย่อง คิดปากอยู่ ว่าเขาเป็น
ชาติที่ ดำเนิน อยู่ ใน อารยะ วิถี แท้จริง แล้ว ก็ ยัง คง เชื้อ อยู่ นั่นเอง ดังนั้น
จึง น่าจะ ทราบ จดจำ ไว้ สำหรับ เทียบเคียง ดู กับ คำรา ของไทย ๆ เราเดิน
บ้าง ซึ่ง นับว่า เป็น ความ วัชระ เต็ดดี ด่วนหนึ่ง และ ทั้ง เรา ยัง ได้
พยายาม กระทำ ภาพ ตามมี มา พิมพ์ ไว้ เพื่อ ตรวจดู ประกอบ ด้วย

ผู้ที่ ชอบ เรื่อง ที่มี ลักษณะ โดด โผน เช่น การ ข้อน กด กัน อย่าง ถึง
ที่สุด อย่าง ที่ เรียกว่า ‘เกดอ’ ด้วยกัน ทั้งสอง ฝ่าย คง จะ นิยม
เรื่อง เพชร คด เพชร ของ ต. อินตะริกานนท์ ซึ่ง ดำเนิน วิธิการ ของ
ผู้ร้าย ที่ ได้ แก่ ผิด กัน อย่าง ถึง ใจ ผู้แปล และ เรียบเรียง ได้ ตั้ง ใจ เขียน
อย่าง วาด ภาพ มา ให้ ผู้อ่าน เห็น จำเพาะ หน้า ที่เดียว

ถนัด ก็ เรื่อง การเดินทาง จาก ตอนคอน ถึงออกัสเตเรเตีย โดย เครื่องบิน
ของ เซอร์ รอด ด้มิต ซึ่ง เรา จะ เว้น เสีย ไม่ กล่าว ถึง มิได้ เพราะ
ตอน หน้า ที่ จะ ถึง นั้นเอง การเดินทาง ของ เซอร์ รอด ด้มิต โดย อากาศ
วิถี ครอง นั บวรดู ประเทศ สยาม ซึ่ง เป็น ตอน ที่ น่า อ่าน และ ควร ทราบ อย่าง
ยิ่ง ว่า เขา จะ กล่าว ขวัญ พรรณนา ถึง ภูมิ ประเทศ บ้าน เมือง ไทย เรา โดย
ความเห็น อย่างไร บ้าง และ เนื่อง ด้วย เป็น ตอน สำคัญ ดัง กล่าว แล้ว
เรา จะ ได้นำ ภาพ ภูมิประเทศ ถ่าย จาก อากาศ มา ลง พิมพ์ สอดไว้ สำหรับ
ดู ประกอบ เรื่อง อีก ด้วย

เมื่อ โอกาสที่จะเขียน คำ แสดงการ หมด ตง ตาม ที่ได้แสดง แล้ว
 เพียง ทงน^๕ จึง ขอ จบไว้ พดาง และ ขอ กตาว แดม ท้าย อีก สักนิดว่า
 เท่าที่ได้พูดมานี้ คงจะเป็นที่ พอใจ ท่าน ผู้อ่าน ทวกัน ที่ จำ ต้องบอก
 ไว้ อีก ขอ หนึ่ง ก็คือ:—

ศัพท ไทย ฉบับ หน้า จะ ทำ เป็นฉบับ พิเศษ

อนึ่ง ห้าง เพ็ญภาคได้ ดั่ง กาดันเดอร์ เชมน์มา ให้ดำหรับ บรรณา
 ธิการ ศัพท ไทย ๑ แผ่น นั้น ได้รับไว้ด้วย ความชอบใจ แล้ว ห้าง
 เพ็ญ ภาคแจ้ง ว่า กาดันเดอร์ นี จะ แดม พก แก่ ท่าน ผู้ที่ มา ซื้อ ของ, ซื้อ
 ยา, ตรวจโรค และ เข้า รกยงค์ ของ ห้าง เพ็ญภาค ทุก ๆ พนท ตั้งแต่
 เดือน พฤศจิกายน นี้ เป็นต้นไป จนกว่า จะ หมด กาดันเดอร์

บรรณาธิการ.

หนังสือรายเดือน

สัพทไทย

เล่ม ๒

ตอนที่ ๕

ธันวาคม พ. ศ. ๒๔๖๕

เศรษฐกิจกรรม ของ ชินเทียร์

ช. ทพยสาร แปล

ชินเทียร์ สัตตัตถ์ ผู้มี รูป ทรง อัน แ่ง น้อย โสภา ^{สูง} สดม เดื่อ
ยาว ขน สัตว์ และ หมวก ถัก ผ้า ตุ๊กไม้ เข็ม สำหรับ เวลา เข้า ^{สูง} เดิน ไป
มา อยู่ใน ห้อง เด็ก ๆ ทาสีขาว และ ชมพู ด้วย กมต อัน ไม่ ผ่องใส ^{สูง} กต้าย
วิหค ต้อง ชัง อยู่ใน กรง หด่อนกำลัง รำพึง ว่าทำไฉนหนอหด่อน และสาม
จึง จะ สามารถ ขำระ บิด ประจำ เดือน ให้ ดูด่วง ไปโดย ปราศจาก อาการ
ขตุก ขตุก ต่อ คตังเงิน ย่อม ๆ ของ หด่อนได้.

เคหาสน์ น้อย ของ หด่อน แน่นไป ด้วย ของ ขวัญ อัน มี คำ แค่ คราว
จิหวะ สมัย ถึง เหล่านี้ ดวง อยู่ เกิดอื่น กตาด เรียง ราย และโดย มาก
มีรูปพรรณ สันฐาน โต เกิน ขนาด ^{สูง} กต้าย ตุก ตา ซึ่ง ถูก ยัด ให้ ไป
นั่งคับ อยู่ใน เรือน เด็ก เด่น.

ส่วนเครื่องประดับบ้านเก่า ก็มีขนาดใหญ่ โตเกินไป เช่นเดียวกัน และประเภทที่เป็น หิริญ วัดถูก ก็หะระ ทะจน รู้ลึกได้ว่า ถ้าจะให้มันเงา สดใส แล้วจะต้อง หาคนใช้ อันแข็งแรง สำหรับ ขัดถู ทุกวันทีเดียว เบียนโน ซึ่งไม่เคย ถูก แคะ ต้อง วาง ขวาง อยู่ ที่ มุม ห้อง ใช้ เป็น ที่ ตั้ง กรอบรูป แจกัน ตุ๊ก กระตา และ สิ่ง นำ เอ็นดู เด็ก ๆ น้อย ๆ.

หัดอน รำพึง ด้วย ความ หงุด หงิด ในใจ ว่า หัดอน และ ลำมี จะ ขาย สิ่ง อันไร ประโยชน์ เหล่านี้ เสีย บาง อย่าง เพื่อ เอา เงิน เป็น ค่า ใช้ จ่าย สำหรับ แปร สถาน ไป ผ่อนพัก ร่างกาย ณ ที่ ร่มเย็น สถาน แห่งใด แห่งหนึ่ง จะมี ดี กว่า หรือ ?

อากาศ อัน อบ อ้าว นำ อัด อัด ระดม กับ กัดน เหม็น น้ำ มันดิน ที่ ราว ถนน และ ความ คับคั่ง แห่ง หมู่ชน กระจ่าย ปกคลุม ไป ทั่ว นคร เพดาน ห้อง ดู ประหนึ่ง ตก ต่ำ ลง มา ทุก ๆ วัน หน้าต่าง ก็ ดู เด็ก ลง ดู เดียว กัน นอกจาก นั้น ทุก ๆ เวลา ที่ ลำมี ของ หัดอน เดิน ตาม ภาย จาก สำนักงาน มา บ้าน ด้วย น้ำ จิต อัน อุดทน หัดอน ยัง ดัง เกิด เห็น ความ เขียว แห่ง ไร ร่วง ปรากฏ ที่ หน้า อัน แสดง ความ มี อารมณ์ ดี ของ เขา ด้วย.

สิ่งที่ หัดอน ชอบ และ ปรารถนา ขึ้น หน้า สิ่ง อื่น ๆ ก็ คือ การ ใช้ จ่าย เงิน อย่าง ฟูม เฟอ้ย ไม่มี จำกัด เมื่อ หัดอน นึก ถึง ฐานะ ของ หัดอน เปรียบ เทียบ กับ บรรดา หญิง สาว อัน มั่งคั่ง โภค ทรัพย์ ซึ่ง เป็น มิตร ของ หัดอน แต่ ครั้ง ที่ หัดอน ยัง ศึกษา อยู่ ที่ โรงเรียน แล้ว กระทำให้ หัดอน บังเกิด ความ โทมนัส นึก อิจฉา ในใจ ว่า โลก ขาด ความ ยุติธรรม ใน

ชอน มาก และ กลับ ทำให้ ความ ปรากฏา ทักดำ มาแล้ว ของ หด่อนยิ่ง
จับ แน่น เข้าใน ดวง หทัย หนัก ชน.

อยู่มา ณ กาล วันหนึ่ง จดหมาย ฉบับ หนึ่ง ได้ ถูก นำ มา ตั้ง ที่ บ้าน
ของ หด่อน ซึ่ง มี ข้อความ ดังนี้:-

มิตรที่รัก

ด้วยใน เดือน กรกฎาคม และ สิงหาคม นี้ ฉัน อยากจะ เชิญ
ให้เธอ และ ฮารี ไป พัก อยู่ที่บ้านฉัน ฉัน และสามี ต้องการให้เธอ มา
จริง ๆ ห้องพักที่นี้ มี อยู่ เหลือ หลาย และ ถ้า จำเป็น ฮารี ต้องการ
จะ มาใน พระนคร ทุก วัน กับ อาตเฟรด ก็ ได้ แต่ฉัน หวังว่า เขา คง จะ
หาเวลา ผ่อน พัก บ้าง โปรดอย่า ปฏิเสธ คำ เชื้อเชิญ ฉันอยาก ให้
เธอ มาจริง ๆ ฉัน ไม่ เห็น เหตุ ว่าทำไม เธอ จึง จะ ควร ผัง ตัว อยู่ ใน
บ้าน อัน อับ อ้าว คดอด ฤดูร้อนนี้ ? เธอ จะ มาวัน ศุกร์ นี้ ได้ ไหม ?

แต่มิตรอัน แดง รัก

เลอร์ดิน

หด่อน เคย นึก เสมอ ว่าเลอร์ดิน ไปดัดดี เปน มิตร อัน แท้จริง คน
หนึ่ง คำ เชื้อเชิญ ทำให้ หด่อน ตี ใจ จน ออก เค้น และ ต้ม ฐานะ อัน
ขดุก ขดักไม่ ราบรื่น แห่ง ครอบ ครัว หด่อน เดี่ย สิ้น หด่อน ตั้ง ค้น ด้ร่าง
วิมาน อัน งดงาม ชนใน อากาศ ความ ใฝ่ฝัน ได้ เริ่ม ปรากฏ เปน รูป โคร่ง
ขึ้น โดย แท้จริง และ ชัดเจน เข้า ทุกที.

ใคร ๆ ก็ ย่อม ทราบ ว่าบ้าน ของ เลอร์ดิน เปน บ้าน ที่ใหญ่ โตโอฬาร
อุดมไปด้วย บ่าว บริวาร หญิง ชาย แต่งกาย แพรว พราว ประกอบกับ ความ

ชำนาญในหน้าที่เป็นอย่างดี บ้านนี้สถิตอยู่ ณ ฟากฝั่งแม่น้ำเทมส์
ภาคเหนือ การที่ได้รับคำเชิเชิญให้ไปพำนักอยู่ในสถานอันบรม
สุขเป็นเวลาถึง ๒ เดือนเช่นนั้น ชื่นเทียร์รู้สึกเหมือนกับว่าหลุดพ้นได้
รับคำเชิเชิญให้ไปพัก ณ วิมานแห่งสวรรค์ภพ วันนี้เป็นวันอังคาร
หลุดพ้นจะต้องไปในวันศุกร์ นับว่ามีเวลาเหลืออยู่น้อยเต็มที่ สมอง
ของหลุดพ้นยิ่งเต็มไปด้วยการกะแผนร้อยพันแปดอย่าง แต่ละสิ่ง
ล้วนแล้วไปด้วยเพื่อความสุขบรรเทิงเริงใจทั้งสิ้น เมื่อข่าวของหลุด
พ้นทราบข่าวนี้เขาจะดีอกดีใจเพียงใด ? ในอิศตภาพแห่งชีวิตอัน
ซื่อ ๆ กอปรด้วยวิริยภาพซึ่งเขาดำเนินอยู่นับวัน นับว่าเขาได้
รับความสุขบรรเทิงน้อยเต็มที่.

โดยนัยนั้น หลุดพ้นรับเขียนจดหมายตอบรับคำเชิญทันที และ
จัดการบอกสาวใช้ว่าหน้าที่ลูกจ้างเป็นอันหมดอายุตั้งแต่วันศุกร์เป็นต้น
ไป พดางนึกเกษมเปรมใจอยู่ครัน ๆ ว่า ผลของการรับเชิญ
อันแรกก็คือได้ประหยัดเงินค่าจ้างคนใช้ถึง ๒ เดือน ฉะนั้น การที่
หลุดพ้นรับเชิญจะไม่นับว่าเป็นความเฉลียวฉลาดอย่างน่าชมหรือ ?

กิจที่หลุดพ้นพึงกระทำต่อไปก็คือสำรวจสิ่งที่มีอยู่ในตู้เสื้อผ้า
ของหลุดพ้น แน่ละ ! หลุดพ้นคงต้องใช้เสื้อผ้ามาก เพราะหลุด
พ้นจะต้องพบคนไม่น้อยที่บ้านโปสต์คัต แต่ ณ วาระนี้เอง ความเกษม
สุขใจกลับหยุดชงกตงฉับพลัน หลุดพ้นตั้งเสียสละว่า คิมหันตฤดูเป็น
สมัยที่ต้องแต่งกายให้อำสรวสรว และบรรดาเสื้อผ้า ๆ ของหลุดพ้น !
นอกจากเสื้อราตรีสีม่วงอันเลื่องชื่อ ๒-๓ เล่มแล้ว ก็เป็นเสื้อ

สำหรับ ฤดู เหมันต์...! ข้าเก่าเกิน สมัย ^{๕๕}ทงสัน! หด่อน จำเป็น
 จะ ต้อง มี อาภรณ์ ^{๕๖}เสื้อผ้า—เช่น เสื้อ กระโปรง หมวก รองเท้า ถุงเท้า
 เสื้องาม ๆ สำหรับ รับ ประทาน น้ำชา เวลา บ่าย อย่างน้อย ๓ สำหรับ และ
^{๕๗}เสื้อ หนา พร้อม ด้วย ผ้า มงหน้า สำหรับ ชี รยยนต์ เต้น อีก ด้วย หด่อน
 มอง ดู บาณชี ราย ตั้ง ของ เหล่านี้ ด้วยความ ฉงน สันเทห์ และ ขัดข้องหมอง
 ใจ ระคน กัน— แต่ หด่อน ไม่ สามารถ จะ คิด ให้ น้อย ลง ไป กว่า ^{๕๘}อันใด
 ทุก สิ่ง หด่อน เห็น เป็น ความ จำเป็น ^{๕๙}ทงสัน แต่ เมื่อ คิด ถึง เวลา อัน จะ
 ไม่ ต้อง เสีย ค่า ใช้ จ่าย ที่ บ้าน ๒ เดือน ข้าง หน้า ^{๖๐}นี้ แล้ว หด่อน จะต้อง
 จิตก ะไร กับ การ ที่ จะ เปลี่ยน ทรัพย์สิน ^{๖๑}ซื้อ สรรพสิ่ง ที่ จำเป็น เหล่านี้ &—๕
 อย่าง เท่านั้น ?

ชินเทียร์ ตัดสิน หด่อน ไม่ ชั่ว แต่ เป็น คน ข้างคิด หด่อน ยัง เป็น
 คน ข้าง ทำ ตาม ความ ตกลงใจ ของหด่อน อย่าง ครบ ถ้วน เสมอ ด้วย ^{๖๒}ฉนั้น
 ใน บ่าย วัน นั้นเอง โดยไม่ พัก ต้องกังวล บอก ชารี สามี ของหด่อน หด่อน
 ก็ จัดแจง ^{๖๓}ซื้อ จ่าย เป็น ยอดหม่าน.

เมื่อ ชารี ตัดสิน กลับ บ้าน วัน นั้น หด่อน จึง ไป ค้อน รับ โดย
 พถัน พดาง พร่ำพรรณนา ขาวดี ให้ฟัง ชารี เป็น ชายหนุ่ม เรียบ ร้อย
 สงบ เสงี่ยม หน้ากลม ร่าม ร่าม ^{๖๔}เคียง ๆ เข้าไป กับ โอง เขา เป็น
 ผู้ที่ ยอม ให้ ภรรยา จูง จมูก ไป ใน ทิศ ทาง ต่าง ๆ สุด แต่ ความ พอใจ ของ
 หด่อน ^{๖๕}ฉนั้น จึง ไม่ เป็น การ นำ ประหลาด ะไร ที่ ครัง ^{๖๖}นี้ เขา เห็น พร้อม
 ยอม ตาม หด่อน อีก.

“ เปน การ ประหยัด ทรัพย์ แก่ เรา มาก—มาก ที่เดียว นะคะ ยาร์!”
 หด่อน กล่าว ด้วย ความ ตื่นเต้น. “ แหม! บ้าน นัน สวย ที่สุด อ้อ!

เธอ ไม่ เคย ไป ไม่ ไช้ หรือ คะ? เธอ ควร จะ หา เวลา นาน ๆ ผ่าน พัก
 เสีย บ้าง เธอ ควร หย่อน ใจ หา ความ สนุก ที่ นั้น มี พร้อม
 เดิน นิด เอย! กอด พ้อ เอย! ขี้ รย นิด เอย! งาน สโมส
 ดัน นิด เอย! และ.....อ้อ! แน่ ละ คะ! เดอร์ ติน เปน คน
 สมิ ยใหม่ เจียบ!” กระ แต้ เสียง ของ หด่อน ถึง วาน เติ้ม ไป ด้วย ความ
 โอ่ โอว ดะ เปน เชิง แสด ง ว่า ทั้ง นี้ ก็ เพราะ โดย ความ อุปถัมภ์ คำ ชู ของ
 หด่อน หด่อน ไม่ ปด้อย ให้ ยาร์ ต้ม โดย ว่า บุคคล มั่ง คั่ง สมบัติ เหล่า น
 เปน สหาย ของ หด่อน และ ที่ เขา จะ ได้ ประสพ โอกาส อัน ดี ก็ เพราะ ความ
 กว้าง ขวาง ใน สมาคม ชันสูง ของ หด่อน เปน ผู้ ชัก นำ ไป เท่านั้น.

“ เดอร์ ติน กับ นัน รัก ใค ร สนิช สนิม กัน จน รู้ ดี กด้าย กับ เปน พ
 น้อง กัน จริง ๆ เสมอ มารดา ของ หด่อน คุณ เคย กับ คุณ แม่ ของ นัน ต
 แหม! ที่ จริง หด่อน เปน คน ดี พดิก และ รู้ จัก ใค ร ๆ เกือบ ทั่ว นคร
 อาด เฟรด ไป สด ตดี ควร จะ แนะนำ เธอ ให้ รู้ จัก กับ สุภาพ บุรุษ บาง คน ซึ่ง
 จะ เปน ประโยชน์ แก่ ตัว เธอ ต่อ ไป ไม่ เชื่อก ก็ คอย ดู ช้ คะ ”

“ นัน เชื่อก ที่ เดียว ชันใจ!” เปน เสียง ที่ หด่อน ออก มา จาก
 ดวง หน้า ซึ่ง ยิ้ม อยู่ ชั่ว นา คาบ.

ภายหลัง การ รับ ประทาน อาหาร เย็น อัน เปน งาน ที่ นาง ดำ ไร ได้
 ประกอบ ชัน อย่าง ทั่ว ก ๆ ด้วย ความ จง ใจ แดง แด้ว หด่อน ทอด ตัว
 ลง บน เก้า อ นอน พลง พร้า พรณนา ถึง เรื่อง อัน ไม่ รู้ จัก จัก จาง นัน ต่อ
 ไป อีก.

“เธอคงไม่ชอบ อาตเฟรด แค่นั้นแหละ เธอยังไม่คุ้นเคยกับเขา พอที่ควรจะนึกอย่างไร ในเวลานี้? เขาเป็นคนค่อนข้างเจ้ายศเจ้าศักดิ์และ... ออกหยิ่งด้วย คนมันมีถึงจะมีนิสัยที่น่ารังเกียจอยู่บ้างก็ไม่ได้เป็นไรนัก เราคงทำให้ถูกใจเขาได้ทั้งนั้นไม่ใช่หรือคะ?”

ฮารี ตอบ อูบอับ อยู่ในคอ เปนที่เห็น พ้องด้วย เขาม่าเพี้ยนคนเป็นคนต้นโดยพอใจแต่เพียงในสิ่งที่ตนมีอยู่ ไม่ต้องการจะอิศนาวิชาผู้ใด.

“เครื่องแต่งตัวของเธอเก่า?”

“อ้อ! ฉันมีเรียบร้อยแล้วจ๊ะ!” เขาคอบอย่างง่าย ๆ

“ดูเหมือนลูกกระคุมเม็ดหนึ่ง หรือ สอง เม็ด ขาดไปเท่านั้นเอง”

“ฉันจะส่งไปให้ช่างตัดเสื้อ ซักให้ดี เพราะฉันอยากพุ่มใจในความหรูหราของชุดหัวของฉัน!”

สามีของหล่อน ยิ้ม-ยิ้ม อย่างอาการ ซึ่งกระเดียดไปข้างเป็น และดูเหมือนคงดูบ่หรี โดยคุณภาพต่อไป ถ้าหากภรรยาไม่พูดขึ้นโดยพถันว่า.

“ฮารี! เธอมีรักเกิดขึ้นแล้วหรือ?”

“ไม่มีจ๊ะ!”

“อ้าว! ฉันคิดว่าเธอควรหาสักอัน เพราะเราจะยิ้มเขากันทั้งตาบิ๋ย้อมไม่ได้!”

“ฉันไม่เด่นหรอกจ๊ะ!” เขากกล่าว ออกมา คือ ๆ.

“แต่เธอต้องเล่น!” นาง พญา อัน กะจ้อย ร้อย ของ เขา แผล
 เฝี้ยง ออก มา ทันที “ผู้ชาย เขา เล่น กัน ทั้งนั้น ด้วย เป็น กิฬา
 ที่ ออก กำดั่ง อย่าง ดี ที่ สุด ใน โลก นี้ แล้ว ก็ — ผ่า เอะ! เธอ
 ออก จะ อ้วน ใหญ่ เฝี้ยง แล้ว ะ นานา ฉัน จะ บอก ให้ นอกจาก นั้น
 ถ้า ช้อ อัน ดี ๆ ฉัน จะ ได้ พลอย ไปด้วย ประเดี๋ยว! — ฉัน ดู ก่อน —”
 หล่อน ทอด สายตา ไป ที่ มุม ห้อง คือ ฆมวด เป็น เริง ตรึก ตรอง “นะ!
 หมวก เป้า ของ เธอ ก็ เก่า เต็ม ที่ แล้ว เธอ จะ ต้อง ช้อ ใหม่ สำหรับ ขีร
 ยนต์ เล่น อ้อ! ต้อง แว่น ตา กัน ผุ่น ด้วย ฉัน แน่ ใจ ที่ เดียว ว่า เรา
 คง ต้อง ขีร อก กัน ไม่น้อย”

“ฉัน มอง ไม่ เห็น เลย ว่า เรา จะ เอา เงิน ทอง ที่ ไหน มา ช้อ สิ่ง ต่าง ๆ
 เหล่า นี้ ได้?” เขา ออก ความ เห็น เอื่อย ๆ แต่ หล่อน พุด ตัด เดี่ยว ว่า

“ทำไม คะ? ยาร์ ก็ ๒ เดือน ข้าง หน้า เรา จะ ไม่ ต้อง เสีย
 ค่า ใช้จ่าย อะไร เลย นี่ นานา พื่อ! ถ้า ฉัน ไม่ คิด ตก เช่น นั้น แล้ว ฉัน
 คง ไม่ กด้า ช้อ อะไร เลย เพราะ เสื้อ ผ้า ของ ฉัน ก็ ออก จะ ขาด มือ
 อยู่ ๒-๓ อย่าง เหมือน กัน”

เขา พยัก หน้า พดาง นึก ประมาณ ราคา ของ ต้อง ดำ อย่าง ที่ หล่อน
 กล่าว เขา แต่ง งาน มา ได้ ๕ เดือน แล้ว ซึ่งเป็น เวลา อัน สมควร ที่
 พอ จะ ทำให้ เขา ออก จะ อยาก เรียน รู้ และ เข้า ใจ ถึง การ คิด คำนวณ ค่า
 แห่ง ภาระ หนี้ ของ สัตว์ อยู่ บ้าง

วัน ค่ำ ๆ มา ดำ ภาร ษา ได้ ไร่ เวลา ให้ หมก เป็ด ต้อง ไป โดยการ
 ละคร เทรียม ต่าง ๆ ด้วย เงิน ว่าง ไร่ ด้วย จิต เจตนา อัน ตรง กัน ข้าม กับ

สุจริตและหวังดี ได้จัดแจง เก็บเข้า ของ ที่ เป็น ของ หัตถ์ และ รวมทั้งของ
ชินเทียร์ ด้วย หาดาย อย่าง เข้า หีบ แล้ว ตาไป ฉนั้น การ ประกอบ กาแฟ
ใน เวลา เข้า ค่ำ มา จึง ตก เป็น ภาระ กิจ ของ ยาย แก่ ดู แ่ บ้าน ผู้ คน เคย
กับ ความ อด อด น้อย ที่ สุด ส่วน อาหาร นอก นั้น จำ เป็น อยู่ เอง ที่ ต้อง ไป
รับ ประทาน ตาม ภัตตาคาร ซึ่ง เป็น การ เปลือง เงิน แพง ไม่ ใช่ว่า

“ไม่เป็นอะไร นัก หรอก ค่ะ ชั่ว เวลา อัน น้อย เท่านั้น” หัตถ์
พูด เอาใจ สามี.

เคหาสน์ น้อย ของ หัตถ์ ใน กาด นั้น ก่อ เกิดขึ้น ยุ่งเหยิง ไป
ด้วย สิ่ง ของ ผัว ผัว ต่าง ๆ ซึ่ง หัตถ์ คำนวณ ว่า รวบรวม มา จาก คู และ
ดิน ชัก เพื่อ ประสงค์ จะ หา เศษ ดิน ไม้ และ วัสดุอื่น ๆ ใน บ้าน ของ หัตถ์ ดิน
คล้าย กับ ได้ ถูก ปล้น หรือ อีก นัย หนึ่ง เหมือน กระเจาด หรือ ตะกร้า
บรรจุ ของ ไป ใหญ่ ที่ หัก คำนวณ อยู่ กระจุย กระจาย ฉนั้น หัตถ์ รวบรวม
จัด บ้าง ซื่อ บ้าง จน เวียน ไป มา จน กระทั่ง อด อด และ นึก ถึง ด้าย
อยู่ ว่า หัตถ์ จะ สามารถ รวบรวม รวม บรรจุ ของ เหล่า นั้น ไป ได้ จริง ๆ หรือ ?

“ขอบคุณ เทพดา อารักษ์ เรา ไป ได้ ละ ช้ ค่ะ” หัตถ์
กล่าว ออก มา อย่าง โด่ง ใจ ยาวี เหลียว ดู รอบ ๆ ห้อง เป็น ที่ แสดง ความ
เลี้ยว ใจ หรือ อด อด อย่าง ไດ อย่าง หนึ่ง ซึ่ง ยาก ที่ จะ ทำ นาน ให้ ถูก แล้ว
พูด ออก มา ซ้ำ ๆ ว่า “แต่ เรา จะ ต้อง กลับ มา อีก วัน หนึ่ง !”

“ถึง อย่างไร ! เราก็ ได้ พัก ผ่อน สบาย แล้ว” หัตถ์ ตอบ
“เชื่อน ด้วย ไหม ค่ะ ?” ดิน ซื่อ มา วัน หนึ่ง เอง

“ด้วยจะ!” เป็น คำตอบ อันพัน อันตราย ของเขา.

ครั้น วัน ศุกร์ หัดนอน บังเกิด ความคิด ชื่นใหม่ อีก จึง ปรารภ แก่
สามี ว่า “เราควร จะ ต้อง หา สิ่งใด สิ่งหนึ่ง คิด มื่อไป เพื่อ กำนัด แก่เจ้า
บ้าน เป็น เครื่องหมาย ว่า เรา รู้ ลึก ชอบคุณ ในความ เชื้อเชื้อ ”

“จริงจะ” ฮารี ตอบ ชื่น ๆ อย่าง ง่วง นอน พดาง จิบ กาแฟ ซึ่ง
ปราศจาก รส เมื่อ คั้น เขา ต้อง บรรจุ เขา ของ ดง หีบ อยู่ จน ดึก ขณะ
ที่ ภรรยา นอน หลับ อยู่ บน เก้าอี้ ยาว.

“ฉัน คิด ว่า เธอ ควร หา บุหรี่ ซิกาแรต ไป ฝาก อาตเฟรด เพราะ
เธอ จะ ตั้ง หน้า รับ ของ เขา อย่างเดียว กระจไร ได้” ฉัน จะ ซื้อ ชอก โกเตด
ไปให้เธอรัก ”

“ฉัน เห็น ว่า ซื้อ แต่ ชอก โกเตด อย่างเดียว ก็ เป็นการ เพียงพอ แล้ว
กรรมัง จะ ?” เขา พูด อย่าง จริง จัง “ที่จริง ฉัน ไม่ อยาก ทำ ตน
เป็น คน ราคา ค่า เหย แต่ ๒-๓ วัน ที่ แล้ว มาน เรา ได้ ซื้อ จำย เป็น จำนวน
อีก ไซ้ทีเดียว ”

หัดนอน ทอด แขน ไป โอบ คอ เขา ไว้ พดาง ก่น่าว ปลดอบ ประโคม ว่า
“ทุตหัว! อย่า วิดก ไป เหย เมื่อ เรา ถึง ที่ โนน แล้ว เรา จะ ไม่ ต้อง ไซ้
จำย อะไร อีก แม่จัน เห็นนี้ เดียว ”

“แต่ ฉัน จะ ต้อง ไป มา ใน นคร ทุกวัน ” เขา เคื่อน.

“เธอก็ จะ ไม่ ต้อง เสีย เงิน ทอง อะไร นี้ คะ” หัดนอน ร้องดัง.

เหตุนี้ เมื่อ ฮารี - ซึ่ง มี นิสัย ว่า นอน สอน ง่าย เดิน กลับ จาก

ด้านงาน จึง แวะ ช้อ บหรี ชนิด ที่ ตาม ปกติ กาด เขา ไม่ อาจ ดำรง จะ
ช้อ ได้ เลย นน คด มี มา ด้วย.

ชินเทียร์ ออก จากบ้าน ของ หล่อน ด้วย ดวงจิต อัน ปราโมทย์ ประค
นักโทษ ที่ หลุด ออก จากคุก จน ชัน แต่ เวลา หลับ หล่อน ก็ ไม่ วาย
นึก ถึง หล่อน เคย รู้ ดี ัก คว เหมือน กับ ว่า เป็น วิหค ที่ ต้อง ชัง เมื่อ
กรง เบ็ด ดัง นั้น หล่อน จึง ไม่ วั รขอ หย ดยั น นอก จาก มิน ปรีธ ไป ทน ที่.

หล่อน พบ ฮาร์ ที่ สถาน ไร่ ไฟ ช้าง ห้าง ชาย คว.

“เธอ คะ! ฉัน เห็น หนังสือ อ่าน เด่น ใหม่ เด่ม หนังสือ ฉัน อยาก ได้
เหลือ เกิน ฉัน คง ใจ จะ อ่าน หนังสือ ใน เวลา เข้า ทุกวัน เธอ ไม่ รู้
หรือ คะ? ที่ บ้าน โน้น เขา รับประทาน อาหาร เข้า กัน ใน ที่นอน ทุก คน
เว้น แต่— พวก เธอ ซึ่ง จะ ต้อง วั ไป ทำงาน ให้ ทน โดย ไร่ ไฟ คั้น เข้า ตู”
คก ลง ฮาร์ คอง ช้อ หนังสือ คัง บงการ ของ หล่อน.

“แหม! ฉัน เบื่อ การ คอย ไร่ ไฟ จริง ๆ” หล่อน กระวน กระวาย
“อัย! โน้น แนะ! มีสเตอร์ ไป สด ดี” หล่อน แด่น ไป หา เขา.

มีสเตอร์ ฮาด เฟรด ไป สด ดี เป็น คน ถ่า เดีย ดวงตา อัน อยู่ ภาย ใต้
คิ้ว คก กลอก กลับ ถ่อ ถ่อ อยู่ เสมอ ปาก บาง ขากรร ไกร ไหญ่ รวม
ความ รูป ถักษณะ ของ เขา เป็น ที่ ดัง เกด ได้ ว่า เป็น ผู้ ไม่ ใคร อยาก
เลี้ย เปรียบ ไคร.

ถ้า มี ภรรยา สด คัด นั้น รู้ ดี ว่า ถึง กาดะ อัน ควร แลว ที่ จะ ต้อง เข้า ต
คอ เจ้า ของ บ้าน ได้ ชินเทียร์ เป็น ผู้ เริ่ม อารัมภะ กดา และ ถ่า วเรอ ย
ค่อ ไป ด้วย ถ้อย คำ ไพเราะ เยีย ยอ ขอบ คุณ อะไร ค่อ อะไร ต่าง ๆ คัง

ร้อยแปดอย่าง หด่อนพูด คล่อง รวากับ เทน้ำ ออกจาก กระบอก
 นาน ๆ สามี จะ สอด ขน ครั้งหนึ่ง เป็น การ สัง เถริม หด่อนพูดโดยไม่
 กังวาล ที่ จะ ดู นาฬิกา คำพูด ของ หด่อน งง ตาม ประหนึ่ง หด่อน ได้ คุระ
 เถวี่ยม มา ตอดต ชั่วคิด ใน ที่สุด หด่อน ก็ ได้รับ รางวัล สัมหมาย คือ
 อาตเฟรด ยม และ พูด หยอ ด ออก มา ว่า “เลอว์ ดิน กำลัง คอย พบ เขา
 อยู่ ด้วย ความ กระหาย อย่างยิ่ง !”

รด คันที่ ซินเทียร์ ฮาร์ และ อาตเฟรด นั่ง ไป นั้น เต็ม ไป ด้วย ผู้
 โดยสาร ซึ่ง แต่งกาย โอ้อ้อ — หน้า ตา ม่วง ใส และ ดู รู้ จัก กัน เกือบ
 ทั้งต้น บุคคล เหล่านี้ เป็น ประเภท ที่ ซินเทียร์ ปรากฏา จะ คุ้นเคย ด้วย
 นาน มา แล้ว ผู้ชาย โดยมาก สังเกต ได้ ง่าย ว่า เป็น ผู้ ที่ อุดม สัมบูรณ์
 และ อาจ เห็น ได้ ว่า ใคร แก่ อ่อน กว่า กัน หรือ มี นิสัย อย่างไร ? ส่วน
 ผู้ หญิง สังเกต ได้ ยาก มาก เพราะ ดู ต่าง ไว้ ดังว่า บั๊นยัค และ แต่ง กาย
 ดูต ชาติ เป็น ทำนอง เดียว กัน ไปหมด จน ประมาณ อายุ ไม่ ถูก ว่า ใคร
 มาก น้อย เท่าใด ?

ซินเทียร์ ครุ่น พินิจ พิจารณา บุคคล เหล่านี้ อยู่ อย่าง เพติด เพติด
 ขณะที่ รถไฟ วิ่ง ผ่าน ทั้ง บ้า นว เขา มา เป็น ลำดับ และ อากาศ ซึ่ง
 สด สอาด ขน ทุกที่.

เลอว์ ดิน มา คอย รับ อยู่ ที่ สถานี ถ้อยคำ และ อากัปกริยา ต้อนรับ
 รับ อัน หวาน นุ่ม ของ หด่อน ทำให้ ดวงจิต ซินเทียร์ เบี่ยม ไป ด้วย ความ ถึง
 ใจ เตใจ เลอว์ ดิน เป็น หญิง สาว รูป ร่าม บ้าง ๆ สูง ประเปรี้ยว ผอม และ
 ตา ต่ำ ขดลิ แต่ง กาย อย่าง เรียบ ๆ แค่นี้ ธรรมดา หด่อน เป็น ผู้ ขับ

รายนศ^๕ เต้า คั้น ยาว เคย ซึ่ง^๕ ปลายทาง ของ ห่ออัน^๕ นั้น มานัน^๕ โดย ตนเอง
แล้ว พา^๕ เดียว เข้า บ้าน ผ่าน อุทยาน อัน หอม คดบ^๕ อบ อวน ไป ด้วย กัด
บุบผชาติ^๕.

“อย่าง^๕นี้ ไม่น่า สบาย หรือคะ ?” ชินเทียร์ กระซิบ กับ สามี ผู้
นั่ง ซึม อยู่ ตาม เคย.

“จริง^๕จ๊ะ ”

เขา ตอบ อุบอิม ใน คอ.

เดอร^๕ ดิน ทำ ตัว เบน กันเอง อัน สนิธ สนม อย่าง ยิ่ง ห่ออัน^๕ ทำ
เหมือน ว่า ชินเทียร์ กับ สามี เปน ผู้หนึ่งใน ครอบครัว^๕ ของห่ออัน^๕ คำที่
ห่ออัน^๕ พูดว่า “นี่เหมือน บ้าน ของเธอ เกอะ ” เปน คำที่ พูด
อย่างจริงใจ.

ห้อง ที่ จัด ให้ สามี ภรรยา คู่^๕นี้ พัก เปน ห้อง หูร หวากว้าง ขวาง มี
หน้าต่างใหญ่ มอง เห็นภาพ อันงดงาม แห่งแม่น้ำ ซึ่ง^๕ทึบกร ฉายแสงลงต้อง
ละลอก คลื่น น้อย ๆ ทำให้ เปน ประกาย พราย แพรว อยู่ เนื่อง นิติย^๕
ประจุ^๕ ดัง อ่าง หยก ที่ บรรจุ^๕ ดินเงิน ฉนวน.

ภายใน คฤหาสน์ อัน มหิมานี้ เต็มไปด้วย ผู้คน ใช้ อันมี กิริยา เย่อ
หยิ่ง จองหอง และ นอกจาก บาง โอกาส ที่ สามี ภรรยา จำเอน ต้อง มี
ประตุ^๕ ดัน ญุญแจ แล้ว เจ้า พวกนี้ เข้า แซกแซง ใน ความ เปน อยู่ ของฮาร์
และ ชินเทียร์ ทุก อย่าง ก้าวโดย มิ วัจ^๕จี้ด้อม ซา หยุต หย่อน ฮาร์ มัก วัจ^๕จี้ด
ประหม่า และ สักท^๕ สักเท็น เนื่อง จาก เหตุนี้ อย่าง ยิ่ง .

อัคระภาพ แห่ง บุคคล ใน บ้าน นี้ ประกอบ ไป ด้วย ความ เกียจ คร้าน
และ ทำ การ งาน อัน พิกัด ผัสกัน เมื่อ พวก ผู้ชาย ออก จาก บ้าน ไป

ทำงานแต่เช้าแล้ว กระดิ่งโทรศัพท์ก็เริ่มดังเรื่อยไปแทบไม่มีเวลาหยุด ถ้อยคำที่พูดไปมาโดยทางโทรศัพท์นั้น ถ้วนถ้วนไปด้วยการนัดรับประทานอาหารกลางวัน เย็น หรือบางทีก็น้ำชา เดอร์ตินไม่ถูกจากเตียงนอนจนกระทั่งสาย หล่อนนั่งฟังหมอนโดยมีหูโทรศัพท์แนบโสตคุยกับสหายของหล่อนตลอดเวลา ฝ่ายนางสาวไข่มุกก็วิ่งเดินเข้าออกหอบแฮ่ก แสงอันอ่อนนวลยังคงอยู่ไปมาแทบไม่มีเวลารูจักจบสิ้น.

อยู่มา ๔-๕ วันซินเทียร์จึงพูดแก่สามีว่า “เธอคะ แมรีช่วยแปลอะไรให้ฉัน อย่างดีเหลือเกิน และคนใช้ของอาตาเฟรดก็จัดเสียให้เธอทุกวัน ฉันคิดว่าเราควรจะนำเงินรางวัลมันบ้าง แมรีมองดูฉันอย่างพิศมัยเมื่อวานนี้ แล้วเวลาที่เธอลงไปรับประทานอาหารเช้า ฉันเห็นแมรีกับปากเกอร์กระซิบกระซาบกันที่ห้องโถงซึ่งฉันเชื่อแน่ว่ามันได้พูดถึงเรา”

ขณะนั้นฮาร์วาร์ดกำลังค้นหาคอตเลอร์ในชั้นชักโครกเครื่องแบ่งอยู่ “อ้ายคนดี! ฉันอยากให้มันปล่อยฉันไว้ตามดำพังแท้ๆ ฉันเห็นว่ามันออกจะเลือกมาอยู่กับฉันเกินไป! ดูซิจะ! มันไปเอาคอตเลอร์อันสุดท้ายของฉันส่งไปชักเสียแล้ว ฉันพึ่งได้ไต่หนเดียวเท่านั้นเอง การชักเสียผ้าดูเป็นกิจประจำของมันที่เดียวบ้าเหลือเกิน!” เขาบ่นอย่างหัวเสีย.

“จริงของเธอ” ซินเทียร์ถอนใจใหญ่เห็นอกสามี “ที่เป็นดังนั้นก็เพราะว่าเดอร์ตินและอาตาเฟรดเปลี่ยนเสื้อผ้าทุกวัน”

“แต่นั้นไม่เป็นเหตุจะต้องมาทำกับฉันเช่นนั้นด้วย” ฮาร์
บัน พมพา “ฉันคิดว่าเราเป็นมหาเศรษฐีหรือ? เดียวฉันมี
เสื้อชุดออกแข็งเหลืออยู่ตัวเดียวกับถุงเท้าสีแพรว ๓ คู่เท่านั้น”

“ฉันเห็นว่าเธอควรซื้อเพิ่มเติมอีก” ภรรยาหนุน “ถึง
อย่างไร เธอก็คงต้องใช้ถึงเหล่านี้ และควรถือโอกาสที่เราไม่ต้อง
เสียค่าใช้จ่ายซื้อเสีย”

“ฉันยินดีที่หล่อนนึกว่าเราไม่ต้องเสียเงินอะไรเลย” ฮาร์
บัน เป็นที่ประศด ประชัณ “ไปตัดซื้อออกจะถือเป็นธรรมเนียมในการ
ให้ฉันออกเงินค่าบุหรืและค่าเหล้าที่สโมสร ค่าอาหาร กตางวันๆ
เช่าไว้ในเมือง และค่า...”

หน้าของภรรยา บูด บ่ง แดงแดง อาการ ชื่นเคื่องขึ้น มา โดยทันที
“เธอช่างไม่นึกถึงบุญคุณของเธอบ้าง! ไม่คิดหรือว่า การที่เธอ
อยู่นั้นทำให้เธอต้องหมดเปลืองสำหรับเราไม่น้อย?”

“เธอมี้มพอที่จะทำได้ ฉันไม่เห็นยากอะไร”

“ฉันไม่รู้ได้” หล่อนกล่าว กระซอก และ แดงแดง อาการ กระพัด
กระพืด ค้อน คอก กำมือ และในที่สุดทำที่ประหนึ่งจะร้องไห้ “ฉันไม่
รู้เลยว่าเธอเป็นคนตระหนี่”

“และฉันก็ไม่เคยเห็นหล่อนปราศจากความคิดเหมือนฉัน”

การ สันทนา ครองนี้—และเช่นเดียวกับ ครัง ค่อๆ มา—ได้ยุติลง
โดย ฮาร์ ต้อง ปราณี่ ปราณอม ยอม ผ่อน ตาม คือ ฮาร์ วางวัดคน ไข

ผู้หญิง และ คนใช้ ผู้ชาย ตลอดจน คน ขับ รถ ทั้ง ซื่อ เลื่อ เซ็ด กุ้ง เท้า
คอตเตอร์ สำหรับ คนเอง และ บุหรี่ สำหรับ ขาดเฟรด ด้วย อีก.

การ มา ผ่อน พัก คราวนี้ ไม่ ทำให้ ฮาร์ วู้ด ัก เป็น สุข ดำรง อยู อย่าง
ใด เลย ตรง กัน ข้าม เขา กลับ กลาย เป็น คน หงุดหงิด ซึม โห โท โส
และ ซ้ำ มอม ลง ไป กว่า เดิม เขา เกือบ คิด อาหาร อัน มี ราคา แพง ของ บ้าน
นี้—เพราะ ไม่ ถูก ปาก เกือบ ที่ ต้อง ดิ้น และ ชน รถ ไฟ ไป ทำงาน แต่ เข้า
ครัว เกือบ ที่ ต้อง รีบ ขอก จาก สำนักงาน เวลา เด็ก มา ชน รถ ไฟ กลับ
คืน เย็น ให้ ทน ทั้ง ๒ เวลา ด่วน แต่ ต้อง รีบ อย่าง หายใจ หาย คอ แสบ
ไม่ ทน ทั้ง นั้น และ ที่ เขา เกือบ คิด—เกือบ คิด มาก ที่ สุด แต่ เก็บ ข้อน เป็น
ความ ดับ ไว้ ในใจ ก็ คือ คิว ขาดเฟรด ไป สด คัด.

ณ สโมสร ซึ่ง เขา ได้ ลง ชื่อ เป็น สมาชิก ชั่วคราว นั้น เพื่อให้
เป็น ไป ดัง โฉวาท ของ ภรรยา เขา ได้ พยายาม บำเพ็ญ คน ที่ จะ ให้ เป็น
ที่ นิยม ของ คน ทั่วไป และ ใน ไม่ ช้านัก ความ มุ่ง มาด อัน นี้ ก็ บรรลุ ถึง
ที่ สุด คือ มี ผู้ นิยม เขา เป็น อัน มาก แต่ ถ้า จะ พุด ให้ ถูก—เขา ได้ ชื่อ
ความ นิยม ด้วย จำนวน เงิน อัน ไม่ น้อย นอกจาก นี้ ขาดเฟรด ยัง เป็น
คน สำคัญ คน หนึ่ง ใน สโมสร ซึ่งมี ผู้ นับ หน้า ถิศา และ เกรงใจ เป็น
อัน มาก ด้วย ฉะนั้น ใน ฐานะ ที่ เป็น มิตร สหาย ของ ไป สด คัด ฮาร์ วู้ด
อาจ เข้า ผสม วง กับ คน อื่น ๆ ได้ โดย ไม่ สู้ยาก แม้ ฮาร์ วู้ด จะ คม แต่ เพียง
น้ำขิง แต่ เพื่อ ความ กว้าง ขว้าง—เขา จึง ต้อง เป็น ผู้ ออก เงิน ค่า วิสัฏ และ
โซดา แทน สหาย วง เดียว กัน บ่อย ๆ จริง อยู่ คราว หนึ่ง เป็น จำนวน
ไม่ มาก แต่ เมื่อ รวม หดาย ๆ ครั้ง ก็ อักโข อยู่.

ส่วน ชินเทียร์ ก็ไปทำหนี้ไว้ที่ ตโมสร์ เต้นนิส โดยไม่ปรึกษาให้
 ดำมัทราบ เพราะ หด่อน เห็น เป็น สิ่ง เด็ก น้อย และไม่จำเป็น ฝ่าย
 เดอร์ดิน นั้น เห็น เป็น การ ส้ม คอว ที่ ดีหาย ของ หด่อน จะต้อง เป็น ผู้เสีย
 ค่าใช้จ่ายเล็กๆ น้อยๆ ของ คน บ้าง ที่จริง การ ที่ หด่อน เชื้อเชิมุดหาย
 มา พัก^๕ ก็ ด้วย ความ เจตนา อัน หวัง จะ เอื้อเฟื้อ โดยคิด เห็นว่าการ
 ที่ ไม่ ต้อง ใช้จ่าย ถึง ๒ เดือน คง เป็น ประโยชน์ มาก แต่ หด่อน หา ได้
 เติญว คิด เสีย เสีย ถึง ฐานะ แห่ง อคติระภาพ ของ หด่อน และ ดีหาย ว่า เป็น
 สิ่ง ที่ ห่างไกล กัน อย่าง สุด ประมาณ นั้น ด้วยไม.

หญิง ทั้งสอง รู^๕ ตัก ถูก นิธัสัยใจ คอ กัน มาก ต่าง ตันนิช ตันม กตม
 เกิดว กัน ชินเทียร์ เป็น คน ค่ต้อง แคล้ว และ น่ารัก บรรดา ดีหาย
 ของ เดอร์ดิน ชอบ หด่อน แทบ ทั้งต้น หด่อน กระทำ ตัว เช่นเดียวกับ ได้
 คู้เคย ใน ความ เป็น อยู่ อัน อุดม สัมบูรณ์ เช่น นั้น มา ชั่ว กาล นาน.

การ ต่างๆ ได้ เป็น ไป โดย เรียบ ร้อย จน กระทั่ง คืน วัน
 หนึ่ง เมื่อ เด็ก เต็มไฟ ซึ่ง ชินเทียร์ เสีย ประมาณ ปอนด์ กว่าๆ แล้ว ดำม
 ภรรยา จึง มี โอกาส ได้ ปรึบ ทุกข์ กัน ใน ห้องของ ตน ยาม รัตติกาล อัน สงัด
 ใน ชั้นต้น ชินเตียร์ ไม่ ใคร่ ยอม พัง ดำม พุด ถึง ข้อความ ใด ๆ ซึ่ง เป็น การ
 กัด ขว้าง ต่อ ความ สำราญ ของ หด่อน เพราะ หด่อน เป็น ผู้ที่ รู^๕ ตัก โปรง
 ใจ และ เป็น สุข อย่างยิ่ง ใน อคติระภาพ อัน ใหม่ นี้ สิ่ง เด็ก น้อย ต่าง ๆ
 อเนก ประการ ที่ หด่อน มอบ หมาย ให้ ดำม จัดหา มา ให้ นั้น ถ้า รวบรวม
 กัน เข้า ก็ จะ เห็น จำนวน เงิน เป็น เลข หลาย ตัว แต่ ยาร^๕ ได้ มา รู^๕ ตัก ใน

ข้อนี้ ก็ ต่อ เมื่อ ภายหลัง เรา ได้ พยายาม จะ ชี้แจง ให้ หล่อน เข้า ใจ
แต่ หล่อน ไม่ ปรารถนา จะ ฟัง และไม่ พยายาม ที่จะ เข้า ใจ เสีย เลย กลับ
แสดง อาการ งอแง ดื้อ ออก มาทันที ฉนั้น เพื่อ ดำรง ความ สันติสุขไว้
เรา จึง จำ ต้อง หยุด แวะ ซื่อ ถ่มมือ ถ่มเท้า แพร ซอก โกแตก หนึ่ง สัปดาห์
อ่าน เล่น มา ให้ ภรรยา ต่อ ไป อีก รวม ทั้ง การ บำ เหน้จ ราง วัด แม้ กับ
ปาก เกอร์ คน ใช้ เสื่อ ๆ นั้น ด้วย.

เลอวีน และ ซินเทียร์ เข้า ไป ใน พระนคร เพื่อ ซื่อ จำ ย่อย ๆ เมื่อ
ไป กลับ มา คราว แรก ซินเทียร์ แอบ สวภาพ กับ สามี ว่า “ ฮาร์, ทูต
หิว! ฉนั้น ฉนั้น ซื่อ เชอ ของ ที่ ราง อาดแมน เลอวีน หล่อน รับ ร้อน
เหลือ เกิน! หล่อน เปน ผู้แนะนำ ฉนั้น นอกจาก นั้น ฉนั้น จำ เปน ต้อง
ชวน หล่อน ไป รับ ประทาน อาหาร กตางวัน ถ้า ฉนั้น เอา เงิน ซื่อ ของ เสีย
แล้ว-ก็ ไม่ พอ สำหรับ การ รับ ประทาน ”

ส่วน คราว ต่อ ๆ มา นั้น หล่อน ไม่ ได้ ปรี ปาก ให้ เขา ทราบ เลย,
และ หล่อน รู้สึก ไม่ ไร สบาย ใจ เมื่อ นึก ถึง ว่า จำนวน บิต ของ หล่อน
มาก ขึ้น ทุกที และ วันที่ จะ ต้อง ใช้ เงิน ก็ ใกล้ เข้า มา แล้ว.

ณ บัดนี้ ประจวบ จวน กับ วาระ แห่ง วัน สิ้น มรดก ของ สามี ภรรยา
ไป สัก คั้ง จะ มา บรรจบ ครบ รอบ ปี เจ้า บาน จึง ตั้ง ใจ จะ มั่ง าน สโมส
รต้น นิบาต เพื่อ เปน การ รื่น เริง ใน โอกาส นี้ และ เปน กาด ที่ บัง เอิ
ซินเทียร์ ได้ มา อยู่ ที่นี้ ครบ ๑ เดือน ด้วย งาน นี้ เจ้า ภาพ ประสงค์ จะ ให้
เป้น ที่ ชน หนา ชน คา เตอ ง ดือ จึง จัด รัล ไฟ พิเศษ ชนวน ฉะเพาะ สำหรับ
รับ แห และ มิตร ด้ หาย จาก นคร มา ด้วย และ งาน เช่น นี้ ก็ ร้อน ถึง

ของ ขวัญ จริง อยู่ เดอร์ดิน มิได้ แยม พราย เปน เชิงหวัง ที่ จะ ได้รับ
ของ จาก ชินเทียร์ เลย แม้แต่ นิดเดียว แต่ หด่อน เต้าให้ ฟัง ว่า หด่อน
จะให้ อะไร แก่ สามี—และ สามี จะให้ อะไร แก่ หด่อน กับ เต้าถึง ชาว ที่ ได้
ยิน มา แล้ว ๆ ว่า มิตร สหาย คน ไหน จะให้ อะไร ชินเทียร์ เปน คน ไหว—
ณัน ตั้ง ต่าง ๆ เหล่านี้ จึง ทำให้ หด่อน ร้อน ตัว ใน โอกาส แรก ที่ หด่อน
พบ สามี หด่อน จึง พูด ปรี๊ด ออก มา ทันที ว่า:

“ฮาร์, เรา ต้อง หา อะไร ให้ อาดเฟรด กับ เดอร์ดิน เปน กำหนด
สักอย่าง ”

“ฉัน รู้ ดี ว่า ตั้งแต่ เรา มา อยู่ ที่ นี้—ก็ ไม่ได้ ทำ อย่างอื่น นอก จาก
ให้ ของ กำหนด ” ฮาร์ พูด เปน ที่ ตก.

“ฉัน พูด จริง ๆ นะ จะ บอก ให้ ” หด่อน บ่น หน้า อย่าง เองงาน

เอา การ พดาง พา เขา ไป เดิน เถ่น ใน ส่วน ดอกไม้ ซึ่ง สงัด เงียบ
และ อบ อวล ไป ด้วย กลิ่น บุป ษชาติ ภาย ใต้ แสง จันทร์ อัน กระจ่าง หด่อน
สวม เสื้อ ขาว ผ่อง ปราศ จาก ราก และ สวม หมวก ใบ ใหญ่ เอียง อยู่ บน
ศีรษะ อย่าง เก๋ มือ ถือไม้เท้า งาน เด็ก เติบ นวย ชาติ ไป ข้าง เขา สาย
ตา ของ หด่อน ก็ ชม้าย ชาย ดู หน้า สามี ขณะที่ พูด แต่ จักขุ ประสาท
และ โสณ ประสาท ของ ฮาร์ ณะ บัด นี้ กำลัง มี ตอ ตัน เต็ม ไป ด้วย ความ
หม่น หมองใจ จึง มิได้ สังเกต เห็น จริต ต่าง ๆ เหล่านี้ การ ฉ้อฉล
และ ยั่วยวน มิได้ บังเกิด ผล กับ เขา เลย เขา มอง ดู หด่อน เช่น เดียว
กับ ดู กำแพง อิฐ ครั้น แล้ว หด่อน พูด ตีบ ไป ว่า:

“เรา มา อยู่ บ้านนี้ เดือน หนึ่ง เต็ม ๆ แล้ว และงานนี้ ฉัน คิด ว่า เรา ควร ให้ ถ้วย เงิน ”

“ทำไม ไม่ ให้ บน เพชร บั๊ก ฌม ที่ เดอร์ ดิน พุด ถึง เมื่อ วัน ก่อน นี้ ได้ ? ”

“เพราะ เรา ไม่ สามารถ จะ ช้อ ได้ นี้ ค่ะ ” ซินเทียร์ ตอบ อย่าง อ่อน หวาน.

“อ้อ ! งั้น หรือ จะ ” เขา พุด เป็น ที่ ประหลาด ใจ ประชด ห่อ ฌม ดวง หน้า กตม เกิด ฌง ของ เขา แดง อาการ คิ เตี้ยน และ ปรา มา ด อยู่ ไค่ ๆ. แต่ ห่อ ฌม ไม่ มี ความ ประสงค์ จะ ทะเลาะ กับ เขา ใน ฌณะ นี้ จึง กระแะ เข้า ไป ไค่ ฌา อี ก ด้วย กิริยา อัน ฌอ เเละ ประจบ ประเจง.

“ฮาร์, ทูต หัก ! เรา ได้ ประหยัด ทรัพย์ มา ๑ เดือน แล้ว สำหรับ ถ้วย เงิน ใบ หนึ่ง คง ไม่ เป็น ไร นั ก ทั้ง จะ เป็น ที่ ค้อง ใจ เดอร์ ดิน อย่าง ยิง ด้วย ”

“ดี แล้ว ” ฮาร์ กล่าว โดย เร็ว “ถ้า ฌัน หา อย่าง ทอ ง ไม่ ได้ จึง จะ เอา อย่าง เงิน แต่ มัน จะ ค้อง เป็น ถึง สุด ท้าย ห่อ ฌม เข้า ใจ ไหม ? ซินเทียร์ ! เด็ก กำนั ด กัน ที่ ! มุหรี ชอก โก เดด หนึ่ง ดือ เหล่า กิ น ข้าว กตาง วัน เด็ก หมด ! ”

เมื่อ ห่อ ฌม ได้ สัม ประสงค์ ใน ข้อ ที่ ปรา กนา แล้ว ห่อ ฌม ก็ ไม่ กังวล ถึง เรือ ง อื่น ค้อ ไป.

งานนี้—ดัง ได้ กล่าว มา แล้ว—เป็น งาน ใหญ่ มี เต็น ไฟ มี เต็น รัว ที่ ดัน มา และ เฌง อาหาร ว้าง กตาง แปลง ทุก ๆ คน ใน บ้าน ต้า ตะวน

จัดการ คบ แ่กัน อย่าง กุด ๆ อกุ ปราศจาก เวลา เว้น ว่าง ตัว ชินเทียร์
เอง นอกจาก เปน เจ้ากั เจ้า การ อัน ตำนัย คนหนึ่ง แลว หัดอน ยัง คอง
ไป ใน พระ นคร กับ เตอร์ ดิน อัก บ่อย ๆ ด้วย เพื่อ ชื้อ สรรพ สิ่ง ต่าง ๆ
สำหรับ งาน นี้ เปน คันว่า เลือก ของ ชำร่วย รางวัด ขนบ แปรก ๆ
สำหรับ อาหาร ว่าง โคม ญี่บุน ที่ จะ จุก ใน ส่นาม และ อื่น ๆ อัก ร้อย
แปด ประการ.

วันที่ ๓ สิงหาคม เปน วันงาน และ พอ ถึง เย็น วันที่ ๒ ชำร กั
กลับ มา จาก ด้าน กงาน พร้อม ด้วย กระเบ้า อัน เค็ม ค่อย ไป ด้วย บิด ต่าง ๆ
ซึ่ง เปน บิด ของ เขาเอง บ้าง กับ ของ ชินเทียร์ บ้าง ที่จริง ตัว เขา ใน
กระตาส เปน จำนวน เล็ก น้อย แต่ แถว ของ มัน อยู่ ข้าง จะ ยาว ฉนั้น
เมื่อ รวม กัน เข้า ใน ตอน ท้าย จัง อ้วน เข้า ทุกที่ กลาย เปน เลห หลาย ตัว ยืน
เรียง เคียง ไหล่ กัน อยู่ ใน วาระนี้ เขา ยัง ไม่ พูดจา ว่าอะไร เปน แด่
เขา กระตาส เหล่า นั้น ตั้ง ช้อน กัน ไว้ บน โต๊ะ ใน ห้อง นอน ของ เขา ส่วน
ชินเทียร์ ฉนั้น เปน วันที่ หัดอน ชำร มี ขุระ ยุ่ง ยิง เสีย เปน ที่สุด ก้าง
ดู ให้ คน แว่น โคม ญี่บุน ที่ ส่นาม และ ตาม พุ่มไม้ เพราะ ฉนั้น จะ เปน
คน ที่ ตองไฟ.

เมื่อ หัดอน เข้า นอน ใน คัน ฉนั้น เปน เวลา ที่ ตัก ไม่น้อย หัดอน
ตรง เข้า ทอด ตัว ลง นอน ด้วย ความ เหน็ด เหนื่อย เมื่อ ชำร ชื้อ ให้ ลูก อก
บิต ที่ โต๊ะ นั้น หัดอน กลับ มอง ดู เขา เปน เชิง ขอ คัว แลว พูดว่า:

“ข้าง ก่อน เกิด คั ชำร, กระตาส เหล่า นั้น มัน คอย ก่อน กั ได้
ฉนั้น เหนื่อย เหลือ ก้าง จะ พูด ขุระ ประ บ้าง เวลานั้น เห็น จะ ไม่ ไหว”

แล้ว หล่อน ก็ เข้า สู่นิทรา ร่มย ทั่ว ๆ ที่ สามี ของ หล่อน กำลัง พุด ค้าง อยู่ กับ หล่อน นั้น เอง.

เช้าวัน รุ่งขึ้น เมื่อ ฮาร์ กัม ลง จูบ ตา ภรรยา ก่อน ที่ จะ ออก จาก ห้อง ไป ขึ้น รถไฟไป ทำงาน นั้น หล่อน ดมคา ขึ้น แต่ เพียงข้าง เดียว แต่ว ก็ หดัมไป อีก.

อาตเฟรด กลับ บ้าน โดย รถไฟ เทียว เทียงวัน แต่ ฮาร์ หา ได้ มา ด้วยไม่ ซึ่ง ทำให้ ซินเทียร์ หัวเสีย เพราะ รู้ ดี ว่า เดอร์ ดิน ว่า คำนึง ใจ ด้วย หล่อน บอก ว่า หล่อน กำลัง ต้องการ คน ใช้ แด่ รยยนต์ ทั่ว หหมด กับ ไม่ สามารถ จะ ส่ง รยยนต์ ไป รับ ฮาร์ ที่ สถานี ซึ่ง คง จะ มา ใน รถ ขบวน หลัง ได้ ฉนั้น บ่าย วันนั้น ท่าน คง ไม่ ประหลาดใจ ที่ แดเห็น ชาย คน หนึ่ง เดิน หอบ โครง มา ตาม ถนน อัน ร้อน ระบุไป ด้วย แดง แดด—เดียว เข้า ไป ใน บ้าน ด้วย ดวงหน้า แดะ แด้อ ผ้า เประอะ มอม เต็มไป ด้วย ผุ่น แดะ เหงื่อ.

“พิโร! ฮาร์, เธอ ข้าง ไม่ ใช้ ความคิด เสีย เลย” ซินเทียร์ พุด ด้วย อาการ ถาก ถาง “ประเดี๋ยว รถไฟ พิเศษ ก็ จะ นำ แด มา ถึง สถานี แล้ว พวกนั้น ก็ จะ มา ถึง นี้ ใน ไม่ ช้า รับ เข้า ซัก อะ”

เดอร์ ดิน ยืน มือ ให้ เขา จับ โดย หัวใจ กำลัง อยู่ ที่ อัน พดาง ร้อง ว่า “ซินเทียร์! หล่อน วาง ค้อน ไว้ ที่ ไหน?”

“เดี่ยว ฉนั้น จะ ไป เอา มา ให้” แล้ว หล่อน ก็ วิ่ง ปรี๊ด หาย เข้า ไป ใน ห้อง รับ ประทาน อาหาร.

ฮาร์ เดิน ขึ้น ไป บน ห้อง นอน สัก ครู่ หนึ่ง ซินเทียร์ ก็ ตาม เข้า ไป.

“ฮาร์, ไหน ตะคะ ด้วย”

ฮารี ซึ่งได้ ถอด หมวก และ รองเท้าแล้วขึ้นไป นอน ขี้น อยู่ บนเตียง
นอน พุด ออก มา อย่าง มะนาวไม่มี น้ำ ว่า :

“ฉันไม่ได้ ถ้วย เถย ที่ ไหน สักใบ”

“ไม่ได้ ถ้วย ?” หด่อน กระโดด ขึ้น ยืน กตาง ห้อง มอง ดู เขา
ด้วย สายตา อัน เขม็ง.

เขา เอา ข้อศอก เท้า ที่ นอน ผก ศีรษะ ขึ้น และ พุด ว่า “ฉัน อธิบาย
จน คอ แขน แดง เมื่อ ค่ำนี้ แต่ หด่อน ไม่ ฟังเอง”

หด่อน ทั้ง ตัว ลง บน เก้าอี้ สี่หน้า สดุด “ฉัน จะ ทำ อย่างไร ดี”

หด่อน พุด พึมพำ.

“ไม่ต้อง เถย” เขา ตอบ เรียบ ๆ “ไม่เห็น จำ เป็น อะไร
ที่จะ ให้ ถ้วย งาม ๆ”

โทดะ อัน ร้าย ปราบ ฎ ขึ้น ที่ ดวง ตา หด่อน และ หด่อน เดิน เข้า
มา ที่ ริม เตียง นอน ด้วย กิริยา อัน ผ่าเผย ไว้ สง่า รวกับ นาง พญา ซึ่ง
กำลัง จะ ถ่า ถาว บริภาษ นาการ แก่ เหล่า บริวาร นั้น.

“ฮารี สดุด คำน, ฉัน จะ ไม่ ยก โทษ หรือ เชื้อ ถือ เธอ อีก ค่อย ไป
เถย - คราบ เท้า ที่ ฉัน ยัง มี ชีวิต อยู่”

เขา มอง ดู หด่อน ด้วย ดวงตา อัน หริ และ พุด เสียง เครือ ๆ ว่า
“เรื่อง ถ้วย ใบ สวย นั้น หรือ ?”

“เธอ ไม่ รู้ หรือ ว่า เธอ ทำ อะไร ?” หด่อน ถ่า ถาว เมา ๆ ด้วย
หน้าเสียง อัน แสบ โทดะ “ฉัน ไม่ ทราบ จะ ไป แก่ ตัว กับ เขา อย่างไร”

“แกตัว, ทำไม?” เขา^๕รู้สึกโกรธขึ้นมาบ้างทันที ถูก^๕ ขน^๕ นั้น มอง ดู ภรรยา ด้วย ดวงหน้า อัน กำไป ด้วย โศกิต.

“เพราะฉัน บอก เดอร์ ดิน แด้ว และ ห่อ^๕น ดั ใจ มาก ”

“ห่อ^๕น บอก เดอร์ ดิน ? ”

“คะ, ฉัน อุด^๕พูด ไม่ ได้ ทั้ง คิด ว่า ห่อ^๕น คง ชอบใจ ”

เขา มอง ดู ห่อ^๕น อย่าง เบื่อ ห่าย “เช่นนั้น ห่อ^๕น กั^๕ย^๕ง ไปเอง ”

“ทำไม เธอ ถึง ไม่ เอา ถ้วย มา ? หรือ ว่า มัน อยู่ ที่ ไหน ? ”

ห่อ^๕น ถาม.

“คง อยู่ ที่ ร้าน ของ มัน แห้ง ไต แห้ง หิ้ง กระจ^๕ม^๕ ? ”

“เธอ ไม่ ได้ - ไม่ ได้ ซื^๕อ หรือ ก หรือ ? ”

“พิไร ! เปด^๕า^๕นะซี” เขา พุด ห้วนๆ “ถ้า ห่อ^๕น พัง^๕ ฉัน พุด เมื่อ คน ห่อ^๕น ก็ คง จะ ได้ ทราบ เรื่อง รวด แต่ หมู^๕น ห่อ^๕น กำ^๕ด^๕ง คง เห็น แก ตัว เกิน ไป ซ้ำ ไม่ พัง^๕เสียง ฉัน เสีย เลย นี่ เนอะ ! ชิน เทียร์^๕ ฉัน จะ บอก ให้ ว่า ฉัน เกือบ จะ เหลือ^๕ทน แด้ว ”

“เอ๊ะ ! นั้น หมาย ความ ว่า อะไร ? ” ห่อ^๕น ตก ใจ และ ชัก หน้า ซัด สด^๕ด.

เขา เป็น คน ใจ อ่อน เห็น ดัง นั้น ก็ นึก สง^๕ด^๕าร กิริยา อัน ข่ง^๕ข^๕ง ก็ เปลี่ยน เป็น อด^๕ม^๕น อด^๕ม^๕ม ดง.

“ฉัน ไม่ อยาก ทะเถาะ กับ ห่อ^๕น เลย ” เขา พุด “ห่อ^๕น คง ทราบ แด้ว ว่า ฉัน ยิน^๕ดี^๕ ที่ จะ ทำ อะไร ให้ ห่อ^๕น ทุก^๕ๆ อย่าง แต่^๕นี้ เรา ไม่ สามารถ จะ ซื^๕อ ของ สิ่ง^๕นี้ ได้^๕จริง^๕ๆ ” เสียง ของ เขา เกรือ^๕ อ่อน^๕ดง

และ หตบ ตา หด่อน “ หด่อน วัใหม่ ว่า ตั้งแต่ เรา มา อยู่ ที่ นี เรา
ใช้ เป็ด อดง เดีย ยัง กว่า เมื่อ เรา อยู่ ที่ บ้าน ชัก ”

“ ฉัน ไม่ ทราบ ”

“ เป็น ความ จริง ” เขา ยืนยัน “ กว่า ฉัน จะ ชำระ บิด
พวกนี้ ให้ หมด ได้ คง เป็น เวลา หาย เดือน ฉัน ต้อง ยืม เงิน เขา ใช้ เรื่อย
ตก ตง เวลา น ฉัน เป็น หัน เขา เกือบ ท่วม หัว ”

“ โอ! ฮาร์ ”

“ ทำไม ?” ฉะเพาะ แค บิด ของ หด่อน เท่านั้น - - ก็ - - ” เขา
หยุด พูด อย่าง มี อะไร ชิน มา จุก คอ.

“ ฉัน ไม่ ทราบ จะ หัก ได้ ย่าง ไດ่ อย่างไร ? ”

“ จริง !” หด่อน หัก ได้ ย่าง ไม่ ได้ เป็น ความ จำ เปน อยู่
ฉัน ก็ เหมือน กัน แต่ อย่างไร ก็ ดี - จำนวน เงิน เหล่า นั้น จะ ต้อง ใช้ เขา
ฉะเพาะ แค บิด ค่า เดีย ดู เพื่อน ของ ไป สัก คดี ที่ สโมสร์ เท่านั้น - ยัง เท่า เงิน
เดือน ของ ฉัน เดือน ๓ เดีย แล้ว นี่ แน่ระ หด่อน ! ฉัน ได้ พยายาม จะ ยืม
เงิน เขา ซ้อ ถ้วย ไบ นี้ ให้ หด่อน เหมือน กัน ฉัน ไม่ อยาก จะ ซ้อ ซ้อ
แต่ เคราะห รัย ฉัน หา คน ใจ ดี ที่ จะ ให้ ยืม เงิน ไม่ ได้ ”

ชินเทียร์ โคตง คีร์ชะ ประคุด คน สั้น หวัง “ เดอร์ ดิน จะ คิด
อย่างไร ? ”

“ เดอร์ ดิน จะ คิด อย่างไร ก็ ช่าง ” เขา กล่าว “ ไม่ เช่น นั้น จะ
เกิด ภัย ไหญ่ คิด ดู เอะ ถ้า เรา ไม่ ดำ มา รก ใช้ หัน เขา ได้ จะ เปน

อย่างไร? ฉันจะบอกให้ ถ้าเราขึ้นอยู่ที่นี้ อีกเดือนหนึ่ง ฉันก็จะ
เกล็ดอกถึงต่อไปไม่ไหว เว้นแต่—เว้นแต่เราจะไป ขอความกรุณา
จาก คุณพ่อ ของ หด่อน ซึ่ง หด่อน จะยอม หรือ?”

“ไม่ได้, เราสัญญากับท่านไว้แล้ว”

ทันใดนั้นเขาโน้มตัวเข้าไป โกกและจับมือ หด่อนไว้พลาดกล่าว
ประเดี๋ยวประด๋อมว่า “ซินเทียร์ที่รัก, จง คิดถึง บ้าน ของเราบ้าง—
บ้าน ของเรา ซึ่ง เงียบ และเคย เป็น ที่มา สุก สำหรับ เรา เพียง ใด มา แล้ว
หด่อน จะไม่ กลับไป อีก ตะ หรือ? หักใจ เสียไม่ได้ หรือ?”

“ไปจาก ที่นี้? กลับไป บ้านเราใน เมือง ที่ ร้อน รวด กับ ทอด
อยู่ใน กระทะ นะ หรือ คะ?”

“เขา ดูบให้ หด่อน พาด กล่าวต่อไป ว่า “นั่น นะ ซ้ะ”

หด่อน ยึด ตัว ขึ้น ตรง ด้วย กิริยา ดู ดัน และ มอง ดู เขา ด้วย สายตา
อัน แสดง ความ ขมขื่น “เธอไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะขอร้องให้ฉัน กลับ
ไป หา ความ ดำบาก เช่นนี้”

หน้า อัน ซื่อ ของ ลำมี ย่น ทันทิ และให้ ทั้งสอง ก็ หลบ ดง ด้วย
ความ เสียใจ แขน ตกลง ข้างตัว อย่างไม่มี เอ็น “หมด หน ทาง
ฉัน จะ กลับ บ้าน, หด่อน อยู่ที่นี้ คน เดียว กั แล้ว กัน”

“ซินเทียร์! แต่งตัว หรือ?” เสียง เดอร์ ดิน ตะโกน ถาม มา
จาก นอก ห้อง เร็ว ๆ เข้า หน่อย, อย่า ชักช้า นะ” หน้าแดง ที่ พุด
นั้น เจอ เป็น เชิง มังคับ และ เบื่อ หน่าย.

“ได้ ยิน แล้ว!” ชินเทียร์ ตะโกน ตอบ อย่างไม่ สู้ แน่ ใจ ว่า จะ
 ควร ทำ อะไร ต่อไป หด่อน ขำเล็กน้อย คาตุดำมี ที่นอน อยู่ ครัว หนึ่ง ทน
 ไต นั้น นึก อะไร ขน มา ได้ อย่าง หนึ่ง หด่อน โผล่ เข้า ไป ใน วง แขน ของ ดำมี
 แล้ว ร้อง ครวญ คราง ขึ้น ว่า “ฉัน ผิด ไป - ผิด ไป มาก ! ทุก หัก ของ
 ฉัน ! เธอ จะ ยก โทษ ให้ ฉัน ไหม ? ถ้า ฉัน สัจจะ จะ กลับ บ้าน และ
 ประพฤติ ตัว ดี เรา บอก เดอร์ ดิน ว่า คุณ แม่ ของ ฉัน เจ็บ หรือ อะไรสัก
 อย่าง ก็ แล้ว กัน ถึง หด่อน จะ โกรธ ฉัน ก็ ไม่ ทุกข์ เธอ จะ กลับ เมื่อ ไດ
 ฉัน ก็ จะ ไป เมื่อ นั้น ”

ทุก ๆ สิ่ง ใน บ้าน กำลัง เต็ม ไป ด้วย ความ ตื่นเต้น และ เอ็กเซกรี ครัก
 ครน คุรียง คั่น ครี วง ใหญ่ กำลัง บรรเลง เพลง อัน ไพเราะ คุจ จะ
 หัวใจ ผู้ สดับ ให้ โดด ไป ด้วย ความ ยินดี เพติต เพติต และ โคม ซึ่ง แหวน
 อยู่ ตาม พุ่ม พฤษพาชาติ เหลือ ส่นาม หน้า อัน ตระ ตาข เรียง ราย ก็ ดัง แดง
 สด ๆ สด บั พราย แพรว พราว ตา เป็น ภาพ อัน ตระการ นัย นัย นั ก.

ชินเทียร์ เดิน ไป ที่ หน้า ต่าง ทอด สาย ตา คุ ภาพ เบื้อง ต่าง เหล่า นั้น

พดาง ทอด ถอน ใจ ใหญ่.

“แม่ ชื่น ใจ ” ฮาร์ พุด ขณะ ที่ กำลัง หา คอด เดอร์ “ฉัน จะ
 บอก อะไร ให้ ถ้า หด่อน จะ เป็น คน ดี อย่าง ว่า จริง ๆ ฉัน - จะ ซื่อ
 เชื้อ - ถ้วย เงิน ใบ นั้น ให้ หด่อน บอก เดอร์ ดิน ว่า ของ ดัง มา ไม่ ทน ก็
 แล้ว กัน ”

หด่อน หัน หน้า มา โดย ฉับ พัด น ดวง หน้า เต็ม ไป ด้วย อาการ ซึ่ง
 แดง ดง ว่า - พัน ทุกข์ พัน ร้อน.

“แห่ม! ฮาร์เชอด้เหลื่อเกิน ฉั้นจะสับบายใจมาก ถ้าได้ด้วย
ไบ นันให้เลอรดิน ห่ล่อนเอื่อเพื่อเราจริง ๆ เลอรดิน พุดเมื่อวานนี้
เฮง ว่า ห่ล่อนยินด้นัก ที่สามารถให้ความ สดวก สบาย แก่เราได้”

“ส่มาคม เศรษฐีย่อม เปน สัตว์ ค่อ การ ประหยัด ทรัพย์” เขา
พุด เรียบ ๆ “เรา อยู่ตาม ประสา ของ เรา ค่ กว่”

เลียง รก หลาย คัน มา จอด ที่ หน้า บ้าน และมี เลียง หิว เหวะ เลียง
ค่อน วับ เชอเชญ ดั่ง เข้ามา ทาง หน้าต่าง ห้อง.

ชินเทยรยัด ค่ว ชน ตรง ด้วย กิริยา ชนไว้ ค่ว และ พุดว่า “อย่างไร
ก็ ค่, ฉั้นไม่ ประสงค์ จะ เปน ห็น บุญคุณ ของ ผู้ใด เธอ คิด ว่า เรา
ม่ เงิน พอ ที่ จะ กลับ ได้ หรือ ค่ะ?”

“คุณนาย ต้องการ ไซ้ ดินใหม่ เจ้า ค่ะ?” เลียง แม้ว ส้าวไซ้
ถาม อยู่ นอก ห้อง.

“ไม่ต้องหรอก แม้ว, ส้ามี่ ของฉั้นจะ จดัแจ้ง ให้ฉั้นเอง”

ห่ล่อน ส่วมเลื่อ สี่ ชมพู อ่อน โดย ส้ามี่ เปน ผู้ กดั กระจุดม ให้.

“เรา มี เงิน พอ หรือ ค่ะ?”

ฮาร์ กัดัง ปด้า อยู่ กับ การ ไล่ ขอ และ กดั กระจุดม เลื่อ ให้ภรรยา
“พอ ค่” เขา คอมบ อย่าง ใจ ค่ “เมื่อ เรา ดง จาก รกไฟ แด้ว จะ
ม่ เงิน เหลื่อ อยู่ อีก ๑๐ ซิตติง สำหรับ ห่ล่อน ชน รก กลับ บ้าน เท่านั้น แต่
นั้ นหมาย ความว่า ห่ล่อน ต้อง กลับ พรุ่งนี้ ถ้า เข้าไป อีก ฉั้น เกรง ว่า
ห่ล่อน จะ ค้อง เดิน จาก ส่ถานี้ ไป บ้าน”

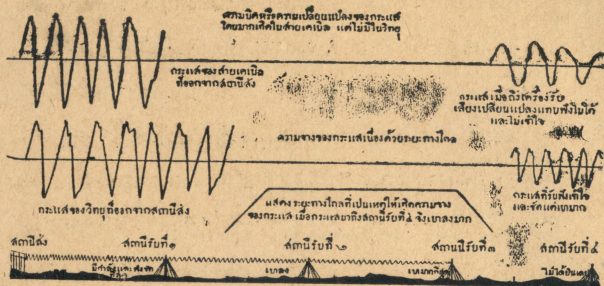
อนาคต ของ วิทยุ โทรศัพท

คำพยากรณ์ ของ ชินยอร์มาโคนี
นายเฉลิม ใสสถานนท์ แปล.

วิทยา แผนกใหม่ ซึ่ง เกิด จาก ความ รู้เดิม ก็ คือ การ โทรศัพท
ไม่มี สาย หรือ วิทยุ โทรศัพท (Radio Telephony) ความ เจริญ ของ วิทยา
แผนก นี้ พึ่ง จะ ได้ แพร่ หาดย ทั่วโลก เมื่อ ประมาณ ๑๐ เดือน มา แล้ว
และ กล่าว ได้ ว่า ประเทศ สหรัฐอเมริกา เป็น ประเทศ ที่ ออก หน้า ก่อน
ประเทศ ทั่ว หาดย การ ที่ วิทยุ โทรศัพท ได้ เริ่ม “ทำ การ ส่ง ทั่ว ไป”
(Broadcasting) ใน ประเทศ อเมริกา นั้น กระทำ ให้ โลก เห็น ประโยชน์
เป็น ส่วน มาก ที่ เดียว ที่ จะ ใช้ การ วิทยุ สำหรับ ประเทศ ใน ทวีป ยุโรป
อเมริกาใต้, แอฟริกา ตลอด จนกระทั่ง แคว้น แคว้น ของ อังกฤษ ซึ่ง อยู่ ใกล้
ที่สุด บน พน ธิภพ

ในที่ นี้ ไม่ ต้อง อธิบาย ถึง การ ปฏิสนธิ ของ วิทยุ โทรศัพท ท่าน
ผู้อ่าน คง ทราบ แล้ว ว่า ได้ แยก ถึง ออก จาก วิทยุ โทรเลข หรือ โทรเลข ไม่
มี สาย ซึ่ง เป็น ราก เดิม นั้น เอง (วิทยุ โทรเลข ประดิษฐ์ โดย ชินยอร์

มาโคนี่ ใน พ. ศ. ๒๔๓๘) การ วิทย์โทรศัพท์จะใช้ แทน สาย เคเบิล และ วิทย์โทรเลขได้ดั่งใน ภาย หน้า โดย เหตุ ที่ ประโยชน์ แห่ง การ ส่ง คำพูด ของ เครื่อง ส่ง ชนิด นี้ ผิด กัน และ จะ ยก ตัวอย่าง เป็น ภาพ ให้ ดู ดังนี้

ใน สาย เคเบิล หรือ สายโทรเลข เหตุ ที่ ทำให้ เสียง เบา ลง และ พัง ไม่ เข้าใจ ชัดเจนก็เพราะ ด้วยความ เปลี่ยน และ ความจาง (Distortion and Attenuation)

แต่ ใน การ วิทย์โทรศัพท์นี้ กระแส และ คำพูด อ่อน ลง โดยความ จาง (Attenuation) เท่านั้นเอง เพราะ ฉะนั้น ใน ทาง ราชการ คมนาคม หรือ การ ค้า ขาย การ ใช้ วิทย์จึง จะมี ผิด มากกว่า สายเคเบิล และ สายโทรเลข

มี ข้อ หนึ่ง ซึ่ง เป็น สิ่ง ที่ ขัด ข้อง ต่อ ความ ประสงค์ บาง อย่าง ของ คน ทั่วไป ก็คือ วิทย์โทรศัพท์จะใช้ ส่ง ข่าว หรือ พูดจากันใน ระหว่าง

บุคคลโดย เฉพาะ ไม่ได้ เหมือน โทร ศัพท์ ขรรคมดา โดยเหตุว่า
 อากาศ เบน ดิ่ง ที่ มี อยู่ ทั่วไป เมื่อ อากาศ ไป ถึง ไหน กระแสไฟฟ้า ของ
 วิทยุ ก็ แฉ่น ไป ตาม ทาง นั้น มี สิ่ง ที่ พก แก่ ไข ได้ ก็ คือ จะ ต้อง ใช้ เครื่อง
 ที่ มี กำลัง กระแส เท่า กัน และ อยู่ ใน ย่าน ที่ กระแส แฉ่น ไป ถึง กัน เท่า นั้น
 แต่ ก็ ยัง ไม่ เฉพาะ สำหรับ บุคคล ที่ เดียว เหตุว่า เมื่อ ใคร มี เครื่อง รับ
 อยู่ ใน ย่าน เดียว กัน ก็ อาจ ฟัง ได้ ทีเดียว ข้อ นี้ บางที จะ เป็น สิ่ง ที่ เข้า
 ใจ ยาก อยู่ หน่อย ฉะนั้น ขอ ยก ตัวอย่าง มา อธิบาย ใน ที่ นี้ สมมุติ ว่า
 เรา เป็น ผู้ ที่ ชอบ ฟัง ดนตรี—ใน ดนตรี วง ใหญ่ ซึ่ง มี คน บรรเลง ดัง ๕๐ คน
 ฉะนั้น โสต ประสาท ของ เรา อาจ แบ่ง ฟัง แต่ เสียง ของ เครื่อง ดนตรี ที่ เรา
 ชอบ ฟัง ก็ได้ เช่น เรา อาจ ฟัง แต่ คน เป่า ขลุ่ย แต่ คน เดียว โดย จะ
 มี ต้อง กังวาล ถึง เครื่อง ดนตรี ชนิด อื่น ซึ่ง แฉ่น ใน เวลานั้น เดียว กัน การ
 วิทยุ เมื่อ เรา อยู่ ใน ย่าน กระแส กำลัง ๓๐๐ เมตร เรา จะ ต้อง การ แค
 คำพูด ที่ ส่ง มา จาก สถานี ที่ มี กระแส ๓๐๐ เมตร เท่า นั้น โดยมี ต้อง
 พะวง ถึง คำ อื่น ๆ ที่ ผ่าน มา ใน เครื่อง รับ ของ เรา ซึ่ง มี กำลัง กระแส ดัง
 ๓๐๐๐, ๕๐๐๐, หรือ ๓๐๐๐๐ เมตร ก็ได้ เช่น เดียว กัน หรือ อีก อย่าง หนึ่ง
 ใน วง ดนตรี ที่ มี คน บรรเลง ๕๐ คน ผู้ ฟัง คน ๑ ๆ ก็ อาจ ได้ ยืน เครื่อง
 เล่น ทั้ง ๔๘ เครื่อง เหมือน ดัง ใน การ วิทยุ ซึ่ง มี คน รับ และ ส่ง ดัง ๕๐ คน
 ต่าง ก็ จะ ได้ รับ คน ละ ๔๘ คน เพราะเหตุว่า อยู่ ใน ย่าน ของ กระแส อัน
 เดียว กัน ฉะนั้น เรา จึง เห็น ได้ ว่า ใน บัณฑิต ยุค นี้ ความ ขัดข้อง ในการ
 ส่ง คำพูด เฉพาะ บุคคล ยัง แก่ ไข ให้ ดี ขึ้น ไม่ได้ และ เข้า การ ดัง ทั่วไป

ก็ ยังได้รับ ความ ยุ่งยาก ดังกล่าว มา แล้ว “การ ส่ง ทัวไป” ได้ ใช้
 เป็น ครั้ง แรกใน ประเทศ อเมริกา เมื่อ ปี พ. ศ. ๒๔๖๔ สถานที่
 แรกที่ได้ ทำการ ส่ง ก็ คือ สถานที่ วิทยุ โทรศัพท ของ กรม ทหารเรือ ที่
 เอนนาสะโคเซียใกล้ กรุงวอชิงตัน สถานที่ นี้ ได้ ส่ง คอนเซตใน เครื่อง หีบ
 เตียง โดย ทาง วิทยุ ทุก ๆ วัน เสาร์ กระทั่ง ได้ ยิน ติดต่อกัน แทบ ทุก จังหวัด
 ใน มณฑล เพนซิลเวเนีย และ ตาม จังหวัด ต่าง ๆ เช่น เซนต์หลุยส์ มินเน
 โบลิส เป็นต้น ต่อ มา ใน ปี นั้นเอง ที่ สถานที่ มาโคไน้ อะเชรม์ ฟอร์ด
 ใน ประเทศ อังกฤษ ก็ได้ ส่ง เตียง ของ มาตามเมตบา นักร้อง ผู้ มี นาม อุโฆษ
 โดย ทาง วิทยุ แทบ ทุก จังหวัด ใน ยุโรป ได้ ยิน เตียง นักร้อง นี้ และได้ ยิน
 ไป ถึง ทาง เหนือ จน กระทั่ง ประเทศ นอร์เวย์ และ ทาง มหาสมุทรแอตแลนติก
 ทั้งในทาง ประเทศฝ่าย บุรพาทิศได้ ยินไกลเพียง ประเทศ เบอรัลเซีย ในเวลา
 นั้นการส่งทัวไป สำหรับ ประชาชน ยังไม่อนุญาตให้มี ใน ประเทศอังกฤษ
 จน ต่อ มา ราว เดือน พฤษภาคม ใน ปี นี้เอง อธิบดี กรมไปรษณีย์ โทร
 เลข จึง รับ รอง ให้มี การ ส่ง ทัวไป สำหรับ ประชาชน ได้ แต่จำกัด
 จำนวน สถานที่ ส่ง เตียง ด้วย ในเวลานี้ ใน ประเทศ อเมริกา ซึ่งเป็น ผู้
 ออก หน้า มี สถานที่ ส่ง วิทยุ กว่า ๖๐ แห่ง ถ้วน เป็น ที่ สำคัญ ทั้ง นั้น
 และในไม่ช้า คงจะได้มี ทัวโลก ทั้งใน ทวีป เอเชีย และ แอฟริกา

ประโยชน์ ซึ่ง จะ พึง ได้ รับ จาก การ วิทยุ นี้ มี มาก หลาย ประการ
 ใน พง คำวาท ของ โลก ไม่เคย ปราศ ภาฏว่า จะมี คน ๆ เดียว พุด กับ คน
 อีก ด้าน คน หรือ ห้าสิบ ด้าน คน ได้ ที่ เคย เห็น มา แล้ว ก็ เพียง

หกพัน ถึง หมื่น กว่า เท่านั้น เช่นใน แอดเบ็คซอลได้เคย มี นัก ร้อง มา
แสดงให้คน ๓๕,๐๐๐ คนฟัง และเมื่อคราวงานฉลอง ท่าน สังฆราช
ติโอ ที่ ๓๓ ณ พระราชวัง เซนต์ปีเตอร์ ใน กรุง โรม ใน คราว นั้น มี
มหาชน มา ประชุม เพียง ๕๐,๐๐๐ คนเพียง คำ เพลง ถวาย พร ไม่ ค่อย ได้ ยืน
ตลอดทั่วถึงกัน แต่โดย การ วิทยุ นี้ทำให้คนตั้ง สิบเท่า ของ จำนวน น
จะ ฟัง คำพูด ของ คน ๆ เดียวได้ อย่าง ชัดเจน และผู้ฟัง จะไม่ ต้อง มา
ประชุม รวม กัน ด้วย บ้าง จะ อยู่ ใน บ้าน ของ ตนเอง บ้าง จะ อยู่ ใน
เรือ กลไฟ ใน มหาสมุทร บ้าง จะ อยู่ ใน พโยมยานนาวา ซึ่ง ตอย อยู่ บน
พื้น อากาศ และ บ้าง จะอยู่ ภายใน บ้าง ซึ่งไกล กับคน พูด นับ ด้วย โยชน์
ใน วัน หนึ่ง ๆ ราชทูต ทั่ว ทุกคน ใน ประเทศ อังกฤษ คง ได้ ยืน คำ อวยพร
ของ ผู้ครอง นคร ของ ตน และชน ทั่วโลก จะได้ ยืน คำ ไถ่ แย้ง ระหว่ง
สมาชิก ของ สภา รัฐมนตรี และ สมาชิก ของ สภา สำนัญ อังกฤษ และ อาจ
ได้ ยืน การ โหวต เติบเต ใน การ ตั้ง ประ ชาณา ชิบดี ใน ประเทศ อเมริกา
ใน วัน หนึ่ง เรา อาจ ได้ ยืน คำ เด็กเซอร์ ของ ท่าน เจษฏาจารย์ ใน มหา
วิทยาลัย ต่าง ๆ ซึ่งมี ศาสนิกชน นับ ด้วย ล้าน คน นอกจาก ภายใน ห้อง
เด็กเซอร์ นั้น การ ไต่สวน สืบ ช้อง โจร ผู้ร้าย ก็ จะ สดวก ขึ้น ใน โอกาส
ที่ชื่อ ของ ผู้ร้าย ได้ ถูกประกาศ ตลอดโลก ผู้ที่ อยู่ ใน ถิ่นฐาน ที่ไกล ที่สุด
เช่น ใน กวาง ทวีป แอฟริกา ใน ยาม เหนง ก็ อาจ ได้ ฟัง คน คร้ บรรเลง โดย
มิ ต้อง เดินทาง เข้า มา ใน เมือง ทุก สิ่ง เหล่า นี้ จะ เป็น ไป ได้ แน่ นอน
ใน ไม่ช้า

ในเขตแดนที่ประเทศอเมริกา มีสถาน รับ กว่า เจ็ดแสน และ อีก
ไม่ช้า คง จะ นับ ด้วย จำนวน ล้าน บริษัท ที่ ทำ เครื่อง ชนิด นี้ กำลัง
พยายาม ทำให้ พอ เพียง แก่ ความ คั้น เค้น และ นิยม ของ มหาชน ทั่วไป
ไม่ต้อง สงสัย เลย ว่า ค่อย ไปได้ ภาย หน้า แทบ ทุกคน ใน ประเทศอเมริกา
จะ อยู่ ภายใน ย่าน ของ กระแส วิทย์ มหาชน ที่ ชอบ รับ และ ฟัง คน คร
ทาง วิทย์ นั้น จะมี จำนวน มาก กว่า อื่น ๆ และ จะ ทำให้ จำนวน บริษัท
ที่ สร้าง เครื่อง หีบ เสื้อ และ ชาย แฉ่น เสื้อ ต้อง ชัก ไปด้วย คราว โดย เกรง
ว่า สินค้า ของ ตน จะ ต้อง เสีย ผล และ ใน ประเทศ อังกฤษ เคย
มี ผู้ ออก ความ เห็น จะ ให้ รัฐบาล ด้ เครื่อง ส่ง วิทย์ ชนิด นี้ ขึ้น เพื่อ เป็น
เครื่อง ระลึก ถึง วิทยา แฉ่น กใหม่ ซึ่ง เกิด ขึ้น และ ทั้ง รัฐบาล จะ ได้
ประหยั ดทรัพย์ ในการ ใช้จ่าย ที่ จะ เสีย ให้ แก่ วง คน คร หรือ ผู้ ที่มี ชื่อ
เสียง จะ ไป แดง และ เด็ก เซอร์ ใน ที่ ต่าง ๆ ด้วย

เรา อาจ จะ พยากรณ์ ได้ ว่า ใน ไม่ช้า รัฐบาล ต่าง ๆ จำ ต้อง ออก
กฎหมาย ว่า ด้วย การ ส่ง ชาว นอก ประเทศ นัก ประพนธ์ ที่มี ชื่อ
เสียง จะ ต้อง ส่ง ณ กรรมสิทธิ์ ใน หนังสือ ที่ ตน แดง บริษัท เด่น หนึ่ง
และ ตคร จะ ต้อง ถู กรรมสิทธิ์ ใน เรื่อง ของ ตน เพื่อ มี ให้ ผู้ อื่น มี
โอกาส ฟัง ได้ ทาง วิทย์ ใน ขณะ ที่ แดง และ คง จะมี คน สำหรับ เตา
นิทาน โดย ทาง วิทย์ ใน ยาม เมื่อ เด็ก จะ นอน

ใน ที่ สุด สรุป ความ ว่า การ วิทย์ นี้ — ใน อนาคต — อาจ ช่วย ชีวิต
มนุษย์ ได้ เป็น จำนวน มาก โดย การ ส่ง สอน, การ ส่ง ชาว, และ การ ทำ
ให้ เรา มีความ เพลิดเพลิน ใน คราว ที่ เรา มีความ ทุกข์ โศก และ อื่น ๆ อีก
เป็น อนเกประการ.

โคลง กระตู่ สภายิต

๑.	ที่	ถาด อาสน์ อ่อน ถ้วน	ลำดับ	
	ต้นก	เสนาะ พัง คนครี	ขับ ร้อง	
	อย่า	ประมาท อาจ มี	เหตุ ต่อ	ดวง นา
	นอน	ที่ ไต ควร ต้อง	สติ ตั้ง	สังวร ๑
๒.	เมื่อย	รัก พักตร์ ผ่อง เพียง	เพ็ญ จันทร	
	วอน	ว่า สาระพิน	เพราะ พร้อง	
	อย่า	หลง เดห์ เสน่ห์ หัน	ทวน คิด	ก่อน พ่อ
	ยิน	ชาว คราว แม่น้อง	แน นัน เปนไฉน	๑
๓.	มี	ยศ ศักดิ์ ทรัพย์ ทั้ง	คฤงคาร	
	ข้าว	ผัก ภัทษาหาร	พร้งพร้อม	
	หุง	หา รับ ประทาน	ไฉน ทุกข์	ท่าน เฮย
	กิน	อยู่ ดู แวด ถ่อม	ทุก ผู้ พลดหาญ	๑
๔.	อด	ระงับ ดับ เดือดไฉ	ใน กมด	
	นอน	ระถึก ตรึก เหตุผล	ถ้อง แท้	
	นาน	ไป บ่าว ไพร่ พด	รัก รวม	
	ตาย	ดะระ ดะชีพ แก่	เคียด แค้น แทน นาย	๗

ด. แสงธรรม

๔. อันตริกานนท์ แปด

เมื่อ มิสเตอร์ กิตพิต ตายได้ ๓๐ ปี มาแล้ว.....

นี่ เป็น เทียว ที่ ๓ ซึ่ง เกาทร อ่าน ทบ ทวน อยู่ ไป มา แต่ ไม่ คิด ใจ
ที่จะ อ่าน ต่อ ถ้อย คำ เหล่า นั้น ปรากฏ เป็น ตาย ดักษณ อักษร อยู่ใน
หนังสือ เต็ม หนังสือ ครั้น แล้ว ความคิด ของ เกาทร ก็ ผัน แปร ไป ดี เรื่อง
อื่นๆ หนังสือ ที่ กล่าว ถึง นั้น เขียน โดย 'ยอร์ช เฮด ออค' ให้ ชื่อ ว่า
"ความ รัก ของ มิสเตอร์ กิตพิต" เกาทร เป็น ผู้ มี นิสัย ผัก ใจ ใน เรื่อง
นิยาย ต่าง ๆ อัน ผิด แปร กับ นิสัย ธรรมดา ของ บุคคล ผู้ มี ฐานะ
ใน ชั้น เดียว กัน.

ณะ เกาะ ราชัน นี้ หนังสือ ที่ อ่าน นับ ว่า ไม่ มี วัสดุ ชาติ เดียว เลย ทั้ง
ทั้ง สัก เกต ได้ จาก อาการ ที่ ผู้ อ่าน มัก จะ พัง มอง ข้าม หัว หนังสือ ตรง ไป
ยัง บาน หน้า ต่าง กระ จก ซึ่ง ประดิษฐาน อยู่ ที่ พ้น ชั้น ต่าง แห่ง บ้าน
แฮมสเคด อัน ไร ฐาน อาการ มอง นั้น มิ ใช่ว่า แสดง ว่า ตึง ใจ จะ คิด ถึง
ใด สิ่ง หนึ่ง เลย ดัง ขั พยาน แห่ง ใจ ความ ตอน นี้ ก็ คือ ว่า ชั้น แต่ ผา
ม่าน ปิด อยู่ ที่ หน้า ต่าง กระ จก นั้น เกาทร ก็ ยัง แต่ ไม่ เห็น.

บาง ครั้ง บาง คราว ก็ มัน พมพา ขน แก่ ตนเอง ถ้า เนียง แพร่ ออก
มา ได้ ริม ฝัปก บน อัน ประดับ คาน อยู่ ด้วย หนวด ดี เทา ว่า “ ๕ ๒
สัปดาห์ มา แล้ว ที่ มัน เดิน ผ่าน กับ เรา แด่ ถ้า ใน ถนน เรเห็น ที่ มัน
คง ต้อง จำ เรา ได้ ดี ขอน ไม่ น่า สงสัย เลย สัญชาติ ข้าย ๕ พรคน
มัน คง ไม่ ถ่ม หน้ำใคร เสีย ย่าง ๆ เชื่อ ว่า มัน คง จะ มา หา เรา เร็ว กว่า
๕ มาก แต่ ก็ แปลก ที่ มัน คง คอย นับ เวลา ตั้ง บั กษ ถึง กระหน
มัน ก็ คง มา คง ต้อง มา เป็น แน่ นอน ”

ถ้า เนียง ที่ พูด ใน ตอน สุดท้าย มี กระแส ดำแดง ความ มัน ออก
มัน ใจ อย่าง แน่น แน่น ครน แล้ว เกา ทวี จึง ถูก ขน จาก เกา ทนง หียบ
กตอง บุหรี บน เคา ผิง มา จุด ลูบ แด ยืน ผิง ไฟ อย่าง บุคคต ผู้ ปราศ จาก
ความ ทุกข์ แม้ จะ มี อายุ ถึง ๖๐ ปี แล้ว ก็ จริง แต่ ใคร ๆ ก็ พากัน
ยก ย่อง ชม เชย ว่า รูปร่าง แด ลักษณะ ยัง หนุ่ม กว่า อายุ มาก กล่าว
คือ ช่วง ใหญ่ กว้าง คาง ใหญ่ และ อาจ ับ ปกิ ริยา กระฉับ กระฉวย
ประเปรียว.

ณ บัด ใจ นั้นเอง กิริยา อาการ ได้ สงบ แน่ นิ่ง ไป คล้าย รูป หิน
กตอง บุหรี ซึ่ง คาบ อยู่ ใน ระหว่าง พ้น ก็ มิ ได้ กระตุก กระติก ทั้ง นี้ เพราะ
เกา ทวี ได้ ยืน เสี่ยง อย่าง ไค อย่าง หนึ่ง เกิด ขน.

จริง อยู่ ที่ ว่า ใน เวลานั้น บุตรี ของ เขา ซึ่ง อยู่ ห้อย ขน บน กำดั
ร้อง เพลง ประสาร์ เสี่ยง เบีย โน อยู่ แต่ ถ้า เนียง เพียง เท่านั้น แต่ ไหน
แต่ ไว มา ไม่ เคย บังคับ ให้ เกา ทวี มี อาการ แน่ นิ่ง คุๆ บุคคต หมด ดติ ไป ได้

เคย นัยน์ตาทั้ง ๒ ดวง เป็น ประกาย แฉก แฉก ดูๆ แฉกๆ แห่ง อ้าย มหา
โจร ซึ่ง ชูเช่น คอ ภักษาหาร อันตก อยู่ภายใต้ อำนาจ ของ มัน อากา
ท ย น น เอน คีระชะตา ออกไป ข้าง หน้า ควัน บุรี สีขาว นวล พุง เป
น สาย ออก จาก ถัดอง แด แดเอน ตาม กัน เป็น ทาง คด เคี้ยว ชน ตุ่ม เพดาน.

“แก็ก, แก็ก!”

เป็น สำเนียง แห่ง มือ มนุษย์ เคาะ ประตู กระฉก

เกาทร ถอน หายใจใหญ่ “จริง ที่เคย” เป็น คำ ว่า พัง แก่ ตน เอง
“เรา รู้ ตัก อยู่ แล้ว ว่า อย่างไร เดี่ยว มัน ก็ ต้อง มา”

เพียง ชั่ว ๖ วินาที เกาทร ก็ ย่อง กริบ เข้า มา ถึง หน้า ต่าง แหวก
ฝ้าม่าน ที่ คดุม ออก สิ่ง ที่ อาจ แด เห็น ได้ ทั้งหมด ก็ คือ ความ มืด แห่ง
ราตรี กาด แดใน ระหว่าง ความ มืด ทบ นัน ม่วง หน้า ชาย ผู้หนึ่ง
ปรากฏ อยู่ นอก กระจาก ห่าง จาก กัน ประมาณ ๓ นิ้ว เกาทร เป็ด หน้า
ต่าง ออก แด ชาย ผู้ นั้น ก็ ดำแดง ตน ปรากฏ เข้า มา ใน บ้าน ทาง ช่อง
หน้า ต่าง.

“ขอบใจ ที่ กัน มี ส่วน ได้ รับ ความ ค่อน รับ” ผู้ เป็น อาคันตุกะ
เขย ชน “ปะ คิน นัน มัน ข้าง หน้า แหวก เขือก เย็น จริง” แดวก ก็ เดิน ผ่าน ห้อง
ไป ยัง เตา ผิง แด หยุต ยืน ยืน มือ ผิง ไฟ อยู่ ณ ที่ นั้น.

ถึง อย่างไร ก็ ตาม ชาย ผู้ นั้น ยัง ไม่ น่า จะ นับ ว่า เป็น บุคคล ชน
เดวดราม เกิน ไป นัก แม้ จะ ได้ ดำแดง ตน เข้า มา ใน บ้าน ของ เกาทร ด้วย
อากา อย่าง โจร ก็ จริง ก็ ยัง ไม่ ปรากฏ สิ่งใด สิ่ง หนึ่ง ซึ่ง แสดง ว่า จะ

มา ขอทาน หรือ อดไซโน เรื่อง อาหาร การ กิน เมื่อ จะ ตั้ง เกิด ถึง ลักษณะ จะ แผล เห็น ได้ ว่า ผิว พรวน ผ่อง ไม่ เผือด มัว ริม ฝี ปาก บาง นัยน์ตา เล็ก แด ขอบตา เป็น ต้มชมพู.

ครั้น เวลา ต่วงไป นาที่ หนึ่ง แล้ว ผู้ เป็น อาคันตุกะ จึง หัน หน้า กลับ มา มือ ทง ๒ ข้าง มับ แตะ ถู กัน.

“เรา คง พุด กัน ที่ นี ได้ สบาย พอ แล้ว” เขา ว่า
ขณะ นี้ เกาثر ได้ จุก บุหรี่ กล้อง ที่ ดับ แล้ว ขึ้น สูบ ใหม่.

“นิสัย ของ เรา มัก รับ ประทาน อาหาร ตรง ค่ำ เวลา อยู่ เดิม อด ด้วย”
อีก คน หนึ่ง กล่าว ต่อ

เกาثر วาง กล้อง บุหรี่ ลง แด ไซ ตะเกียง ขึ้น “นี่ เกาธี่” เป็น คำ เชิญ อัน ห้วน กระแสร์ ดำ เนียง ระคน ไป ด้วย ความ ไม่ พอใจ.

ชาย อาคันตุกะ ไม่ ขัด ขึ้น เหลือบ ตา ขึ้น สู เพดาน พร้อม ด้วย คำ ถาม ที่ ว่า “นั่น เป็น ลูกสาว แก คัด เบีย โน ซึ่? ถูก หตะ กัน ได้ ขำว แล้ว ๆ อยู่ ว่า หด่อน ชอบ คน ครั้น ก็ จริง หมิง ด้วย กับ เสงี่ยม คน ครั้น มัก จะ ห่าง กัน ไม่ ได้ อ้าว มัน จะ แปลก อะไร ก็ กัน เคย เห็น ตัว หด่อน มา แล้ว เมื่อ เดิน ส่วน ทาง กับ แก ที่ ถนน เว ยื่น ที่ นั้น นะ ซึ่ แก ไม่ ได้ คัด ไว้ แล้ว หรือ ว่า กัน จะ ต้อง มา หา?”

“กัน เชื่อ ได้ แน่ นอน”

“คือ คิด ว่า กัน จะ ตาม แก มา ภายหลัง ที่ ได้ พบ กัน แล้ว นั้น ไซ้ ไหม?”

“กัน รู อยู่ แล้ว ว่า แก จะ ต้อง ทำ เช่น นั้น”

“ถูก หตะ แต่ขอได้ทำ เดียง ที่พูดให้เพราะกว่า คำราม สักหน่อย พุทโท นี่เราไม่ใช่เพื่อน เกตอ กอดคอ กัน มา แต่ก่อน ดอก หรือ ยังไง? โอ เราเคยเป็น เพื่อนที่รักใคร่ กัน มา สนิชจริง ๆ ด้วย อ้อ ขอทาน วิสกี้ โซดา แก่ หนาว สัก แก้ว ก่อน เกิด เพื่อน ”

“ได้ ถึง ขอ ร้อง ยิ่ง กว่า นี้ กัน ก็ จะ ให้ ”

ระหว่าง วาระ ที่ เกาทรี่ ริน เหล้า ลง ใน ถ้วย แก้ว นั้น เกตอ แก้ว อัน นำ ประหลาด ของ เขา ก็ สอด สาย สาย ตามอง ตรวจ ไป รอบ ๆ ห้อง โดย ต่เขียด.

“กันไม่ อยาก จะ พูด เลย ว่า แก เป็น เศรษฐี เกาทรี่ — แก มี มั ชน โดย รวด เร็ว จน ผิด ความ คาด หมาย แต่ ว่า ครั้น มา เห็น ความ ทรู ฐาน แห่ง บ้าน เวียน ของ แก เข้า ก็ ทำ ให้ สงบ ปาก คำ นิ่ง อยู่ มิ ได้ แต่ อะไร ๆ ก็ ไม่ ทำให้ กัน ประหลาดใจ ยิ่ง ขึ้น กว่า ที่ มา ได้ เห็น แก แสดง ให้ ใคร ๆ ทั้งปวง เข้าใจ ว่า แก เป็น เศรษฐี โดย หนทาง — เมื่อ ก่อน จะ เข้า มา ที่ นี้ กัน ได้ เทียว ซัก ถาม ใคร ต่อ ใคร จน ทั่ว บริเวณ ได้ ความ ว่า คน เหล่า นี้ ต่าง เชื่อ ว่า แก เป็น เศรษฐี ด้วย อำนาจ ผล กำไร แห่ง โรงงาน ทำ เชือก ที่ แก สร้าง ขึ้น — ถ้า นักงาน อยู่ ที่ ถนน บิดติเตอร์ จริงไหม เพื่อน ? หรือ คน เหล่า นี้ พา กัน ตามอด เดี้ยง หมด ? ”

“ถูก อย่าง ที่ แก ได้ ยิน มา เครื่อง ดืม ของ แก เดรัจฉา แล้ว ยัง ใจ เด่า ”

“ขอบใจ หตะ เพื่อน ” ผู้ เป็น อาคันตุกะ ยก เหล้า ดืม หมด หมด ไป ประมาณ ครึ่ง แก้ว แล้ว วาง แก้ว ไว้ บน โต๊ะ เขี่ยต ขา ขึ้น ตรง ไป

ข้างหน้า ประตูมอ หน่น ศักระ แดง เอน หัดง พงพนก เกาอี - อากร
ทงน แดงดง ให้เห็นว่ เป็น ผู้ ถึง แดง ซึ่ง ความ ผาคูก ดำราญ อย่าง บรบริบูรณ์
แต่ กดำว ค่อไป ว่ .

“จริง ๆ นะ หรือ นี้ ? กัน คิดไว้ แดง เทียว ว่ คน เหล่านี คง พากัน
ตาบอดไป ห่มด”

“ถ้า ยัง งน แดง ก็ คิด ผิด” เกาทร เชียบ เข้า โถง ไคผิง กาง และ
เหยียดขา ทง ๒ ออก ตามสบาย.

“บางที จะถูก ของ แกกระมิง แต่อย่า พุด ให้ ห้วน เกิน ไป นะ กซี เกาทร
ทำไม การ ที่ กัน มา หา นี้ ทำให้ แก เบียดย นิสัย ไป แดง แดง วี่ ? กัน คิด
ว่ แก จะ รับ แดง ไป แดง ทาง ประตู หัดง นั้น แดง อัก กัน มา ค่อม มอง
อยู่ รอบ ๆ บ้าน นี้ เป็น นาน ได้ เห็น เจา แก เดิน วัอบ แดง อยู่ ระหว่าง
ผ้า ม่าน”

“แต่ แดง วน แดง ก็ ได้ เข้า มา อยู่ ข้าง ใน แดง”

“ถูก หดะ กัน เข้า มา ถึง ใน นี แดง”

เกาทร ดูป บุหรี แดง พ่น ควน เป็น ระยะเวลา ไป “นี่ นะะ บรบริบูรณ์”
เขา ว่า “แก็ เป็น ชาย คน ท้าย ที่ สุด ใน โลก ที่ กัน คอง การ จะ พบ ชื่อน
แก็ ย่อม วัอยู่ แก็ ดี แดง”

“พุด ชัด เจน ดี แต่ ไม่ ใช่ เป็น ของ แปร ดก อย่าง ไหว ถ้า แก็ ยัง เป็น
มหาโจร อยู่ ดัง เก่า — เป็น เช่น เดียว กับ เมื่อ ครัง แก็ ได้ ทำ งาน ร่วม มื่อ
กับ กัน หลาย ค่อ หลาย ปี มา นี แดง แก็ จะ คอง กาง แชน ออก

คอย ตอน รับประทานอาหาร แต่ฐานะของแกที่ปลัดคิวมาดำเนินอาชีพ
อยู่ด้วยวิธีใหม่เช่นนั้น ก็คงกลายเป็นเท่ากับขายหนอนอะไร
ตัวหนึ่ง นัยนี้แกคงต้องเห็นไปเช่นนั้นอยู่แล้ว ก็เข้าใจดี”

“นั่นเป็นแต่แกเดาถูกเพียงครั้งเดียว

“ต้องแสดงขายอีกครึ่งหนึ่งมาดูเถิด

“แกคิดว่าเราจากกันด้วยอาการอย่างไร—เมื่อหลายต่อหลาย
ปีมาแล้วตามที่แกว่า—ในกรณีขอรัก ความสัมพันธ์ของเราเป็น
การยากที่สุดที่จะเชื่อมให้ติดต่อกันได้ตามเดิม ก็บอกตามตรงว่า
มีใจจริงเกี่ยวในส่วนตัวแกยิ่งนัก ประการหนึ่ง ก็ไม่ต้องการจะ
เอาใจเผื่อแผ่แก่บุคคลผู้ใดซึ่งมีจิตต์โหดร้ายถึงแก่จะแทงซี่โครง
ชายคนหนึ่งเสียด้วยมือตก

“ใครเป็นคนจะแทง?”

“แกนะซี”

“นั่นคือถ้อยคำที่แต่งขึ้นพูดโดยไม่มีมูล”

“หา มิได้ — แกเป็นชายผู้ร้ายฆ่าคน ทั้งได้เคยลงมือเอง
มาแล้ว”

อีกคนหนึ่งเบ่งตำแหน่งหัวเราะออกมาดังก้อง “ดี หะ” เขา
ว่า “ถ้าแต่ชายคนหนึ่งซึ่งเคยเป็นผู้ร้ายฆ่าคนจะกลับใจเสีย แปร
ฐานะมาเป็นพ่อค้าขายเสื้อกางเกงไม่ได้เทียวหรือ?”

“อย่าบังควรเข้าใจไปก่อน แกคงเป็นเช่นเดียวกับที่เคย
เป็นมาแล้วนั้นอยู่ ทั้งนี้พึงเห็นได้จากกาวที่แกสกดรอยติดตาม

กัน มาเช่นเดียวกับ หมาไล่เนื้อ — เห็นได้จาก หน ทาง ที่ แก เลื้อย เข้า มา
ใน บ้าน นี้ — ทั้ง หน้า แก ก็ บอก อยู่ ไถ่ ๆ แล้ว แล้ว ก็ — แค่อี ดอน น
ไม่ต้อง พูด ก็ ได้ ”

เสียง สบถ ดัง หดุด ออก มา จาก ปาก บรันท் แต่ ใน หัว บัดใจ
นั้น ก็ กับ คบคุม สติ ให้ แน่ แน่ ได้ ตาม เดิม “ว่า ค่อย ไป เอะ ” บรันท் พูด
“เออ จริง หะ กัน ได้ ยิน ขาว ว่า แก มา ตัง ตัว อยู่ ที่ นี้ หาย บิ แล้ว ”

“แต่ นี่ ไป แก จะ ไม่มี โอกาส ได้ ยิน เรื่อง รว ของ กัน อีก ” เกาทร
ตอบ แด ชมวด คว “แก เรียก กัน ว่า มหาโจร กัน รับ ละ ว่า กัน คง เปน
อยู่ จริง ๆ จน กระทั่ง บัด นี้ ผิด กับ แต่ ก่อน อยู่ หน่อย ใน ข้อ ที่ ว่า
โอกาส ดี อย่าง หนึ่ง นำ อำนาจ ให้ กัน กอบ โภย เงิน ทอง ไว้ ได้ เปน จำนวน
มาก แด ใช้ เงิน นั้น ให้ นำ มา ซึ่ง ผล ประโยชน์ แก่ คน ได้ โดย สดวก —
ง่าย ดาย ยิ่ง กว่า อาชีวะ แต่ ก่อน ๆ ความ เดิม เปน อย่าง ไหน กัน ยัง
จำ ได้ ดี บรันท் แด กัน ไม่ ดำรง จะ กับ ไป เติบ ตาม ทาง เก่า ได้ เพราะ
เหตุ ผล ข้อ แรก นั้น คือ ความ ที่ มี ผู้ ต้อง การ ตัว กัน คง มี มาก มาย ชน
แต่ กัน คง ต้อง เข้า บัง ใน หัว ๓ วัน ๗ วัน เปน แน่ กัน ไม่ ประสงค์ จะ
ตั้ง ตัว เปน มหาโจร โดย ตรง ๆ เช่น นั้น ค่อย ไป อีก แล้ว กัน กับ ใจ เดี่ยว
ใหม่ แล้ว — นี่ เปน ความ สดัย จริง — แด ข้อ ความ ที่ กัน พูด เหล่า นั้น ขอ ให้
แก จง จำ ได้ ใจ ไว้ ด้วย กัน พยายาม โดย รอบ ด้าน เพื่อ ทำ ดาย ความ
ชั่วร้าย แต่ เดิม ให้ ตบ หาย ละ ดาย สุนไป เดี่ยว และ จะ ไม่ ยอม ท้อ ถอย
หลัง เนื่อง จาก อุป สัค ใด ๆ เลย ทง สัน ที่ พูด มา นี้ แก เข้า ใจ ตด ตด ดี
แล้ว หรือ ? ”

บรรณาคมเหตาทเหตอ อยู่ ใน แก้ว นน ทง หมด, แดววาง แก้ว
 กระเทกตง กับ โตะ “ด้มาก” เขาว่า “กนเชอแก แดว เพอน ที่จริง
 มน ก็น่าประหตาด อยู่ บ้าง เหมือน กน กน ยังไม่ เคย รู้อีก มา แต่ กอน
 เดย ว่า แก จะ กตบ ตัว ได้ รวด เร็ว แด แ่นว แ่น ถึง เพียง นี การ พุด แนะ
 นำ เพื่อ ให้ แก หดง เข้า เदन ใน ทาง ที่ ผิด อี ก น น ไม่ เปน การ ส้มควร ที่
 กน จะ ทำ ดง ไป ได้ เปน อัน ขาด กน ขอ เป็ด หมวก ค่านับ แก เพือนเอ่ย
 ใน เกียรตยศ ที่ แก เปน โจร กตบ ใจ ได้ โดย บรตัทธ”

“ขอบใจ หตะ เพือน แด่น แนะ บรรณาคม จรง ๆ เกอะ แก มา
 ที่นี้ ทำไม?” เกาทร ร้องถาม อย่าง เอง การ เองงาน

“โดยใจรัก แด เกียร ด้วย กิจการ ข้อ ๑ เพื่อ เชื่อม ความ สัมพันธ ใน
 ระหว่าง เรา ที่ รอยรามา แดว ให้ แ่นน ด้นช ยิง ชน”

“ข้อที่ ๒ เถา?”

“แสดง ความ ยินดี ให้ แก โอกาส ของ แก ซึ่ง กตบ ตัว ได้ จน เปน
 เศรษฐ”

“แตะ ข้อที่ ๓ ?”

“เพื่อ ขอ ยืม เงิน ไป ใช้ กอน สัก ดอง ส้ม ร้อย พุด เดย ว่า เขา
 ๕๐๐ ก็ แดว กน”

ใน ขณะ ที่ บรรณาคม พุด นน ได้ เสงย หน่า ชน แดค ผู้ พัง ซ้ำ ๆ แด
 เห็น กตบาม เนอ ทุก ๆ มัด ชน เปน ตำ ทำท่าทาง คต้าย กับ จะ ผ่น โดด
 เข้า ทำการ คบ ค่อย ผู้ เปน เจ้าของ บ้าน นน เกาทร มี ได้ สังกตเห็น

อาการ เหล่านี้ เป็น แต่ หนึ่ง ไป ลักครู่ แล้ว ร้อง ถาม ทวนคำ ออกมา
ด้วยความ ตงใจ ว่า “๕๐๐ เทยวรี

“ถูก แดว เกาทร

“แก จะ ได้ รับ — ๕๐๐๐

ถึง ตอน นี้ บรันทต์ ดั่ง แด หวเระ “ไม่ จริง เดี่ย ละ กระทบ?”

“แน แท ทเดียว

คุษณภาพ ออบต ชน ชั่ว ขณะ จิตต หนึ่ง “กัน พอ จะ เก่ง ความ คิด
ของ แก ได้ บ้าง แดว” ใน ที่ สุด บรันทต์ เขี่ย ชน ก่อน “นี่ แก คง คิด ว่า
กัน พยายาม จะ ทำ แบตคเมด แก ซึ่

“ก็ มั อะไร นอก ไป จาก นั้น อีก เดา?”

“แตะ แก ต้อง การ จะ เดี่ย กัน ให้ ชั่ว เดี่ย ใน ครัง คราว เดี่ย เพื่อ
กัน จะ ได้ พอ ออก พอ ใจ ไม่ คิด กัด บั มา รบ กวน แก อีก ยั้ง นั้น หรือ?”

“กัน จะ ไป นึก เช่น นั้น ให้ เดี่ย เวลา ทำ ไม่ สัญชาติ ของ แก ย่อม
ไม่ รู้ จัก อิม ถ้า มั เตือด ตก ค้าง อยู่ ใน ตัว กัน แม ที่ สุด เพียง หยด เดี่ย
แก ก็ คง พยายาม จะ ดุด เขา ไป กิน เดี่ย ให้ สิ้น

“แก บรรยาย นิสัย ของ กัน อย่าง น่า พัง ที่ สุด”

“เพราะ กัน ยัง จำ นิสัย อัน โหด ร้าย สำนามู ของ แก ได้ ไ้ ชั่ว ใจ
ดี อยู่

สัหน้า ของ ผู้ เป็น อาคันตุกะ ตง เครียด ชน ใน หัน ใด แต่ แดว ก็
กลับ ผัน กิริยา แล้ง ทำ เป็น หวเระ ชน อีก “โอ เขา เกอะ กัน จะ ยอม

อดใจ อดภัยโทษ ให้ แก่ คำพูด อัน ก้าว ร้าว ของ แก นั้น เสีย” บรันทน์ ว่า
 “กัน พอ จะ ช่ม สติ สงกต ความ โทสะ ไว้ ได้ อยู่ ผล สิ้น อัน มี ค่า
 ถึง ๕๐๐๐ ปอนด์ มี อำนาจ พอ แล้ว ที่ จะ บอ ก กัน มี ให้ กระทำ ร้าย แก่ ด้วย
 ความ หุน หัน พลัน แด่น ทั้ง เปน เงิน ซึ่ง มี จำนวน ค่อน ข้าง มาก พอ ดู
 ดำหรับ คน อนาคตา เช่น กัน อยู่ ด้วย เมื่อไร กัน จึง จะ ได้ รับ เงิน ที่ ว่า
 นี้ เดี๋ยว ?”

“จาก มือ กัน นะ — แก จะ ไม่ได้ รับ เลย แม้ แต่ เพนนี่ เดียว”

อาการ ยิ้ม ที่ ริม ฝีปาก ชาย แปลก หน้า ได้ หาย สูญ ไป สิ้น โดย
 ฉับ พลัน บรันทน์ ทรง กาย ขึ้น นั่ง ตรง “ขอให้ กัน ถาม สัก หน่อย ได้
 ใหม่ ว่า ที่ พูด มา นี้ แก มุ่ง หมาย จะ เล่น กต อ้อ ทำไร ?”

เกาทร ฝัน หน้า ไป ทาง เคาผิง “กัน จะ ชี้แจง ให้ สว่าง เหมือน กตาง
 วัน” เขา ตอบ “จง เด็ก คิด เสีย ที่ เกิด แต่ อย่า ได้ หวน มา นึก ให้
 เสีย เวลา อ้อ เกย ว่า กัน จะ หยิบ ยืน เงิน ส่ง ให้ แก โดย ความ หวาด
 เกรง ต่อ การ ให้ ร้าย ของ แก ใน ทาง ไต ๆ กัน ไม่ ใช่ว่า คน ซลาด ตา ชาว
 แด ไม่ บ้า จน ถึง เพียง นั้น เรื่อง นี้ แก ควร จะ รู้ ดี อยู่ ก่อน แล้ว แด
 ไป แล้ว แก อย่า ได้ เวียน กตัม มา หา กัน อ้อ เกย แก อาจ ใช่ว่า ฆ่า ตา คอย
 จ้อง มอง กัน อยู่ ได้ ทุก ด้าน อาจ ทำลาย ความ ผาสุก ของ กัน เสีย ได้
 ทุก ๆ โอกาส ก็ ตาม — กัน ก็ หา เคียด ร้อน ไม่ — ความ พยายาม ของ แก
 เหล่า นั้น มี พัก ที่ กัน จะต้อง ต่อ สู้ ก็ จะ บันดาล แหก เปน ภาศม์ รุ้ ไป
 เอง แด อ้อ ประการ หนึ่ง กัน ก็ มี หน ทาง พอ แล้ว ที่ จะ บิด ปาก แก
 ไว้ เสีย แด จะ ได้ บอก ให้ รู้ เดียวนี้ ว่า กัน จะ ทำ อย่างไร บ้าง”

“ในตู้บองกัน ภัยที่มุมห้อง มีเครื่องเพชรอยู่หีบหนึ่ง เป็นเครื่องเพชรล้วนตัว ภรรยาฉัน ถ้าได้ตกไป อยู่ในมือบุคคลที่คงแก่เรียน เช่น แกนี้แล้ว แกก็อาจจะโก่งราคาให้สูงขึ้นได้ถึง ๕๐๐๐ ปอนด์โดยสะดวก ดีแล้ว แกมีสิทธิ์ที่จะได้รับ หีบเครื่องเพชรนี้ไป.

“ข้า! อย่าเพื่อพูดแข่งกันมาก่อน ถูกหะ กันว่า แกจะได้รับเครื่องเพชรนั้นจริงๆ แต่ว่าต้องขโมยเอา กันต้องการจะให้ความผิดร้ายนี้ มัดตัวแกไว้เสีย อีกชั้นหนึ่งด้วย บางทีเวลาสัก ๕ ปี หรือราวๆ นั้น ที่แกจะต้องเข้าไป ด้วยคุณ จะช่วยให้กันคงอยู่ เป็นผาสุกโดยดำพิง.

“ข้าก่อน! พังกันพูดก่อนเถอะนะ! อุบายของกันเป็นยังงี้ คือเมื่อกันขึ้นไป พักตากอากาศ อยู่ภาคเหนือ พรุ่งนี้ กันจะจัดส่งเครื่องเพชรขึ้นไปให้ จะเลือกเอา เวลา ถดง คั้น เพื่อให้ความสะดวกแก่แกสำหรับจะได้ทำการ ผู้ที่จัดให้คุมเครื่องเพชรไป นั้น เป็นคนใช้ในบ้านนี้ — มีจำนวน แค่เพียงคนเดียวเท่านั้น รถไฟ กระบวนที่ ๑ จะเคลื่อนออกจาก สถานี เซนต์คั้น เวลา ๙.๒๐ ค.ท. กันจะไปส่งคนใช้ที่ สถานี นั้นด้วย จะนำเขาขึ้นโดยสารในรถไฟ ชั้นที่ ๑ ซึ่งเขาเป็นพิเศษ ไม่ให้มีคนอื่น ประปน อยู่ด้วย ให้แกไป คอยอยู่ที่ชานชาลา พอรถขยับเคลื่อนออกจากที่ แกจงกระโดดขึ้นมาบนรถ กระทำกริยาให้เห็นว่ารีบร้อน แลบุกรุกขึ้นไปในรถคันที่ ๑ ไปได้เป็นพิเศษนั้น ถ้าหากมีการวัดรถมา ห้ามปราม กันจะบอกกล่าว

ยอม อนุญาตให้ แก่ ^{ข้า}ชน โดยสารได้ ทั้งจะได้ พัก หน้ กับ คนใช้ เป็น
 อาตตแดตงว่า กัน พอ ใจ และ ใ้ ใจ คอ ตักษณะ ทำทาง ของ แก่ตัว
 รถไฟจะ เริ่ม แต้น กว่าจะ หยุด ครั้ง แรก ก้ กัน เวลา ถึง ๗๐ นาที เท่าที่
 ว่ามา นั กระจ่าง แจ้ง พอ แต้ว หรือ ยัง ?”

“บริบท สบถ ส้าบาต อยู่ ใน ตำคอ “มัน เป็น อุบาย ทุจริต เค็ดือบ
 คตุม อยู่ ดุ้ย นั หว่า กันได้ กัดัน มัน อยู่ ไ้ ไร ๆ แต้ว”

“แก หมาย ความ อย่างไร ?”

“ความ หมาย นั หรือ ? กัน ไม่ ใ้ เต็ก นั กรียน เกาทรู เจ้า คน
 ใ้ ของ แก่ ^{ข้า}นั คง จะ ส้มรุ เป็น ใจ ดุ้ย แก่ คตอด พอ เริ่ม ลง มือ มัน
 คง ยัด ถูก ตะกัว เข้า หน้ ออก กัน เสีย แต้ว”

“ผิด หตะ แก่ คนใช้ จะ ไม่ มี อาวฐ คิด ตัว ไป ดุ้ย เตย ถึง หาก
 ว่า จะ มี บั น ไป ดุ้ย ตัก กระบอก หนึ่ ก้ เกอะ มัน จะ แปรตก ประหลาด
 อะไร ส้าหวั บ แก่ นั นั แก่ คิด ว่า กัน จะ เล่น ทุจริต ยัง นั เทียง หรือ ?
 เมื่อ แก่ รุ อยู่ แก่ ใจ แต้ว ว่า แก่ มี กริยา ประ เบี้ยว แต้ ใจ คอ หนั กแน่น
 มันคง เพียงไร กัน ยัง แต้ ไม่ เห็น เตย ว่า ทำไม แก่ ถึง จะ ต้อง มาเกรง
 ดุ้ย เรอง พรรณ นั ?”

“กัน จะ ต้อง ทำ อย่างไร กับ คนใช้ นั บ้าง ?”

“เ้า เซ็ด หนา ฝน เตย ฐบ นายา สัดบ หรือ มี ดน นั กั อย่าง อื่น ๆ
 ที่ แก่ เห็น ว่า สัดวก ที่ สัด แด ปราศ จาก อันตราย”

บริบท ตริกตรอง อยู่ ครั หนึ่ แต้ว คอบ ค่อย ๆ ว่า “แก่ คิด เล่น กต
 กับ เจ้า คนใช้ ^{ข้า}นั อย่าง เซาท์ มาก เ้า นั จะ ชอบ ใจ แก่ สัก เพียงไร

กัน หนอ ถ้าหากว่า ได้รับความ ประสงค์ อัน แท้จริง ของ แก เหล่า นี้นี้ ด้วย ?”

“นั่นไม่ใช่หน้าที่ที่ แก จะต้อง กังวล ถึง กัน จะ แก่ ตัว กับ เขา ภาย หลัง เอง - จง วางใจ เสียเถอะ ว่าจะไม่ มี เรื่อง ยุ่งยาก ต่อ ไป อีก”

“แก ไม่ คิด ระแวง บ้าง หรือ ว่า กัน อาจ ทำ หนักมือ ไป จน ถึง กับ ช้ำ เขา ตาย เสีย ก็ ได้ ?”

“แก ต้อง ไม่ มัว อาจ กระทำ ถึง เพียง นั้น จง จำ ไว้ ว่า กัน ต้อง ได้ เห็น แก ชน ไป บน รถ คัน นั้น แก ไม่ ควร จะ แล หา ความ ต่ำ ทราม ให้ ยิ่ง ชน ไป กว่า จำ เปน อีก”

“ถูก แล้ว กัน คง ไม่ ทำ ลง ไป ถึง เพียง นั้น แต่ เครื่อง เพชร ทั้ง หีบ จะ ต้อง หาย ไป ถึง แก จะ ไม่ พุด คน ใจ ของ แก ก็ คง ไม่ ดัง บปาก คำ นึง อยู่ ได้ เมื่อ เปน เช่น นี้ แล้ว กัน ก็ คง ต้อง ถูก จับ”

“แก ก็ ! ทั้ง ความ หนัก แน่น แด ของ อาจ ซึ่ง เคย มี อยู่ แต่ เดิม เสีย หมด แล้ว หรือ ? อะไรวะ ! แก ยอม ปล่อย โอกาส เช่น นี้ เสีย เพราะ ความ กตัญญู ว่า จะ ถูก จับ ยัง นี้ หรือ ? อา ! นิสัย ของ แก ผิด แปลก ไป กว่า แต่ ก่อน มาก”

บรรณิก คง ต้อง ใช้ ความ คิด ไคร่ ครวญ ดู อย่าง สุ่ม อีก แก ก่น่า ว่า “กัน พัง ดู เรื่อง มัน ออก จะ ยัง ไร อยู่ บ้าง ดู เหมือน จะ แด เห็น ความ ทุจริต ของ แก ด้วย ๆ อยู่ แล้ว หนา เกาทร ถ้า หาก ว่า กัน ขโมย เครื่อง เพชร นี้ ได้ แล หนี ไป แล้ว -”

“กันก็จะยังมือไม่ทำอะไรต่อไปอีก นี่เป็นความจริง ถ้า
แกยังบังอาจอยู่ ก็จงเฝ้าหัวมาใหม่เถิด กันพูดให้ฟังจะแจ้งดี
หรือยัง?”

“มันน่าจะต้องมีเวตาสำหรับคิดใคร่ครวญดูก่อน”

“นี่คือโอกาสเหมาะอย่างยิ่งที่แกจะได้รับไปจากกัน บริษัท
กันจำเป็นจะต้องมีอำนาจอย่างใดอย่างหนึ่งสำหรับยึดเหนี่ยวตัวแก
ไว้บ้าง แต่อำนาจที่มันั้น กันคงยังไม่บ้าพอที่จะใช้ดังไปก่อน
จนกว่าแกจะได้บังคับคนให้กันใช้ เรื่องอันจะเป็นมาภายหลัง
ต้องสุดแล้วแต่แก”

“ถ้าหากกันจะปฏิเสธเสียทั้งหมดล่ะ?”

“นั่นต้องแล้วแต่การณ แต่แกจะไม่ได้สิ่งใดจากกันโดยทาง
อื่น ๆ อีกเลย แกคิดว่ากันเป็นคนประเภทที่อาจยอมให้ใครต่อ
ใครทำแบดักเมตต์เด่นได้ โดยสดวกทุกขณะยังงั้นหรือ? แกคิดว่า
หัวกันทึบเช่นเดียวกับไม้ขอนท่อนไม้สำหรับใครไปก็เหยียบใครมาก็
เหยียบยังงั้นหรือ?”

“กันก็ยังไม่รู้ได้ แต่ถึงอย่างไร ๆ ก็ยังมีลูกสาวแกอยู่อีก
คนหนึ่ง แกจะต้องพยายามบำเพ็ญตนในทางสุจริต แต่ประคับประคอง
หัวใจเจ้าหัตถ์อนให้ขมขื่นอยู่เสมอ เรื่องนี้แกคงไม่ปฏิเสธ?”

“กันรับสารภาพโดยแท้ทีเดียว” เกาทรู้พูดพร้อมด้วยอาการ
ขมเล็กน้อย “เพราะเหตุนี้แหละ” กันจึงต้องตั้งใจคิดเป็นอุบาย

ให้ผล ประโยชน์ แก่ถึง ๕๐๐๐ ปอนต์ ผีจริง! นี่คงยังเชื่อว่าเพราะ
กันคิดเห็นแก่ ตนเอง ถ้าย่อยยงยังงั้นหรือ? ที่ไหนได้ เพื่อน เขย
ดำพังกันเองแล้ว กัน อาจ บิดคอ แก่ได้ตั้ง ๓ รอบ ก่อนที่ แก
จะเอ่ย พูด ขู่ เซ็น อะไร ออก มา จน คำเดียว ก็ อาจ จะได้”

“โปรด พูดให้ เพราะ หู กว่า น้ ด็ก หนอย” บรันท คำราม “แก
เห็น จะไม่ ตู รุง เกยจน น้ ก ระมิง ถ้า กัน จะ ขอบ ดู เครื่อง เพชร เหล่า น้
เพียง แค่ ด็ก แวบ น้ หนึ่ง กัน อยาก จะ ให้ เปน ที่ แน่ใจ ว่า จะ มี ความ
ทุจริต อย่างไร เจอ อยู่ ด้วย หรือ เปตา”

“ที่ พูด มา น้ ก็ มี ผล พอ ฟัง ได้ แล้ว”

เกาทร ย่าง เทา เข้า มา ยัง ตู บอง ภัย ไชกุญแจ แด่ เปิด ประตู ออก
เอา แชน ด้วง เข้า ไป ใน น้ หยิบ เอา ก่อตังไม้ ชี้ ตา ห้ม เงิน เปน เา
วาม ออก มา ใช้ ตู กุญแจ จาก กระเบ้า เสือ ชน ใน ไซ หับ น้ เปิด
ฝา อ้า ออก แด่ง ให้ เห็น เครื่อง เพชร ที่ อยู่ ภายใน – ถ้วน เปน เครื่อง
เพชร พดอย รูป พรรณ ต่าง ๆ วาง ลำดับ กัน อยู่ เหนือ พนกำมะหยี่ ดี เซียว
ซึ่ง บูต่าน ใน หีบ นอกจาก น้ ยังมี เครื่อง รูป พรรณ ที่ ทำ ด้วย
ทับทิม, ด้ร้อย คอ ไข่มุกต์, แหวน ทอง ผั่ง มรกต กับ ต่าง หุคู้ น้ หนึ่ง ประดับ
ด้วย เพชร เปน รวาว กระจ่าง น้ าวาชา ด้อาด ป่าน ดั่ง หยาด น้ าค้าง แด่ ตู
งาม ยง น้ ก.

ขณะที่ บรันท จอง มอง ดู อยู่ น้ มี ประกาย อัน ชื่น มัว ปรากฏ
ขึ้น ใน แววดา แต่ ศรัษะ ก็ ก้ม ตง ๆ จน ใกล้ ชิด กับ เครื่อง เพชร พดอย
รูป พรรณ เหล่า น้

“แต่พอได้เห็น แกก็น่าจะรู้ได้ทีเดียวว่า เป็นของแท้หรือของเทียม” เกาثرเอ่ยขึ้น

“เป็นของคตงนั่น” ผู้เป็นอาคันตุกะตอบ แต่กระทำอาการเป็นท่าว่าหายใจโถง ออก

เกาثرปิดฝาหีบนั้น ถันกุญแจเดี่ยว เอาลูกกุญแจเก็บไว้ในกระเป๋าสีเสื้อขึ้นในตามเดิม “มันจะต้องตกเป็นสิทธิของแกในภายหน้า” เขาพูดหัวนๆ “เวลานี้แกจะยินดีรับโอกาสที่กันยอมให้มันหรือยัง?”

“มันก็คงจะมีการซดุกซดักอยู่บ้าง แต่เอาเถอะ—” บรรษัทตอบ คำเนียงที่พูดติดอ่างตะกุกตะกัก “กันยอมรับ”

“แกจะไล่แต่บ้าไม่น้อย ถ้าปฏิเสธเสีย” เจ้าของบ้านพูดพลางหยิบหีบเครื่องเพชรนั้น เดินไปยังตู้บ้องภัย

ณวาระที่เกาثرผินหลังให้มันเอง บรรษัทได้ทรงกายผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่ โดยปราศจากคำเนียง มือขวาค่อยๆ ถ่วงลงสู่กระเป๋าสีเสื้อขึ้นใน แลย่องกริบตามหลังเกาثرเร่ร่อนๆ เข้ามาประกายในแววดานั้น คมฉาบเป็นที่น่าสนใจ หวังเกรงยิ่งนัก เขายืนมือขวาที่ถือปืนตรงออกไปข้างหน้า ในขณะที่เกาثرยืนก้มตัวเอาหีบเครื่องเพชรวางไว้ในตู้บ้องภัยตามเดิมนั้น ถ้าคอของเกาثرอยู่ห่างจากปากกระบอกปืนไม่เกินกว่า ๔ นิ้ว ชีวิตของผู้เป็นเจ้าบ้านอาจจะพินาศไปในนาทีเดียวก็ได้ โดยง่าย — จากนิ้วมือที่สลออยู่กับไกปืนแห่งชายแปดกหน้าผู้ฆ่าของชำนาญในการโจรกรรม.

แต่พอ เกาทรียัตติวงศ์ ตรงขึ้น บนรถ ก็ กระโดด เข้าใกล้ กระทำ
 อាកาร ปาน ประหนึ่ง แมว ตระครุบ หนู — แด่ สั่ง เสียง คำ ราม ไม่ผิด กับ
 แมว ที่ ชู หนู ฉนั้น ใน ระหว่าง กาดะ อัน คับขัน นั้น ชาย ฉกรรจ์ ทั้ง ๒
 มิได้ ขยับ เค็ดอน ร่าง กาย แต่ อย่างใด อย่าง หนึ่ง เลย การ ที่ ต่าง หนึ่ง
 แน่ อยู่ ด้วย กัน นี้ น่าจะ เป็น เพราะ ความ ตก ตกลง มากกว่า อย่างอื่น ร่าง
 กาย ของ เกาทรียัตติวงศ์ เป็นไป คล้าย กับ คน ที่ มี อาการ อัมพาต ทั่ว ตัว แต่
 ก่อน ที่ เกาทรียัตติวงศ์ จะมี โอกาส บังคับ กัน ตัว อย่างไร ปาก กระบอก ปืน แห่ง
 ผู้ เป็น อาคันตุกะ ได้ จ้อง เติ่ง อยู่ ตรง ระดับ หน้าอก แล้ว.

“ถึง ที่ กัน บ้าง . หะ เพอน” บนรถ คำ ราม

เกาทรียัตติวงศ์ ออ กร้อม คุ้ม บังคับ ยัย ยกมือ เบื้อง ขวา ขึ้น บัง หน้า.

“อย่า! อย่า น่า!” เป็น คำ เนียง อัน แห่ง ที่ ร้อง ออก มา เพราะ
 ใน ขณะ นี้ ความ ตื่น ตกใจ แทบ จะ ทำให้ ใน ลำคอ ปราศ จาก หน้าตาย
 หล่อ อยู่ แล้ว “เพื่อ เห็น แก่ พระ ผู้ เป็น เจ้า บนรถ อย่า ยิง!”

การ คุชณภาพ อัน พัง หวาด หวั่น ได้ อุบัติ ขึ้น แด่ ดำเนิน สืบ ไป อีก
 — ครั้น แล้ว ใน ทันใด ความ เงียบ สงัด ก็ ทำลาย ออก โดย คำ เนียง เปีย โน
 อัน ไพเราะ เบื้อง บน พร้อม ด้วย เสียง ร้อง เพื่อง แห่ง ผู้ ดัด เปีย โน
 ประสาร ขึ้น ด้วย.

“ทำไม กัน จะ ไม่ ยิง?” บนรถ คำ ราม อีก สี่ หน้า อัมเอิบ ไป
 ด้วย ผล แห่ง ความ ชัยชนะ “แก เป็น คน ช่าง พุด ถูก ไหม หะ? ปาก
 แก มัก พุด ให้ คน ตายใจ ได้ สนิท สนม นัก บัดนี้ ถึง คราว ที่ กัน มี โอกาส

จะพูดได้บ้างแล้ว ขอให้นักเร่ง คิดดูเสียจนกว่าจะ ตก ตงใจ ก่อน
แต่ขอให้นักตัดสินใจดูว่า เดียวนี้ ใคร บ้ากว่าใคร? เอ้า อยากจะ
ด่า กัน อย่างไร อีก ก็เชิญ ชี้! มีอะไร ที่จะ พูด อีกไหม ตะ? นัก
ว่าจะด่า กัน เดินได้ง่าย ๆ ก็ ดอง ปรีปาก ออกมา”

เกาทรี่ แดบ ดัน ออกเดี่ยว ริม ฝัปาก ที่ แห่ง ผาก “กัน จะ ว่าให้
ฟัง อย่าง ง่าย ๆ” เขา เอ่ย ขึ้น ด้วย ดำเนินง แม่ว เมา “ถ้า แก ขึ้นยิง
ก็จะมี เสีย ดึง ชน”

“อ้าย ชะขาด! กัน จะ ต้อง ไป วิดก อะไร ด้วย? เอ้า เชิญ หยิบ
หีบ เครื่อง เพ็ชร นั้น ออกมา อีก เกอะ ใช้ แต่มือ คด่า ดู ก็ แล้ว กัน อย่า
ผิน หน้า ไป ด้วย เบน อันขาด ดี แล้ว! กัน จะ เป็น ผู้รักษา เครื่อง เพ็ชร
นี้ ไว้เอง แต่ กัน จะ ไม่ กดับ มา รบ กวน แก ให้ ต้อง เดือด ร้อน ถึง เรือง
มุด ค่ำ ซึ่ง ยัง น้อย นน อีก เลย”

ขณะที่ พูด บรันทก็ได้ หย่อน หีบ เครื่อง เพ็ชร ลง ใน กระเป๋า เตื่อ
แต่ บัน คง ถือ จ้อง แน่ นิ่ง อยู่ ดุจเดิม.

“โอ ถูก แล้ว” บรันทคำราม ด้วย ความ โหด ร้าย “กัน ไม่ เคย
คิด เลย ว่า จำ เบน จะ ตง มือ กับ เจ้า คน ไร่ ของ แก ให้ ต่ำ บาก เกิน ส้ม
ควรว ไป เปด่า ๆ! ทั้ง ไม่ เคย นัก จะ ทำ เช่น นั้น แต่ แก จะ ต้อง วัง
เต้น ไป ด้วย โดย เหตุ ผล เช่นไร ถ้า ชน ทำ ตง อย่าง แก ว่า นั้น จริง ๆ
กัน ก็ ต้อง ได้ ช้อ ว่า ไร่ อย่าง บัด ชบ จริง ไหม? เดียวนี้ นะ แก มี นิติ ย
เปลี่ยน แปลง ไป อย่างไร บ้าง ไร่ หรือ เปด่า? เอา เกอะ กัน จะ ช่วย

ตอบปัญหา^๕ให้ นิธิย ของ แก่ผิดกว่าแต่ก่อนมาก เกาทร^๖ โทด
จากกัน นับเป็นจำนวนไมตรี^๗ทีเดียว! แต่กลายเป็นคนใจอ่อน และ
ไม่ดูร้ายเช่นเดียวกับ อุปนิสัย^๘ของ คน แก่ทั่วไปเสียแล้ว ก่อน^๙นี้ แก่
เคยเป็น อาจารย์ ของ กัน เดียวกัน กัน กัดบ^{๑๐} จะต้อง กัดบ^{๑๑} ตั้งสอน แก่เสีย
บ้าง แก่ยินดี^{๑๒}ต่อ อุปาย^{๑๓}ทฤษฎี^{๑๔}ที่คิด^{๑๕}ทำ^{๑๖}ขึ้น^{๑๗}นี้ใหม่? แล้วฝ่ายไหน
เล่าเป็นผู้^{๑๘}ที่ได้เปรียบ^{๑๙}กัน^{๒๐}แน่?”

เกาทร^๖ได้ตอบ^{๒๑}ดังนั้น^{๒๒}พิมพ์^{๒๓}ว่า “แก่ก็ได้^{๒๔}ของไป^{๒๕}ตาม^{๒๖}ความ
ประสงค์^{๒๗}แล้ว ยัง^{๒๘}จะ^{๒๙}ต้องการ^{๓๐}อะไร^{๓๑}อีก^{๓๒}เล่า?”

“ก็เปล่า^{๓๓}หรอก แต่ขอ^{๓๔}จง^{๓๕}จำคำพูด^{๓๖}กันไว้^{๓๗}สัก^{๓๘}หน่อย^{๓๙} อ้ายบ้า!
อ้าย^{๔๐}อด^{๔๑}ดี! อ้าย^{๔๒}โง่^{๔๓}บัด^{๔๔}ซบ^{๔๕}!! กัน^{๔๖}จะ^{๔๗}กัด^{๔๘}บ^{๔๙}มา^{๕๐}อีก^{๕๑} กัด^{๕๒}บ^{๕๓}มา^{๕๔}เสมอ
แต่^{๕๕}จะ^{๕๖}มา^{๕๗}ให้^{๕๘}บ^{๕๙}อย^{๖๐}ที่สุด^{๖๑}ตาม^{๖๒}ความ^{๖๓}พอใจ^{๖๔}ของ^{๖๕}กัน^{๖๖} กัน^{๖๗}จะ^{๖๘}พอใจ^{๖๙}เพื่อ^{๗๐}มา
หา^{๗๑}แก่^{๗๒}อยู่^{๗๓}เรื่อย^{๗๔}ๆ แม้^{๗๕}ได้^{๗๖}ทราบ^{๗๗}ว่า^{๗๘}ใน^{๗๙}กระเป๋^{๘๐}า^{๘๑}เสื้อ^{๘๒}ของ^{๘๓}แก่^{๘๔}ยังมี^{๘๕}เงิน
ติด^{๘๖}อยู่^{๘๗}อีก^{๘๘}แต่^{๘๙}เพียง^{๙๐}ซิด^{๙๑}ดิง^{๙๒}เดียว^{๙๓}ก็^{๙๔}ตาม^{๙๕} บัด^{๙๖}นี้^{๙๗} กัน^{๙๘}กลายเป็น^{๙๙}คน^{๑๐๐}กระทำ
แบ^{๑๐๑}ดัก^{๑๐๒}เม^{๑๐๓}ด^{๑๐๔}อย่าง^{๑๐๕}น่า^{๑๐๖}เกลียด^{๑๐๗}ที่สุด^{๑๐๘}แล้ว^{๑๐๙} จริง^{๑๑๐}ไหม? แก่^{๑๑๑}เคย^{๑๑๒}กล่าว^{๑๑๓}ว่า^{๑๑๔} กัน^{๑๑๕}
เป็น^{๑๑๖}มนุษย์^{๑๑๗}ที่^{๑๑๘}ดุ^{๑๑๙}เดียด^{๑๒๐}มนุษย์^{๑๒๑}ไม่^{๑๒๒}ใช่^{๑๒๓}หรือ? เอ๊ะ^{๑๒๔} กัน^{๑๒๕}ก็^{๑๒๖}ส่า^{๑๒๗}รภาพ^{๑๒๘}
ทั้ง^{๑๒๙}นี้^{๑๓๐}เพราะ^{๑๓๑}ว่า^{๑๓๒} กัน^{๑๓๓}ต้องการ^{๑๓๔}จะ^{๑๓๕}ดุ^{๑๓๖}เดียด^{๑๓๗}ออก^{๑๓๘}จาก^{๑๓๙}แก่^{๑๔๐}โดย^{๑๔๑}ตรง^{๑๔๒} กัน^{๑๔๓}จะ
กลายเป็น^{๑๔๔}เชือก^{๑๔๕}พา^{๑๔๖}โร^{๑๔๗}ค^{๑๔๘}เข้า^{๑๔๙}ถึง^{๑๕๐}อยู่^{๑๕๑}ใน^{๑๕๒}ตัว^{๑๕๓}แก่^{๑๕๔}ทุก^{๑๕๕}ๆ^{๑๕๖}ชั่ว^{๑๕๗}นา^{๑๕๘}พิกา^{๑๕๙}จน^{๑๖๐}กว่า^{๑๖๑}ชีวิต
ของ^{๑๖๒}แก่^{๑๖๓}จะ^{๑๖๔}หา^{๑๖๕}ไม่^{๑๖๖} ผิว^{๑๖๗}หนึ่ง^{๑๖๘}ที่^{๑๖๙}ห่อ^{๑๗๐}หุ้ม^{๑๗๑}กระดูก^{๑๗๒}ของ^{๑๗๓}แก่^{๑๗๔}จะ^{๑๗๕}ต้อง^{๑๗๖}เบ^{๑๗๗}ย^{๑๗๘}ยุ^{๑๗๙}พัง
ไป^{๑๘๐}ก่อน^{๑๘๑}ที่^{๑๘๒}แก่^{๑๘๓}จะ^{๑๘๔}เอา^{๑๘๕}ชนะ^{๑๘๖}กัน^{๑๘๗}ได้^{๑๘๘}คง^{๑๘๙}คอ^{๑๙๐} ถ้า^{๑๙๑}แก่^{๑๙๒}จะ^{๑๙๓}พูด^{๑๙๔}กับ^{๑๙๕}กัน^{๑๙๖}โดย^{๑๙๗}หนทาง
อัน^{๑๙๘}ยุติ^{๑๙๙}ธรรม^{๒๐๐}แล้ว^{๒๐๑} กัน^{๒๐๒}ก็^{๒๐๓}จะ^{๒๐๔}บำ^{๒๐๕}เพ็ญ^{๒๐๖}ตัว^{๒๐๗}สำหรับ^{๒๐๘}แก่^{๒๐๙}โดย^{๒๑๐}วิธี^{๒๑๑}อัน^{๒๑๒}สด^{๒๑๓}วก^{๒๑๔}และ

ผ่อนผันให้ตามสมควร ถ้ายังชนเป็นเช่นนั้นอยู่เรื่อยไป กันจะยอมเด็กเป็นประกันต่อแกก็ต่อเมื่อ — เมื่อกันตายไปแล้วเท่านั้น

ระหว่างประโยคแห่งคำพูดสุดท้าย บรรณก็ก้าวเท้าถอยหลังออกมา ปากกระบอกปืนคงจ้องตั้งอยู่ที่ร่างกายผู้เป็นเจ้าของบ้าน จนกระทั่งถอยหลังมาถึงประตูกระเจก เบ็ดออก แล้วกระทำตัวอันตรธานไป.

เกาทรึงตัวตงหนึ่งบนเกาอิตัวหนึ่ง ปลดอยแซนทง ๒ ข้างห้อยคำตงโดยปราศจากก่าตงพยุ่ง กัมหน้าตงจนกางแทบจดกับหน้าอก ทงนี้แสดงให้เห็นว่าเกาทรึงเป็นผู้เสียเปรียบอย่างจังที่สุด แต่ก่าตงตกอยู่ในห้วงแห่งความเดือดร้อนอย่างยิ่ง

เสียงเบียบโนเบียงบนได้เสียงบหายไป ความตงบแห่งตำแหน่งดนตรี แดการปลาศณาการแห่งภาพของบรรณก็กระทำให้องบนเสียงบเหงาประดุจบ้านร้าง

สักครู่เกาทรึงจึงเงยศีรษะขึ้น บันเป็นท้าวฟังแก่ตนเองว่า “อ้ายหมาตัวนั้นคงต้องกลับมาอีกในไม่กีนาทีนี้” แต่ในขณะที่พูดถ้อยคำเหล่านี้ ปรากฏเป็นอาการยิ้มแย้มขึ้นที่ริมฝีปาก ทงนัยน์ตาอันคมก็มีประกายแวววาวยิ่งขึ้น

บางคนอาจหลงเข้าใจผิดคิดว่า บรรณมิได้กลับออกไปพร้อมด้วยเครื่องเพชรอันมีค่าถึง ๕๐๐๐ ปอนด์ แต่ความจริงหีบเครื่องเพชรนั้นได้ตกอยู่ในกระเป๋าของเขาแล้ว ถึงกระนั้นเกาทรึงก็ยัง

ยมแย้มให้แก่ตนเองเรื่อย ๆ ข้าเองคามองเขาย้ายไปยังบ้าน
หน้าต่าง ซึ่งเป็นทางที่บรรทัดบายบ้านเขามาแต่แรก แต่บัดนี้ผ่าน
เคตองลง บัดนี้แล้ว อาจมองเห็นได้ แต่เพียงกรอบไม้เล็กน้อย
เท่านั้น

“บ้านนี้มันคงกำลังกลับมาก็ดูแล้ว” เกาทรู้พูดว่าฟังแก่ตน
เองสืบไป “แต่เราจะต้องให้เวลาแก่มันบ้าง - ต้องให้เวลามันบ้าง”

เขาคงนั่งนิ่งอยู่กับที่เช่นนั้นสืบไป อีกหลายนาที ความ
คิดอันเฉียบแหลมได้อุบัติเป็นรูปร่างขึ้นอย่างหนึ่ง ซึ่งทำให้ถึงแก่
ต้องยมขึ้นอีกด้วยความพออกพอใจ และกระซิบกระซาบออกมา
เบา ๆ ว่า

“เหตุการณ์ทุกสิ่งได้เป็นไปตามความมุ่งหวังของเราทั้งนั้น
อุปบายที่ว่า จะส่งเครื่องเพชรไปยังภรรยาในกระบวนรถไฟ เวลากลาง
คืนก็เป็นแต่เพียงคำนำของเรื่องที่จะต้องกล่าวเท่านั้น อุปบาย
เช่นนั้นชั้นแรกมันคงต้องเร่งรีบทำเป็นเห็นดีด้วย แล้วขอรับรอง
ตรวจสอบเครื่องเพชรเสียก่อน แต่พอได้เห็น มันก็คงต้องหาโอกาส
กระทำอย่างที่ได้กระทำมาแล้ว เราก็รู้อยู่แล้วใจแล้วว่า ในขณะที่
พัฒนาหลังให้มันนั่นเอง มันจะต้องดึงหยิบเอาอาวุธออกมาดู อย่างไร
ก็ตาม ศตอดทั้งเรื่องได้ดำเนินไปด้วยวิธีอันดี จริงอยู่ในข้อ
ที่ว่า มันได้เครื่องเพชรนั้นไป แต่ก็จริงเหมือนกัน ที่มันจะต้อง
นึกเคตองแดงดังสีย อยู่ตลอดเวลา เพราะเราย่อมรู้อยู่แล้วว่า

มัน จำเนะ ต้อง คิด — ตาม ความ ระแวง ที่ มัน คาดไว้ นั้น — ภาย หวัง ที่ มัน ได้รับ โอกาส เปน ผู้ชนะ แล้ว

“มัน น่า จะ คิด ว่า เกาثر นี้ ช่าง บ้า เหลือ เกิน ที่ มา ปลดปล่อย โอกาส ให้ แก่ เรา ถึง เพียง นี้ ช่าง เก็บ เครื่อง เพ็ชร ไว้ ได้ ค่อ หน้า ค่อ ตา ! นิสสัย ของ เกาثر เปลี่ยน แปลง ไป จาก เดิม หมด แล้ว ใคร เลย จะ เชื่อ ว่า เกาثر — ผู้ เคย ดำรง ตำแหน่ง มหาโจร จะ ยอม ถ้อ โป่ อย่าง คน วิกต จิต ถึง เพียง นี้”

“ถูก ที่ เคย ว ข้าย บรพท คง ต้อง คิด เช่น นี้ เพราะ มัน เคย รู้ จัก ความ เปน อยู่ ของ เรา มา แต่ ก่อน ดี้ แล้ว แต่ ทัง ชัม ทราบ อยู่ แก่ ใจ ดี้ ด้วย ว่า เรายัง ไม่ เคย ทำ อะไร พลาด พลง มา แต่ ก่อน เลย ก่อน ที่ มัน จะ ออก ไป จาก บ้าน ได้ ไก่ ไท่ เท่าไร นึก มัน คง ต้อง รา ฟัง อยู่ ใน ใจ ว่า ‘นี่ เกาثر เปน บ้า ไป จริง ๆ หรือ ยัง ไง ? เขา จะ ไร่ และ เซอะ ไป ถึง เพียง นี้ เทียว หรือ ? หรือ ว่า เปน อุบาย ที่ ถ้อ ถวง ให้ เรา หลง ละ เติง หรอก — นี่ เรา จะ ถูก เขา ช้อน กด เลี้ย แล้ว กระทบ ?’ แน่ นอน ด้วย เหตุ ดัง กว่า ว นี้ เอง มัน คง ต้อง รับ เบ็ด หีบ ตรวจ ดู เครื่อง เพ็ชร เหล่า นั้น เพื่อ ให้ เปน ที่ แน่ ใจ ว่า ถูก อุบาย อย่างไร มา บ้าง หรือ เปด่า แต่ มัน คง ต้อง รู้ ดัก ว่า หีบ นั้น เบ็ด ยาก ไม่ ไร่ เติ่น เพราะ ด้าน ใน ถัด ไม้ ชั่ว ดา เข้า ไป ฆู ด้วย แผ่น เหล็ก แต่ ถูก กุญแจ ที่ จะ ใช้ ไข กัน ได้ ก็ หา ยาก ยิ่ง กว่า ที่ มัน คาด คน ไว้ เมื่อ เบ็ด ออก ได้ แล้ว มัน ต้อง ไม่ พอ ใจ ดี้ ละ แล้ว มัน ควร จะ ทำ อย่างไร ค่อ ไป อีก ? เรา ก็ ยัง ไม่ แน่ ใจ ที่ เคย ว่า

มัน น่าจะ ต้อง รับ กลับ มา โดย เร็ว มา อย่าง ด้บ ๆ หรือ อย่าง ชะโมย เพื่อ ตรวจ ดู ว่า เรา เอา ดั่ง ของ ชนิด ไ้ ให้ ไป แก่ มัน แน่ ด้วย เหตุ นี้แหละ บ่านี้ มัน คง กลับ มา แล้ว บางที จะ มา แอบ ดู อยู่ นอก หน้า ต่าง แล้ว กระจมั่ง ? ออก จะ รู้ ดี ไ้ ดี ที่ เดียว ว่า มัน ถ่า ดั่ง จัง ตาม มอง ดู เรา อยู่ แล้ว

เกาทร พยายาม นั่ง อยู่ กับ ที่ โดย ปราศ จาก การ ไหว เค่อ น ตีบ ไป ตัก คุกกี้ ผุด ลูก ชน จาก เกาอิ หยียด แขน ทง ๒ ข้าง ชน แด หั้ว เราะ ออก มา ดัง ก้อง ทั้ง พุด ด้วย ความ ประสงค์ ให้ ดัง พอ ที่ จะ ได้ ยืน ออก ไป ถึง ผู้ตอบ พัง อยู่ ภาย นอก นั้น ด้วย ว่า

“น่า เวทนา อ้ายหมา โง่ บัด ชบ ! มัน ข้าง เติง เข้า มา ตก หลุม พราง ของ เรา อย่าง ง่าย คาย เช่น เดียว กับ หนู ที่ ตก ด้วย เนย แซ่ ! ดู เหมือน ว่า จะ หา วิธึ หลอก เด็ก ทารก ก็ ยัง จะ ยาก เดียว ว่า ”

เกาทร เอา มือ ถู กัน อยู่ ไป มา แด เติง พดุก พดำน อยู่ ใน ห้อง ด้วย ความ อิ่ม ออ อิ่ม ใจ จด บุหรี ตูบ ฟัน ควัน โขม ัง อย่าง บุคคล ที่ มี ดวง จิต ด้ เติม ไป ด้วย ความ ปรีดา ร่า เริง ค่อ นั้น ไป อัก เด็ก น้อย เขา ได้ เติง ตรง มา ยัง คุบ ็อง ภัย หยิบ เอา หีบ ไม้ ซัด หุ้ม เงิน ออก มา ไบ หนึ่ง หีบ นั ถ่า แด คุ แต่ ภาย นอก จะ เห็น ว่า ไม่ มี ผิด กับ หีบ เครือง เพชร ไบ ที่ บรันท ได้ ทำ การ แ่ง ซิง เอา ไป นั้น เติง

เกาทร — นึก แน่ ใจ ว่า มี นัยน์ ตา อัน คม ฉาบ ๒ ดวง คอย ตอบ มอง อยู่ ภาย นอก ห้อง — ได้ ยก หีบ นน ชน ฐ ด้วย กิริยา อาการ แห่ง ผู้ มี ชัย

ภายหลัง จึง เอา วางไว้บนโต๊ะ มือ ทั้ง ๒ ถู กัน ไป มา แตะ หัวเราะ ขน
 อึก เปน หลาย ครั้ง

ครั้น แล้ว จึง นำไป เก็บไว้ ใน ตู้ บังภัย ตาม เดิม ปิด สวิตซ์
 ไฟฟ้าให้มืด เดิน ออกจาก ห้อง หับ ประตูให้มืด เสียง ดัง ยิ่ง กว่า ปกติ

เขา มา พบ กับ บุตรี ที่ เชิง บันได ซึ่ง เจ้าหัดสอน กำลัง เดิน ลงมา
 และ กล่าว ว่า “ดิฉัน ได้ ยิน คุณ พ่อ พูดจา อยู่ กับ ใคร ไม่ ใช่ หรือ ค่ะ?”

เกาทร เออ มมือไป จับ บ่า บุตรี ไว้ ด้วย ความ รักใคร่ “พ่อ ชื่นมา
 นี้ หมาย ว่า จะ พัง เจ้า ดัด เปียโน แตร ร้อง เพลง ดีนา - ขอ ให้ เด็กๆ เขา
 เพลง ครอบงำ ที่ เพราะ ะๆ สัก หน่อย เกิด นะ”

ดัดนั้น คน ทั้ง ๒ จึง เดิน ตาม กัน กลับ ขึ้น ไป ยัง ห้อง ขึ้นบน เกาทร
 เอน กาย ลง นอน เหยียด ยาว อยู่ บน เก้าอี้ โซฟา ส่วน นาง ล้า ผู้ เปน
 บุตรี นั้น นั่ง ลง ที่ หน้า โต๊ะ เปียโน เกาทร ดำแดง อาการ ประหนึ่ง ว่า
 คง ใจ คอย สดับ ครับ พัง เสียง อัน เลื่อนาเร ของ คน ครี แด จ้อง มอง นุ่มมือ ถก
 ล้า ที่ กระทบ ได้ กัน อยู่ ตาม ดัน เปียโน แต่ ความ จริง ใน ขณะ นั้น
 ภาพ แห่ง ครัวร้าง ของ เจ้าหัดสอน ได้ ประจักษ์ อยู่ ภายใน การ เห็น หรือ
 ศัพท์ ดำเนียง แห่ง เครื่อง คน ครี ได้ แด่น มา กระทบ โสัด ก็ หา มิ ได้ เพราะ
 ความ มุ่ง หวัง คง ใจ ของ เกาทร ทั้ง มวล นั้น คง จด จ่อ อยู่ กับ เหตุ
 การณ์ อัน ผ่าน พ้น มา แล้ว ณ ห้อง เบื้อง ต่าง ซึ่ง พัง จะ กลับ ขึ้น มา เมื่อ
 สัก ครู่ ส่วน ความ คิด ก็ หมก มุ่น อยู่ กับ อุปาย ร้าย กาจ อัน ดี ดับ
 ล้า หวัง วางไว้ ดัก แด ทำลาย สัตว์ ผู้ ชั่ว ช้า สำนามญ ของ คน นั้น เดียว

ณ บัดนี้ อุปาย ที่ รำพึง ถึง นั้น ได้ ประกอบ กัน เป็น รูป โคร่ง ชน แล้ว
อย่าง บริบูรณ์ ความ ปิติ ปราโมทย์ กระทำ ให้ ผิว หน้า แดง ไป ด้วย ส
โสด หิต เขา ค่อย ๆ พยายาม ด้วย ความ อุตสาหะ เพื่อ สกต กถัน มิ ให้ หัว
ใจ เต้น แรง กว่า ปกติ แต่ ก็ หา เป็น ผล ดำ เจ็ว ไม่ ช้ำ ความ พอใจ
ที่ กล่าว นั้น ยัง กระทำ ให้ เกิด ศัพท์ ดำ เนียง ชน อย่าง อุด อิบ ที่ ถ้า คอ ว่า

“อ้าย บรันท กง ต้อง กลับ มา อีก เป็น แน่นนอน มัน ต้อง คิด เกิด อับ
แคลง สงสัย — มัน ต้อง รู้ ตัว ว่า เรา มิ ได้ ให้ หีบ เครื่อง เพชร ที่ แท้
จริง — หีบ ที่ เขา ออก มา ให้ มัน ดู นั้น เลย ที่ แท้ หีบ ที่ มัน ยอ แย้ง เอา
ไป เป็น อีก ใบ หนึ่ง ต่าง หาก ข้าง ใน ไม่ มี อะไร เลย หรือ จะ มี อยู่
บ้าง ก็ ปราศ จาก มูลค่า เพราะ เหตุ นี้ เอง มัน คง จะ ต้อง หวน กลับ มา
หา โอกาส ใหม่ มัน คง ต้อง นำ หีบ ที่ แย้ง เอา ไป กลับ มา คั่น แล้ว ขอ
เปิด ยื่น เอา อีก หีบ หนึ่ง ไป ! ค่อ นั้น ไป แล้ว — จะ เป็น ที่ ไหน ก็ ข้าง หัว
มัน เอะ — พอ ได้ ไป ใหม่ ส้ม ประสงค์ แล้ว — มัน คง ต้อง เบ็ด ออก ดู
คง ต้อง จัดการ ทำ ตาย ฝา หีบ นั้น ด้วย เครื่อง มือ อย่าง ไດ อย่าง หนึ่ง แด
ใน บัจุบัน ทน ไต นั้น เอง ชีวิต ของ มัน ก็ จะ พินาศ เป็น ภัย มรณ ด์ ดัง เช่น
เดียว กับ ไฟ เทียน เมื่อ ถูก ถม พัด ! มัน จะ ไป รู้ ได้ อย่างไร ว่า ใน หีบ
อีก ใบ หนึ่ง นั้น คือ ดิน ระเบิด ซึ่ง จะ ปลิด เอา ชีวิต ของ มัน ให้ ปลิว ออกจาก
ร่าง ได้ ใน ชั่ว พริบตา เดียว ?”

ผู้ คิด เบีย โน ยัง คง กระทำ นาที้ พร้อม ด้วย การ ร้อง เพ่ง อัน ไพเราะ
ประดัง กัน เรื่อย ๆ อยู่

“ถ้าหากมันพลาดไปล่ะ? ถ้ามีเหตุการณ์อย่างไรเกิดขึ้น
ผิดกับความมุ่งหมายของเราล่ะ?” เกาตรับฟังคำทักเตือนนั้น
ความหวาดกลัวและความประหม่าทำให้เหงื่อไหลซึมออกที่หน้าผาก
ซีบ ๆ

นี่เกาตรับจะขยับตัวออกนอกกำมือของบรรณบดีได้แน่หรือ?
ธรรมชาติของรูปร่างจะยอมปล่อยให้ตัวอันเป็นรักษาหารของมันเสีย
โดยง่ายหรือ? ความคิดถึงกล่าวนี้ ออกจะทำให้กิริยาอาการ
ของเกาตรัสถกสัทธานยังขึ้นเป็นอันมาก

“นี่ข้าบรรณบดีหวนมาอีกแต่กลับไปเสียแต่กรรมัง? เพราะ
มันมีเวลาพอที่จะทำได้โดยสะดวก!” ถึงความเคลือบแคลงจะ
เป็นไปดังกล่าวนั้น เกาตรู้ก็คงตั้งใจคอยเงี่ยหูฟังพร้อมด้วย
หยาดเหงื่อซึมออกไม่รู้อ่าง “มันคงรู้ตัวแล้วว่าถูกอุบายบวช
เพราะหัดอย่างยั้งที่ความตะกตะของมันเป็นมากจนมิได้เบ็ดหีบออก
ตรวจดูเสียต่อหน้าเรา ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง เราเองก็สิ้นแต้ม
เหมือนกัน”

ในที่สุดเกาตรู้ตกตั้งใจว่าจะทำลายความสงสัยอันเทห์เหล่านี้
ให้สูญสิ้นไปเสีย โดยคิดจะลงไปตรวจดูว่าข้าเสียร้ายจะพัต
ตกหลุมพรางที่ขุดล่อหรือหลักนั้น หลุดรอดไปเสียอีกแล้ว

มือข้างหนึ่งคงเกาะอยู่ที่บานประตูห้องชั้นล่าง เกาตรู้หยุด
ยืนนิ่ง ปราศจากดำเนินใด ๆ ตั้งผิดปรกติขึ้นจากภายนอกบ้าน

ดัง นั้น จึง เปิด ประตู ออก แด เปิด สวิตช์ ไฟฟ้า ทุก ดึง ใน ห้อง คง อยู่
เช่นเดียวกับ เมื่อ ออกไป บาน ประตู ตู้ บังภัย คง เปิด แฉก อยู่ ประมาณ
๑ หรือ ๒ นิ้ว ผ่านาน ที่ ปิด ช่อง หน้าต่าง ไม่ มี ร่อง รอย อัน แสดง ว่า มี
ผู้ มา รบ กวน ถ้า บรันท มา อีก แด กด ไป แฉก แฉก ก็ คง แปร ว่า เขา
มิได้ ทง ร่อง รอย อะไร ไว้ ข้าง หลัง เลย ซึ่ง ทงนี้ ยัง ไม่ น่า จะ เชื่อ ว่า
จะ เบน ไป ได้ นั้

เกาทร เอา มือ ดึง เข้า ไป ใน ตู้ บัง ภัย เพื่อ กระทำ ความ แน่ใจ ใน
ข้อ ที่ ว่า หีบ เครื่อง เพชร ปดอม อัน บรรจ ดินระเบิด จะ ยัง คง วาง อยู่
ใน ที่ ที่ วาง นั้น หรือไม่ ครัน แฉก จึง นก ชน ได้ ว่า เอา ยัด ได้ ไว้ ใน ตู้
โดย มิได้ ดัง เกด ดัง กา อย่างไร เพราะ เข้าใจ ว่า ใน ขณะ นั้น บรันท มา
คอย ตอบ มอ อยู่ ภาย นอก แฉก

เกาทร หยิบ เอา หีบไม้ ชีตา ออก มา ไป หัน มือ ที่ จับ ลูกกุญแจ
ด้น อยู่ ริก ๆ แฉก ว่า ลูกกุญแจ จะ ดง ช่อง ได้ ก็ คง แฉก เวตา พลาด
อยู่ รอบ ๆ เบน นาน

ดัง ที่ คง การ ทงหมด ใน เวตา นั้น คง เหลือ อยู่ ก็ แต่ บิดหัว หัวแม่มือ
รอบ โดยว เท่านั้น ลูกกุญแจ ที่ ถือ อยู่ ใน มือ บิดนั้น สำหรับ หีบเครื่อง เพชร
แฉก ถ้า หีบ ที่ จะ ไข นั้น เบน หีบ ปดอม อัน บรรจ ดินระเบิด ก็ จะ ไข กัน ไม่
ออก ได้ เลย

การ กระทำ เพียง บิดหัว หัวแม่มือ แฉก ขี รอบ หัน นั้น มิใช่ เบน
กิจ ที่ ยาก ลำบาก อย่างไร เลย แต่ กระนั้น แฉก ยัง ดู เหมือน เกาทร แทบ
หมด ความ สามารถ ที่ จะ กระทำให้ ดำรง ไปได้ หัวมือ ทงหมด ด้น อยู่

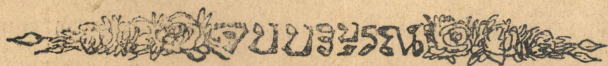
รักๆ หัวใจแทบจะหยุดเต้น เช่นเดียวกับ นักเลง การพนันที่แต่เห็น
แต่รู้ว่าความเป็นเศรษฐีหรือความนิยหายกำลังกั้นอยู่ระหว่างไฟโบ
ที่กำลังถืออยู่ในมือ นั้น เกาทัณฑ์ก็เหินวามไปทั่วหน้า แต่การ
หายใจก็สับสนอย่างบุคคลผู้จวนจะหมดกำลัง

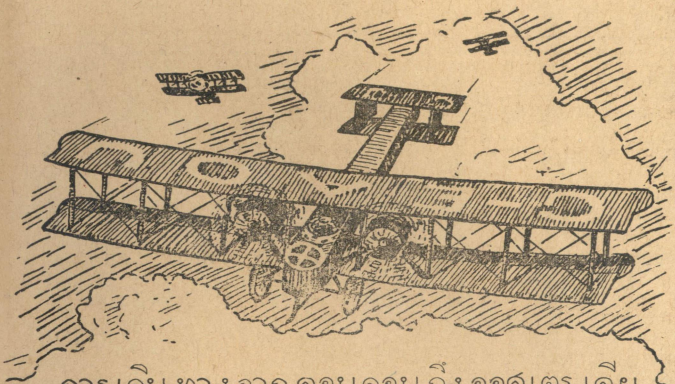
เอาละ!

ลูกกุญแจหมุนไป ๑ รอบ สลักด้านในเคลื่อนออกจากที่ ฝาหีบ
เปิดออก! ภายในได้แสงสว่างแห่งโคมไฟฟ้า เครื่องเพชรอันมี
ราคา ๕๐๐๐ ปอนด์ ตั้งไว้เป็นประกายงามจับจ้องสายตา มันท
หวนกลับมาใหม่จริง — แตกดับไปแล้ว! ประบัตย์ตัวเอกตกลงสู่
หลุมพราง! อ้ายเลื้อยร้ายคิดจั้นแล้วโดยปราศจากปัญหา!

เกาทัณฑ์หัวเราะมีสำเนียงดังก้อง พร้อมด้วยเสียงคำรามดังออกมาว่า “เราชนะมันแล้ว — แต่เป็นครั้งสุดท้ายด้วย!

แต่ในทันใดนั้นเอง มือที่ถือหีบกลับถนัดอยู่เท่าๆ สรีรวิ
ดตั้งหนึ่ง เช่นคนเป็นอัมพาต แยกมือข้างหนึ่งขึ้นชี้แจงข้อที่หน้ามาก
เป็นทงนิกเพราะเหตุว่าวัตถุซึ่งถืออยู่นั้น คือหีบเครื่องเพชร
ปลอดม! ในตู้บ่งภัยยังเหลืออีกหีบหนึ่ง และหีบนั้นเองที่บรรจ
ดินระเบิด!!

การเดินทางจากลอนดอนถึงออสเตรเลีย โดยเครื่องบิน

(แกลงเรื่อง ซึ่ง เซอร์รอส สมิตได้เดินทางข้ามครึ่งพิภพ
ภาคอากาศ เป็นครั้งแรก เซอร์รอส สมิต บรรยายโดยตนเอง)

นายสอ เศรษฐีบุตร. แปล.

(ต่อจากเล่ม ๒ ตอนที่ ๔ หน้า ๕๕๕)

จาก บาตวาไปเตลยี

เราออกจากบาตวาเวลา ๖ ก.ท. ในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน และ
ต่อมาอีก ๕๔ ชั่วโมงก็มาถึงเตลยีเป็นระยะทาง ๒๓๐๐ ไมล์

ในจำนวนเวลา ๕๕ ชั่วโมงนาฬิกา เราคอยอยู่ในนภาภาคถึง ๒๕ ชั่วโมงนาฬิกา กับ ๑๐ นาที, และเราได้หยุดดังเครื่อง ๒ ครั้ง ทั้งได้เติมน้ำมันจนถึงรวมถึง ๒๕๕ คันโดยมือของเราเอง ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปให้ถึง อาตาฮาบัตในวันรุ่งขึ้น แต่เมื่อมาถึงสนามบินแล้ว เรารู้สึกอ่อนเพลียมาก และข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะต้องหยุดพักให้หายเหนื่อยเสียก่อนจึงจะเริ่มเดินทางต่อไป ที่จริงในระหว่างเวลาที่ชนข้อว่าพักผ่อนนี้ เราก็ยังต้องทำงานเพื่อเตรียมตัวไว้ให้พร้อมสำหรับการบินไปยัง อาตาฮาบัตในวันรุ่งขึ้น ซึ่งกินเวลาถึง ๖ ชั่วโมงนาฬิกาเต็มๆ เย็นวันนั้นข้าพเจ้าแลโคทน้องชายได้ชวนรถเข้าไปในเมืองเพื่อชมสถานที่ต่างๆ

ในระหว่างเวลาที่ได้ใช้เครื่องบินไปยังกัตกัตตา กับนายพลบอร์คินั้น ข้าพเจ้าได้ผ่านเคตฮิมาแล้ว เหตุฉะนั้นในครั้งนี้นั้นข้าพเจ้าจึงทำหน้าที่เป็นมรรคบุรุษ การเตรียมตัวครั้งนี้ทำให้พวกเรามีความบรรเทิงใจ ตื่นนึกถึงการงานที่รอคอยอยู่ข้างหน้า และเครื่องวิมมีชั่วคราว

คนขับรถซึ่งเราได้จ้างไปนั้นพยายามจะแสดงความสามารถและฝีมือของเขาในเชิงขับรถ จนพวกเราเกือบต้องลงไปนอนอยู่ริมบาทวิถีหลายครั้ง แต่เคราะห์ดีที่ไม่เกิดอันตรายร้ายแรงอย่างใดขึ้น เมื่อเราไปถึงสำนักงานกรมอากาศยานหลวงแล้ว เราก็ให้เงินค่าจ้างรถแก่เขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ตอนที่ ๕ การเดินทางจากตอนคอน ถึง ฮอดส์เตรเดย์ โดยเครื่องบิน ๖๘๓

เช้าวันรุ่งขึ้น เวลา ๔.๓๐ ก. ท.

ข้าพเจ้า และ ลูกชาย ๒ คน

ง่าม ออกมาจากเตียง โดยกระดิ่ง นาฬิกา ปลุก ดังขึ้น และ รู้สึกได้ว่า
ถึง คราวที่จะ ต้อง เดินทาง ต่อ ไป แล้ว ! แต่กว่า อีก ๓ คน จะ มิด

ขเกยจ และ ลูกชาย จาก ที่นอน ได้ ข้าพเจ้า ก็ ดัง หน้า ดวง ตา เต็ม แล้ว

และ รู้สึก ว่า บ้าน นี้ ปลอดภัย ไป ได้ โดด มาก แล้ว นักบิน ของ กรมอากาศ

ยาน หวดง ผู้หนึ่ง ได้ ใช้ เครื่องบิน ส่ง ความ ขนิน บริศคคต ตาม มา ส่ง เรา

ทาง ดำน้ำ ยมมา เปน หนทาง ๒-๓ ไมล์ ต่อ มา อีก ดัง ครั้ง ขั้วนาฬิกา

เรา พวกกัน ตกใจ มาก เพราะ น้ำมัน ใน หอดตก ต่ำ ลง ไป จน ถึง ขั้ว ดุนย

เรา ต้อง รับ นำ เครื่องบิน ลง บัง ที่ ตาม ตาม ศตรา แต่ก็ เปน เพราะ ทั

ดที่ ไม่ มี การ เสียหาย ใหญ่ ไต เปน แต่ เข้ม เก หุด หดวม ออกไป จาก

แกน เท่า นั้น ครั้น แล้ว เรา จึง บิน ขึ้น สู่อากาศ อีก ครั้ง หนึ่ง มุ่ง ตรง

ไปยัง เมือง ฮักรว-เมือง ซึ่ง เปน ที่ ตั้ง แห่ง ปราสาท ทาชมะหาด

ปราสาท ทาชมะหาด นี้ เปน สถานที่ งาม ชวน พิศ แต่ ประหลาด

กว่า โบสถ์ สถานที่ ต่าง ๆ ที่ ข้าพเจ้า ได้ เคย เห็น มา ดึกนี้ ทำ ด้วย หินอ่อน

ขาว ทั้ง ตัว แต่ง พระอาทิตย์ ซึ่ง ตั้ง มา กระทบ ศิดา ได้ ฉาย แสง

กระท้อน มา เข้า ตามอง ดู พราว พราว ทั่ว ไป ผู้ที่ มอง ดู บน พน ดิน

โกลด ๆ จะ แล เห็น ส่วน ต่าง ๆ ซึ่ง ทำ ได้ อย่าง วิจิตร บรรจง ได้ โดย ง่าย

สำหรับ ผู้ที่ อยู่ ใน เรือบิน สูง ตั้ง ๓๐๐๐ ฟุต จาก พื้นดิน เช่นนี้ จะ แล เห็น

ไม่ได้ ชัดเจน นัก และ ส่วน เด็ก ๆ เหล่า นั้น ก็ จะ มอง ไม่ เห็น เคย แต่

อาจ มอง ดู เห็น รูป ของ ปราสาท ทาชมะหาด ซึ่ง ปรากฏ อยู่ แก่ จักษุ ข้าพเจ้า

ณบทัน ได้ทั้งหลัง เป็น สันฐาน ค่ายภาพ ซึ่ง และไว้บน พงา หรือ ถ้า
จะเปรียบให้ โดด ค่ ความจริง มาก ที่สุด ก็คือ ค่าย เครื่อง ประดับ
อัน หาค่า มิได้ คงเอียง อยู่บนพน มรกฏ ซึ่งเกิด ขึ้น จาก ขวรมชาติ

เรา บิน วน อยู่เหนือ ปราสาท ทาซมะหาด และ ฉาย รูปไว้ ได้
หลายรูป แล้วจึง บิน ค่อยไป ทุกๆ นาที ที่ เรา บิน โดด ออกไป มอง
ดู ปราสาท ทาซมะหาด ยิ่ง เล็ก ลงไป จน กลาย เป็น เรือน ตึกตา แล้วเป็น
จุด เล็ก จุด หนึ่ง ใน ที่สุด ก็ หาย วัปไป บ้าน เรือน ตึก งาม และ เรือก
สวน ไร่ นา อื่นๆ ก็ ค่อยๆ โผล่ ขึ้น มา จาก ขอบ พ่า และ ค่อยๆ เดือน โดด
เข้ามา อยู่ เบื้อง ใต้ เรา เป็น ลำดับ ครั้น แล้ว ก็ ค่อยๆ หาย ไป ทาง
ขอบ พ่า เบื้อง หลัง เรา

เรา กำลัง ผ่าน ข้าม ที่ราบ ใน ส่วน กลาง ของ ประเทศ อิน เตีย ที่
เหล่านั บรียูรณ ไป ด้วย การ เพาะ ปลูก มอง ลง มา จาก เบื้อง บน ดู
ราว กับ พัน พิกพ ถูก ปลูก ด้วย หิน ดี เซียว, ดิน าคาด และ ดั เหลือง ใน
ระหว่าง เรือก สวน ไร่ นา เหล่านั มี คลอง ลำห้วย นำ เอา น้ำ ชึ่ง ทด ขึ้น
มาจาก แม่น้ำใหญ่ มา เคียง พืช ผล ให้งอก งาม ดี

วิชีวิต เครื่อง วิมม

ระยะ ทาง จาก เติยี่ ไป ยัง อาดาฮาบัด กิน เวลา ๔ ชั่วโมง พิกา ครั้ง
เมื่อ เรา กำลัง ดอย อยู่เหนือ สันนามบิน ที่ อาดาฮาบัด เรา ได้ มอง ลง ไป
ข้าง ต่ำ เพื่อ จะ ดู ว่า ภูเขา ยัง อยู่ ที่ นั้น หรือ ไม่ แต่ เรา หา พบ เครื่อง
บิน ของ ท่าน นักบิน ฝรั่งเศส ไม่ จึง เข้าใจ ว่า เครื่องบิน ของ ภูเขา คง อยู่

ตอนที่ ๕ การเดินทางจากตอนคอน ถึง ยอดเศรเญ่โดยเครื่องบิน ๖๙๓

ในโรงเก็บ เพราะที่นั่นมีโรงเก็บเครื่องบินหลายโรง พอเราตงถึงพื้นดินแล้ว เราจึงทราบ ว่า ปู่ได้บิน ไปยัง กัดกัศตาเศญ่ แล้วแต่เมื่อเช้านี้

ในเมือง อาตาฮาบัตมี กองทหาร ตั้ง อยู่เป็น จำนวน มาก แต่ท่านผู้บัญชาการทหาร เกรง ว่า เรา จะ ต้อง เจ็บ บ่วย พิการ ไป ด้วย ต้องนั่งอข้างอมือ อยู่ใน เครื่องบิน วัน ๓๒ หลายๆ ชั่วโมง พิการ จึงได้จัดให้มีการ กีฬานิพนธ์หนึ่ง เรียกตาม ภาษาแซก ว่า “ญัซ” นำเศญ่ตายที่ เราไม่มีโอกาส ตอง ออก กำตัง ด้วย การ กีฬานิพนธ์นี้ แต่ถึง กระนั้น เราก็ ชอบใจใน ความ อารัย ของ ท่าน ผู้บัญชาการ

ที่ตนามบินใน วัน รุ่งขึ้น ได้มีการ ดันเต็นกันมาก อย่าง โทตาหลดกำดวคือนะใน ขณะที่ เครื่องบิน ของเรา ดันไป สุด ตนาม กำตัง จะตังตัวขึ้น มี วัว ตัวหนึ่ง วิ่ง พลตเข้ามามีใน ตนาม แต่ วิ่ง แซงอ หัว ตรง มายังเครื่องบินของเรา เอาเท้า จิกดิน แลร้องเศญ่ดัง ขณะนั้น ถูกเศญ่ผู้หนึ่งได้ วิ่ง ออก มา จาก หมู่ คน แตะ ตรง เข้าได้ แต่ แทนที่ มันจะ วิ่งหนี กลับ หันหน้าไปได้ เอา ถูกเศญ่ ผู้กล้าหาญ ของเรา ทำให้พวกเราและคนดู หัวเราะ กัน กราวใหญ่ คราวนี้ ถึง บท ที่ ถูกเศญ่ ผู้หนึ่ง จะต้อง ตำ ถอย และ เจ้า วัว ตัวนั้น ก็ คิดตามไป หา ตะตดไม่

ถึง กัดกัศตา

ข้าพเจ้าเห็น เป็น โอกาส ดี จึงรับ เมฆอ หัว เครื่องบิน ขึ้น พันจากพื้นดิน ทันที ถูกเศญ่ ที่ ช่วย เรา จะ เป็น อย่างไร ใน ตอน หลัง ข้าพเจ้า

ไม่ทราบ แต่ในระหว่างที่เรากำลังบิน อยู่เหนือเมือง ข้าพเจ้า
ยังได้เห็น วิถี คือนัน เทียว อาตมวาท อยู่รอบ ๆ สนาม

เราบินตามคำแนะนำจนกระทั่งถึงเมืองพาราณสี แล้วจึง
หันหัวเครื่องบินไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ตามทางรถไฟสายเมือง
กัตกัตตา ในไม่ช้าเราก็มองเห็นแม่น้ำฮุกดี ซึ่งอยู่ห่างจากเมือง
กัตกัตตาราว ๔๐ ไมล์

ภูมิประเทศแถบนี้ บางแห่งมีโรงทำน้ำตาล และหมู่บ้าน
รอบ ๆ ยิ่งใกล้เมืองบ้านเรือนก็ยิ่งหนาเข้าแน่นทุกที่ ดึก ราม ซึ่งยึด
เยียดเบียดกัน อยู่ในเมืองถูกแสงแดด เราแลดูเป็นดีหมดทุก ไร่ นา
แฉะ เรือกสวน ถนนหนทางอันเต็มไปด้วยชาวเมือง เรือกตไฟใหญ่น้อย
จัดในอำเภอแต่ — ตั้งเหล่านี้คือภาพของเมืองกัตกัตตา ซึ่ง ณ บัดนี้
ปรากฏอยู่เบื้องใต้เรา

ที่สนามแข่งม้าทางปลายเมืองด้านนอก มีผู้คนอัดแอเพื่อ
จะคอยดูพวกเรา ขณะที่เราลงมายังพื้นดิน ตำรวจต้องกันคน
ที่ล้อมรอบเครื่องบินเข้ามาด้วยความลำบากยากยิ่ง ในที่สุดตำรวจ
ต้องมายืนเป็นวงรอบคอยกันคนไว้ แต่กระนั้นยังมีผู้บุหน้าเข้ามา
ตัดถนนเบียดเสียดเข้ามาเพื่อจะดูให้เห็นชัด เราได้พบได้ความว่าบุเตได้
บินออกจากกัตกัตตาไปเมืองฮักยิบในวันนั้นแล้ว

มาได้ครึ่งทาง

คืนวันนั้นเมื่อได้ชำระล้างเครื่องเสร็จแล้ว เราได้พักผ่อนอยู่

ตอนที่ ๕ การเดินทางจากดอนคอน ถึง ยอดเขาคูเตย โดยเครื่องบิน ๖๘๕

กับ เพื่อนฝูง ด้วยความ สุข สบาย เราได้ผ่าน ข้าม ประเทศ อินเดีย แต่
บิน มาได้ ครั้ง ทาง แดว

เวลาที่ เรา ออกจาก กักตักตา ใน วัน รุ่งขึ้น ได้เกิดเหตุ แปลก
ประหลาด อย่างหนึ่ง ถึงแม้ว่า ประทศชน จะ คิด เห็นว่า ไม่ สำคัญ นัก
กั ดิ แต่ อาจ จะ นำ ความ หายนะ มาสู่ พวก เรา ได้ ใน วัน นั้น มี ชนชาว
เมือง แด ชนชาติ ผิวดำ ซึ่ง มี ชื่อเสียง หลาย พัน คน ได้ มา ดู เรา นำ
เครื่องบิน ชน จาก ดันาม ที่จริง ดันาม นั้น ออก จะ เด็ก มาก เกิน ไป
ไม่ เหมาะ สำหรับ นำ เครื่องบิน ใหญ่ ๆ เช่น เครื่อง วิมมี ของ เรา นั้น แต่
เหตุ ด้วย พน ดันาม รวบ และ แข็งแรง และ เครื่อง ยนต์ ของ เรา ก็ เดิน เปน
ปรกติ ดี เครื่องบิน ของ เรา จึง ได้ ถอย ถดถา ชน จาก พน ดิน ได้ โดย ง่าย รวด
กับ นัก ซึ่ง อยู่ ใน อากาศ นั้น

พน อันตราย อันเกิด จาก เขี้ยว

เรา หนี รอด พน อันตราย ได้ อย่าง หวด หวิด ที่นั่น มี เขี้ยวบิน
อยู่ รอบ ๆ หลาย ตัว และ เมื่อ เครื่องบิน ของ เรา ถอย ชน ไป บน อากาศ
เขี้ยว เหล่า นั้น ก็ ว่า เครื่องบิน ของ เรา คง เปน นัก ใหญ่ ตัว หนึ่ง จึง
พากัน ตกใจ เมื่อ เรา ชน ตู้ง จาก พน ดิน รวด ๆ ๑๐ ฟุต มี เขี้ยว
๒ ตัว บิน แดบ ตรง หน้า เรา มา ตัว หนึ่ง ถูก ปีก ของ เครื่อง วิมมี แต่
อีก ตัว หนึ่ง ถา ตรง เข้า ไป ใน ใบ พัด ข้าง ซ้าย ขณะ นั้น มี เสียง ดัง รวด
กับ มี คน เอา ถัง หิน ขว้าง ถูก ใบ พัด และ ชน นัก ที่ ถูก ใบ พัด ฟาด ก็
หลุด ปลิว ว่อน กระจาย ทัว ไป

ที่จริงไม่น่าจะเกรง อันตราย ใด มากนัก - นอกจากเหยี่ยว
ตัวนั้น จะบาดเจ็บไปเท่านั้น แต่กระนั้น เรายัง ต้อง แหม่วท้อง อัดหายใจ
โดย เกรงว่าใบ พัด จะ หัก ใน เวลา ที่ ใบ พัด พัด เหยี่ยว กระเด็นไป

ที่นั่น มี ต้นไม้ สูง ๆ อยู่ เบื้อง หน้า เรา หลาย ต้น และ ถ้า
หากว่าใบ พัด หัก จริง คงไม่ มีอะไร ที่จะ ช่วย ให้ เรา พ้น จากการ ถูก
กระแทก กับ ต้นไม้ ได้ นอกจาก นั้น ยัง มี เหยี่ยวบิน มา อยู่ รอบ ๆ
อีก หลาย ตัว ทำให้ ข้าพเจ้า ต้อง พยายาม ถู้อี หาง เตื่อ เครื่องบิน หด
จน เกือบ ประทะ เข้า กับ ยอด ต้นไม้ เรา รอด อันตราย ไป ได้ โดย หนทาง
อัน แคบ ที่ สุด ข้าพเจ้า รู้ ตัก ว่าเป็น โชคดี มาก ที่ เรา ข้าม พนแผ่น ดิน นั้น
มาได้ จน ถึง ระยะ ๓๐๐๐ ฟุต ข้าพเจ้า รู้ ตัก ประหลาดใจ มาก ที่ ใบ พัด
ของเรา ไม่ หัก สบั้น เพราะ ใน เวลา ที่ เปิด เครื่อง เต็ม ที่ แดก ถัด ประ
ถม โดย แรง เช่นนี้ เหตุ นิดเดียว อาจ จะ ทำ ให้ ใบ พัด กลายเป็น ชิ้น เล็ก
ชิ้น น้อย ก้ ได้

เมื่อ หัน มอง ไป ดู รอบ ๆ ข้าพเจ้า ดัง เกิด เห็น ขน เหยี่ยว ยัง คิด
ปัก อยู่ กับ เชือก โยง บัก ขน หนึ่ง และ เห็น ฉนวน นั้น เมื่อ เรา ลง มา ยิง พน
ดิน แล้ว เรา ได้ หยิบ ขน นก นั้น มา เก็บ ไว้ เป็น ที่ ระลึก ใน การ ที่ เรา ได้
รอด พ้น ภัย มา อย่าง หวาด หวาด ที่ สุด

กัฏกัฏตา เป็น ขน ที่ สุด ของ หนทาง ตอน ที่ ๒ ทาง ที่ เรา จะ ไป
ต่อ ไป นั้น จะ ดำบาก และ มี อันตราย มาก ขน ที่ แล้ว มา เรา ได้ ไข
ถ่านาม บิน ของ กรม อากาศ ยาน หดอง และ ได้ รับ ความ ช่วยเหลือ จาก

ตอนที่ ๕ การเดินทางจากตอนดอน ถึง ฮอดส์เคอร์เลย์ โดยเครื่องบิน ๖๘๗

บุคคล เป็น ส่วน ฉะเพาะ อีก ตั้งแต่ ต่อไป เรา จะ ต้อง นำ เครื่องบิน ลง ใน สนาม แข่งม้า แด สนาม บิน เด็ก ๆ ยิ่ง กว่า นั้น ข้าพเจ้า ยัง ทราบ ด้วย ว่า นอกจาก สนาม บิน ที่ ได้ กระไว้ แล้วยัง จะ นำ เครื่องบิน ลง ที่อื่น อีก ไม่ ได้ เลย สนาม บิน เหล่า นั้น อยู่ ห่าง กัน คง หลาย ร้อย ไมล์ ถ้า เครื่อง ยนต์ เกิด ขัดข้อง ขึ้น และ เรา จำ เบน จะ ต้อง ลง ใน ระหว่าง กว้าง ทาง แล้วยัง ข้าพเจ้า เข้าใจ ว่า โอกาส ที่ เรา จะ รอด พ้น อันตราย นั้น มี น้อย นัก

ชั้น แรก ข้าพเจ้า คง ใจ ว่า จะ บิน จาก กัดกัคตา ไป ลง ที่ สนาม แข่งม้า เมือง ร้างกุง ใน รวด เดียว ถึง แต่ โดย เหตุ ที่ วัน รุ่ง ชน คือ วัน เสาร์ ที่ ๒๕ พฤศจิกายน ข้าพเจ้า ได้ รับ ข่าว มา ว่า จะ มี การ แข่งม้า ที่ ร้างกุง ใน วัน นั้น ข้าพเจ้า จึง ตก ลง ใจ ว่า จะ ไป ลง พัก ที่ อักยัม

เวลานี้ เรา กำลัง บิน ข้าม แผ่นดิน อัน เค็ม ไป ด้วย คันไม้, ดัด ร้าย แด ไร่ ป่า (พื้นที่อัน อยู่ใน เขต ปากน้ำ แกนยัด (แม่น้ำคงคา) นี้ มี ชื่อ ว่า “ซันเดอร์ บิน” เป็น คำ บด ซึ่ง มี โรค ภัย ร้าย ที่ สุด หรือ อย่าง น้อย ก็ คง เหมือน กับ “คิง พระยา เยน” ของ เรา ใน ครั้ง ก่อน—

ศ. ศ. บ.) ความ พยายาม และ ความ เหนื่อยยาก ของ เรา ที่ แด้ว มา จะ ปราศ จาก ผล ทั้งหมด ถ้า หาก ใน เวลา นั้น เครื่อง ยนต์ เกิด ขัดข้อง ขึ้น ณ ที่ ปาก แม่น้ำ แกนยัด ได้ แยก ออก ไป เป็น หลาย ลำ ธาร และ เกิด มี เกาะ และ บึง อยู่ ทั่วไป ข้าพเจ้า หาย ใจ ค่อย ค่อย ลง เมื่อ ได้ บิน ผ่าน มา ถึง เมือง ซิดคาทอง ซึ่ง เป็น เมือง ที่ ข้าพเจ้า ควร จำ ได้ ดี ด้วย เมื่อ มี ก่อน เรือ กัดไฟ ที่ ข้าพเจ้า มา ดำรง ทาง ได้ เกิดเพลิงไหม้ ขึ้น และ ระเบิด ลูก เป็น ถ่าน เท้าหมด ทั้ง ถ้ำ

ตั้งแต่ชีวิตตกออกไป เราบินไปตามฝั่งทะเลพม่า และในที่สุดก็ถึงเมืองอักษะ ขณะที่เราบินอยู่เหนือสนามบิน น้องชายข้าพเจ้าได้ชะโงกหน้าออกไปดูข้างๆ และแสดงอาการตื่นเต้นมาก ส่วนเบนเนตและเชอร์ตันนั้น โบกมือแสดงความว่าเริง และชี้ให้ข้าพเจ้าดูอากาศยานเล็กดำหนึ่ง ซึ่งจอดอยู่กลางสนาม ข้าพเจ้าทราบได้ในทันทีว่าเรามาถึงแล้ว!

บทที่ ๕

ฝ่าเมฆและพายไประหว่างเมืองสงขลา

ในจำนวนผู้ที่มาต้อนรับเรา ปูเตเป็นคนที่น่าสนใจมาก่อน เขาเดินเข้ามาหาข้าพเจ้าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม และยื่นมือให้จับ เป็นการแสดงความใจอาทร และเที่ยงตรงของนักกีฬาอันแท้จริง ข้าพเจ้าตรวจชมดูเครื่องบินของปูเตด้วยอาการที่อย่างยั้ง เครื่องวิมมของเราและเครื่องคอครองของปูเตจอดอยู่เคียงกัน แต่ดูราวกับนกอินทรียืนอยู่ข้างนกกระจอกชนิดนั้น เครื่องวิมมของเราสูงตระหง่าน ส่วนเครื่องของปูเตนั้นเล็กและแบบบางไม่สมกับที่ชายชาวฝรั่งเศสผู้กล้าหาญทั้งสองนี้จะนำบินมาเล่นหนทางไกลเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าได้สนทนากับปูเตและเบนเนตชั่วเวลาที่เขายืนนานนักบินทั้งสองพูดจาขบขัน และกล่าวกับข้าพเจ้าว่า การบินรอบโลกของเขาครั้งนี้เป็นของใหม่และน่าทึ่งมากที่สุดใน

ตอนที่ ๕ การเดินทางจากตอนตอน ถึง ฮอสต์เคอร์เตีย โดยเครื่องบิน ๖๘๘

เราได้ตกลง กันว่าจะบินไปด้วยกัน จนถึง ร้างกุ้ง แต่ โดยเหตุ
ที่เรา ต้อง ทำ ชุระ ด้วย เครื่องบิน ของ เรา อีก ใน ตอน รุ่งเช้า บุด จึง
ออก บิน ไป ก่อน และ กว่า เรา จะ ทำ ชุระ เสร็จ บุด ก็ ไป ได้ รวด
๑ ชั่วโมง ฟ้า แดง ยัง ไม่ เคย มี เครื่องบิน ของ ใคร มา ลง ที่ เมือง ร้างกุ้ง
เลย จึง เปน ชรรมา อยู่ เอง ที่ ข้าพเจ้า จะ ต้อง อยาก ได้ เกียรติยศ ใด
ดำ หรับ เครื่อง ฝีมือ ว่า เปน เครื่อง บิน ดำ แรก ที่ ได้ ไป ถึง เมือง ร้างกุ้ง
เรา บิน ตาม มั่ง ทะเล ไป ทาง ทิศ ได้ เปน ระยะ ๓๐๐ ไมล์ และ ไม่ เห็น คำ บด ใด
ซึ่ง อาจ จะ นำ เครื่องบิน ลง ได้ ใน เวลา ที่ จำ เปน เลย ริม มั่ง ทะเล โดย
มาก เปน บึง ทะน้ำ แต่ ภายใน เข้า ไป เปน ภูเขา และ ใน ระหว่าง เขา มี
ทุ่งนา และ การ ทดน้ำ ทั่วไป ตาม เนิน ใดๆ มัก มี ต้นไม้ ใหญ่ ขึ้น อยู่
หนาแน่น

เรา บิน ตรง ไป ทาง ทิศ ควันออก ข้าม แนว ภูเขา ใดๆ แนว หนึ่ง
อีก ข้าง หนึ่ง ของ ภูเขา คือ แม่น้ำ อจิรวดี เรา บิน มา ตาม ลำ น้ำ
จน กระทั่ง ถึง โปรม และ จาก โปรม ไป มี ทาง รถไฟ เปน เครื่อง นำ ทาง
ไป จน ถึง ร้างกุ้ง ข้าพเจ้า มอง เห็น ตำนาน ที่ จะ นำ เครื่อง บิน ลง ได้
โดยง่าย เพราะ เปน ตำนาน แข่งม้า และมี ผู้ คน ยืน ให้ ร้อง ต่อม รอบ
อยู่ หนาแน่น

การ แข่งขัน จาก อักยบ ถึง ร้างกุ้ง

ขณะที่ เรา กำลัง ลง ยัง พื้นดิน มี เสียง โห่ ร้อง แข่ง แซ่ จาก หมู่
ชน ด้วย ความ ยินดี และ เซอร์ เจรินาตต์ แครด ต็อก ต่มุ เทศาภิบาล

ประจำ ประเทศ พม่า กับ เด็ด แครต ตีอกได้ มา ค้อนรับ เรา เราได้
ทราบว่ามี การ แข่งขัน ครั้งใดที่ว่างกึ่งซึ่ง มี คน มา ดูมากแฉพันขัน คือ
กัน เหมือน ครั้งนี้ พดเมืองได้ พากัน แดก คั้น มา เพื่อดู การ แข่งขัน
ระหว่าง อากาศยาน สองลำ ซึ่ง กำลัง เดินทาง ข้ามครึ่ง พิกพ ชาว
พม่า ถือว่า การ แข่งขัน ครั้งนี้ ไม่ใช่ แต่ เป็น ของใหม่ เท่านั้น ยัง เป็น
เหตุการณ์ อัน สำคัญ ใน ชีวิต ด้วย เพราะ มี ชาว พม่า น้อย คน นัก ที่ ได้
เคย เห็น อากาศยาน มาแล้ว

อากาศ เบื้องบน ระหว่าง อักยับ กับ ร่วงกึ่งไม่ ใคร ปรกติ เหตุ
ฉนั้น เรา จึงได้ เปรียบ ปูเต เพราะ เครื่องบิน ของเราใหญ่ กว่า และ
ถึงแม้ว่า ปูเต จะ มี เวลา ออกบิน มา ก่อน หน้าเรา ตั้ง หึ่ง ชั่วโมง ก็ดี
แต่เรา กลับ สามารถ บิน มา ถึง ก่อนได้ เป็น เวลา รวด ๑ ชั่วโมง พิกพ เมื่อ
ปูเต มาถึง ก็ ได้รับ การ ให้ ร้อง จาก หมู่ คน และ ได้รับการ รับรอง อย่าง
เต็มอก เต็มใจ ไม่น้อย กว่า เรา เช่นเดียวกัน

ในเย็นวันนั้น กองตำรวจ ต้องได้ผู้คน ออก ไป จาก ด่านม แข่งม้า
ด้วยความ ดำบาก อย่างยิ่ง เพราะ ชาวเมืองได้ ขนเอา อาหาร แดกที่นอน
มาไว้ใน ด่านม เพื่อ จะ มี การ แข่ง เป็น ที่ รื่นเริง ใน ระหว่าง ที่ เรา พัก
อยู่ใน เมืองนี้ มี ผู้บอก ข้าพเจ้า ว่า เมื่อ หึ่งสัปดาห์ ใน ประเทศ พม่า
ได้ลงข่าวว่า เรา กำลังบิน ไป ออกสู่เศเรเดย์ และ ตั้งใจ จะ แวะ ที่ ร่วงกึ่ง
พวก ชาวเมืองได้ มา ประชุม กัน ที่ ด่านม แข่งม้า ทันที โดย เข้าใจ ว่า
เราคง มา ถึง ใน ๒-๓ ชั่วโมง พิกพ นั้นเอง ยิ่ง เมื่อ ทราบว่า เรา มาถึง
อักยับแล้ว ชาว พนเมือง เป็นอันมากได้ มา นอน ค้างอยู่ ที่ ด่านม แข่งม้า
เพื่อ รอ คอย ดูเรา

ทางดี

คืนวันนั้น เรา ได้รับ เกียรติยศ เป็น แหก ของ เซอร์ เจรินาตต์ และ เด็ต์ แครต ต็อก ท่าน ทั้งสอง นี้ได้ พยายาม ให้ความสุข ดำรง แก่เรา ทุก อย่าง และ ชักชวน ให้เรา เข้านอน เดี่ยว แต่ หัวคำ ตั้งแต่ เรา เดินทาง จาก ลอนดอน มา ครบ เป็น ครั้งแรก ที่ เรา ได้รับ คำ แนะนำ เช่นนี้ และ เหตุ ที่ เรา เห็น ยอ มา มาก เรา จึง พากัน เข้านอน ตาม คำ แนะนำ โดย ความ กรุณา ของ ท่าน เจ้าของ บ้านทันที

ในประเทศ บุรพทิศ นี้ มี ศัตรู เดี่ยว คลาน ชนิด หนึ่ง ซึ่ง ประหลาด มาก แดว ร้อง เสียง ดัง ‘ตุ๊กแก’ ชาว เมือง มัก ถือ กัน ว่า ถ้า ใคร ได้ ยืน ศัตรู ชนิด นี้ ร้อง ถึง เจ็ด หน ผู้นั้น จะมี โชคลาภ ดี ใน ภายหน้า คืน วันนั้น พอ เรา เข้านอน ก็ ได้ ยืน เสียง ตุ๊กแก เจ็ด หน เป็น เครื่อง แสดง ทางดี ! ทำให้ เรา หตัม ด้วย ความ สงบใจ

เราได้ ตกลง กัน ไว้ กับ บุปเต ว่า จะ ออก เดินทาง ไป ด้วย กัน ใน วัน รุ่งขึ้น จน กระทั่ง ถึง กรุง เทพ ฯ เครื่อง วิชา มี เร็ว กว่า เครื่อง คอ ตรอน มาก แต่ โดย วิถี เดียว ขึ้น เดียว ลง และ เบา เครื่อง เรา อาจ จะ ไป พร้อม กัน ได้ หนทาง ซึ่ง จะ ไป ยัง กรุง เทพ ฯ โดย มาก มัก เป็น เทือก เขา สูง และ ลำบาก เทียบ เหตุ นั้น ถ้า เรา บิน ไป พร้อม กัน ได้ จะ เป็น ประโยชน์ ด้วย กัน ทั้งสอง ฝ่าย ใน เวลา ที่ จำ เบน ต้อง นำ เครื่อง บิน ลง กกลางทาง

ยังไม่ทัน พระอาทิตย์ จะ ขึ้น พ้น ขอบฟ้า ตาม ถนน หนทาง ก็ สัมผัส ไป ด้วย รถ ม้า รกยนต์ แด ยวด ยาน พาหนะ ทุกอย่าง ซึ่ง กำลัง ขบมุ้ง

ตรงไปยัง ส่นาม แข่งม้า และ ชาวเมือง นับ คงพัน ต่าง ก็พากันไป ออ
 ยู่ที่ ส่นาม บิน กอง ตำรวจ ต้องได้ให้ลอยห่าง ออกไป เพื่อให้มี
 ที่สำหรับเรา นำ เครื่องบินขึ้น เราได้ หมุน เครื่อง ยนต์ เครื่อง คอย
 ปู่เต อยู่ และ วิชา เพื่อนฝูง เสร็จแล้ว แต่ เครื่อง ของ ปู่เต เกิด
 ขัดข้องขึ้น เข้า ฉะนั้น บินขึ้น เครื่อง ยนต์ ของเรา เดิน เค็ม ที่ แล้ว
 เหตุ ฉะนั้น ข้าพเจ้า จึง เผื่อ ห่วง เครื่องบิน ขึ้น จาก พันดิน ตั้งใจ ว่า จะ
 บิน วน อยู่ เหนือ ส่นาม เพื่รอ คอยปู่เต

การ นำ เครื่องบิน ขึ้น ใน วัน นั้น เป็น การ นำ ก้าว อันตราย มาก
 ที่จริง จน กระทั่ง บิด ข้าพเจ้า ยังนึกไม่ เห็นเลย ว่า เหตุอันใด ที่ ทำให้
 เรา ขึ้น มา จาก พันดิน ได้ โดยง่าย กล่าว คือ ส่นาม บิน นั้น เด็ก มาก ไม่ เหมาะ
 สำหรับ เครื่อง บิน ขนาด ใหญ่ และ บรรทุก ของหนัก เช่น เครื่อง วิทยุ เตเล
 และ แคม จน ยังไม่ ทน ที่ เครื่อง บิน จะมี ผู้เท้า พอ ที่ จะ เผื่อ ห่วง ขึ้น บิน ได้
 ก็มี รว ก็น ขวาง เรา อยู่ โดดๆ แล้ว ใน ครั้น เครื่อง วิทยุ เตเล รว ไป
 อย่าง หูด หิด แต่ ข้างหน้า ยังมี คน ไม่ และ ตก บ้าน อีก หลาย แห่ง
 ข้าพเจ้า กระทำ ไป ค่อยๆ กับ ไม่ รู้ลึก คว พันต่าง ของ เครื่องบิน บัด ยอด ไม่
 ไป และ เรา ได้ รอด พันไป ใน ชั่วโมง เดียว และ ถ้า หาก เครื่องบิน
 ดำลง มา เพียง ๑ ฟุต เท่านั้น ก็ ยัก ถึง มา ถึง เรา อย่าง แน่นนอน เชือก
 ซึ่ง เหนี่ยว เอา ความ ดำ เร็ว มา ให้ เรา โดยไม่ ให้ หลุด ดอย ไป นั้น ข้าพเจ้า
 รู้ลึก ว่า เด็ก แด บาง ที่ สุด

ข้าพเจ้า บิน วน อยู่ เหนือ ส่นาม รวด ๒๐ นาที แต่ โดย เหตุ ที่ ปู่เต
 ยัง ไม่ ได้ ขึ้น จาก พันดิน ข้าพเจ้า เข้าใจ ว่า เครื่อง ยนต์ ของ เขา คง จะ

ตอนที่ ๕ การเดินทางจากตอนคอน ถึง ยอดเตรเดย์ โดยเครื่องบิน ๗๐๓

เกิดขัดข้องขึ้น เราจะรออยู่ไม่ได้ เหตุฉนั้นเราจึงออกบินมุ่งตรงไป ตามทางของเราแต่ดำพัง

เราคงเข้มตรงไปยังทิศตะวันออกเพื่อจะไปยังเมืองมะระหมั่ง ในบทเรื่องเรื่อง “หนทางไปยังมันตะเต” อันชนชื่อตอนามของ ‘คิปติง’ มีข้อความซึ่งกล่าวถึงเมืองนี้อยู่มาก ในแถบนี้ยังไม่เคยมีเครื่องบินดำได้มาเคย เหตุฉนั้นสืบเอกเซียร์ดจึงใช้คำของจินตกรรมผู้ตอนามนี้ กล่าวว่าเป็นการสมควรแล้วที่เราจะได้ผ่านปากพ่านอากาศ ซึ่งยังไม่เคยได้ดำผัดกลั่นไธของเครื่องบินเคย

หายเข้าไปในเมฆซึ่งลอยอยู่เหนือภูเขา

แผนที่ของประเทศแถบนี้ ซึ่งเรานำมาด้วยนั้น ไม่ละเอียดถูกต้องเรียบร้อย แต่พอจับเค้าได้อย่างเดาๆว่า มีเทือกภูเขาซึ่งสูงราว ๗๐๐๐ ฟุตที่จะต้องบินข้ามก่อนถึงกรุงเทพฯ

เมื่อพ้นจากมะระหมั่งมาแล้ว เราได้คงหัวตรงไปยังทิศตะวันออกเฉียงใต้ ผ่านข้ามพินแผ่นดินซึ่งกลายเป็นภูเขาสูงมากขึ้นทุกที่ แต่แทนที่เราจะพบยอดภูเขาที่สูงชัน เรากลับเห็นเมฆลอยเป็นแถวยาวยัดขึ้นไปจนจุดพินฟ้ากันขวางทางเราอยู่ หน้านี้เป็นฤดูลมมรสุม และข้าพเจ้าเข้าใจว่านี่คงเป็นพายุที่นำเอาเมฆฝนมาในคอนตันฤดู ขณะที่ใดที่หนึ่งในระหว่างเมฆ ที่ขวางหน้าเรานั้นต้องมียอดภูเขาซึ่งเราจะต้องข้าม ยิ่งนานเข้าพายุยิ่งพัดหนักขึ้นทุกที่ เหตุฉนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งใจว่าจะต้องรีบเดินทางต่อไป

ก่อนเมฆลอยอยู่ในระยะสูง ๔๐๐๐ ฟุต และเรากำตั้งบินอยู่ข้างใต้ เบื้องหน้าเรายังมีภูเขา ยอดอื่นๆ ซึ่งสูงราว ๓๐๐๐ ฟุต แผนที่ของเราแสดงช่องๆ หนึ่ง ซึ่งเราอาจจะผ่านข้ามภูเขาไปได้ เราพยายามจะหาช่องอันนั้น และบินไปตามหุบเขาตักแห่งหนึ่ง ที่แรกก็ดูน่าจะมีช่องดังปรากฏในแผนที่จริง แต่พอเราบินไปได้สัก ๕ นาที กำแพงภูเขาทั้งสองก็แคบเข้ามาทุกที ข้าพเจ้าเกรงว่าจะต้องเข้าไปจนมุม อยู่ในปถายช่องอีกทางหนึ่ง จึงเบนหัวเครื่องบินไปมา เพื่อหาช่องทาง เพราะยังมีที่พอจะเลี้ยวกลับตัวได้

ข้าพเจ้าปรึกษา กับ น้องชาย ข้าพเจ้า แดง ความเห็นพร้อมกันว่า หนทางที่ดีที่สุดเราควร จะบินขึ้นให้สูง พ้นเมฆ หรือมีถนน ก็ต้องบินฝ่าเข้าไปในเมฆให้สูง พอที่จะข้ามยอดภูเขาพ้น ดังนั้นเราจึงบินขึ้น พ้นเมฆขึ้นต่างใน ระยะสูง ๘๐๐๐ ฟุต แต่ทางทิศตะวันออกเมฆ ค่อย ถาด สูงขึ้น ทุกที จน แด เห็น เป็น กำแพง กัน อยู่ สูง หลาย พัน ฟุต

ขีด ที่ สูง สุด ของ เครื่อง บิน ของ เรา

ระยะ ๑๑๐๐๐ ฟุต จาก พื้นดิน

ก่อนที่จะขึ้นไป พ้น พ้น เมฆ น้องชาย ข้าพเจ้าได้ ตรวจดู เครื่องวัดลม แสดงว่าเรากำตั้งบิน ทวนลม ซึ่ง พัด ถึง ขั้วนาฬิกา ๒๕ ไมล์ ข้าพเจ้า จึง ตั้ง เข็ม ทิศ บิน ตาม ทาง เดิม ต่อไป โดยไม่ ได้ แด เห็น พ้น แผ่นดิน เบื้องล่าง เลย การ บิน ใน ความสูง ทำให้ เรานึก ถึง วัน แรก ที่ เรา ออก บิน ข้าม ประเทศ ฝรั่งเศส แต่ อากาศ ที่นี้ ไม่ หนาว เหมือน ที่นั้น

ตอนที่ ๕ การเดินทางจากดอนดอน ถึง ฮอดส์เคอเรโดยเครื่องบิน ๗๐๕

เหตุนี้ เรา จึงได้รับ ความสุข มากจน ตามส่วน เทือกเขา ที่ เรา กำลัง
ข้าม อยู่ กว้าง ประมาณ ๕๐ ไมล์ ถึงแม้ว่า เราจะได้บิน มาแล้วเป็น
เวลา คงควร ขว นภาพาก ก็ดี แต่ จะผ่านพ้น เมฆ ไป ก็ หา ไม่ เพราะ
ข้างหน้า เรา ยังมี เมฆ หนา กัน ขว าง ทาง อยู่

เครื่องบิน ของ เราได้ ขึ้น สูง ถึง ขีด ที่สุด แล้ว เหตุฉนั้น จึง ไม่ มี
หนทาง ที่ จะ ทำอย่างอื่น นอกจาก จะบิน ฝ่า หมอก เข้าไป ระยะ สูงของ
เราใน เวลา นั้นราว ๑๓๐๐๐ ฟุต และ ตก อยู่ ใน ระหว่าง กดาง หมอก ที่บ
เพราะ เรา ออก จาก ประเทศ อังกฤษ โดย รม ร้อน จึง ไม่ มี เวลา ที่ จะ จัดหา
เครื่องมือ สำหรับ เดิน ทางใน กดาง เมฆ หมอก มาด้วย เป็นพิเศษ เรา
มา คราวนี้ จึง จำเป็น ต้อง ใช้ เข็มทิศ ตามธรรมดา, เครื่อง วัดผลึก ในอากาศ
และ เครื่อง วัด มุม ผู้ที่ เคย ใช้ เครื่องบิน อย่างใหญ่ บิน ไป ใน อากาศ
ซึ่ง เต็ม ไป ด้วย เมฆ หมอก อย่างเช่น พวกเรา เวลา นั้นแล้ว คงจะ ได้ เห็น
ความ รุ้สึก ภายในใจ ของ ข้าพเจ้า ได้ ดี เป็น แน่

เบื้อง ใต้ เรา มี ยอด ภูเขา ขึ้น สูง พ้น เมฆ ขึ้น มา หมอก ล้อมรอบ
เรา อยู่ หนา ทึบ ราว กับ มี ฉาก กัน และ ถ้า หาก ว่า ข้าพเจ้า ปล่อยให้
เครื่อง บิน หลุด ดอย บัง คับ ไม่ อยู่ เพียง ชั่ว เวลา แม้ แต่ ครู่ เดียว เท่านั้น
ความ หายนะ ก็ จะ รอ เรา อยู่ บน พน โลก เบื้อง ต่ำ

ตอน หน้า ถึง ประเทศ สยาม
จะมี ภาพ ถ่าย จาก อากาศ ประกอบ เรื่อง ด้วย

นายหวด สุนทรารัฐน แปล.

(บุคคลที่หาย ย่อม มี ดายมือ แตก ต่าง กัน ทุก คน ภาค วิทยา
แห่ง วิธิตู ดาย มือ ย่อม สามารถ บอก ให้ ท่าน รู้ ถึง การ ภาย หน้า แต่ จะมี มี
เคราะห์ ไฉน โชค ดี ร้าย เป็น ประการใด วิธิตู ดายมือ ตาม ที่ จะ กล่าว
ต่อไป นี้ เป็น เครื่อง ช่วย ให้ ท่าน ทำนาย การ ได้ อย่าง วิเศษ ถึง หัวใจ รวม
ทั้ง ตัว ท่าน เอง แล สหาย ของ ท่าน ด้วย)

สิทธิการิยะ เมื่อท่านจะ อ่านดู ลักษณะ ดายมือ จึงควร ที่จะ พึง จดจำ
ทาง ที่ เส้น ดายมือ ดำคัมภ์ ตั้ง อยู่ อย่าง แม่นยำ เจนใจ เสีย ก่อน เส้น ชีวิต
ตั้ง ต้น ตั้ง แต้ ไต หวซ เป็น วง โค้ง ลง มาตาม อังไต้ หว แม่มือ ท่าน จง
นับ เส้น เด็ก น้อย ที่ ประสาน ติด ต่อ กัน ลง มา จนถึง เบื้อง ต่าง แห่ง กตาง
ใจ มือได้เท่าใด ก็ดี เป็น ประมาณ กิ่ง หั้น ของ เขต รอายุ ของ ท่าน

เส้น เขาว่า ความคิด เริ่ม จาก ต้น เส้น ชีวิต ไต หวซ อีก นัย ๑ ต้อง
อยู่ ใน ระหว่าง ไต หวซ กับ เส้น ชีวิต เส้น เขาว่า ความคิด นี้ มัก จะ จด
กับ เส้น ชีวิต เด็ก น้อย ก่อน ผ่าน กตาง ใจ มือ เมื่อ บุคคล ผู้ใด มี ดายมือ ดัง

ที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ จะเป็นผู้ที่เข้าใจได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่
จะต้องอยู่ใต้อำนาจผู้อื่นโดยมาก ส่วนเส้นวิถีจิตอยู่บนเส้น
ขาว ความคิดทอดขนานกันไป

เส้นสัมพันธ์นั้นเป็นเส้น ๑ ที่ผ่านเข้ามาจากริมมือสู่ภายใน เป็น
เส้นสั้นๆ ประมาณครึ่งนิ้วฟุต หรือ กว้างเล็กน้อยเท่านั้น แต่อยู่ใต้นิ้ว
ก้อย ถ้าเส้นสัมพันธ์ที่กล่าวนี้สั้นประมาณ ๑ ใน ๔ ของนิ้วฟุต หญิง
ชายใดก็ดี ถ้าได้กระทำการสมรสแล้ว ย่อมจะไม่รักใคร่สนิทชิด
ชมกันมากเท่าใดนัก

ถ้าเส้นขาว ความคิดของท่านยาว แต่ไม่แตกออกจากกัน ทาย
ว่าท่านเป็นผู้ที่มีสมองคิดดีมากใช้การได้ตั้งใจ หมายความว่าเส้นนั้น
คงจะยาวไปหาหัวมือ ทายว่าท่านจะหาเงินทองได้ด้วยใช้ความ
คิดของตนเอง ถ้าเป็นเส้นสั้น ทายว่าท่านเป็นคนเซดาเบา
ปัญญามาก แม้ว่าเส้นนั้นยาวไปไม่ถึงกลางใจมือ ทายว่าสมอง
ของท่านใช้การอะไรไม่ได้เลย

บุคคลผู้ที่มีความเฉลียวฉลาดไหวพริบดี เส้นขาวความคิด
ย่อมยาวไปเกือบจดขอบมือ อีกด้าน ๑ ถ้าเป็นผู้ที่มีความฉลาด
ไหวพริบดีพิเศษที่สุด ปลายเส้นนั้นจะจดขอบทีเดียว หรือ
อีกนัย ๑ จะโค้งคดเคี้ยวลงไปรอบขอบมือ ผู้นั้นเป็นผู้มีไหวพริบ
คิดอย่างสูงส่ง ประกอบด้วยอำนาจวาสนา ความสามารถอย่างยิ่ง
จะเป็นผู้ที่มีความสามารถคิดทำสิ่งอันใดก็ได้ ดีแต่สำเร็จเป็นที่เรียบ
ร้อยทุกประการ

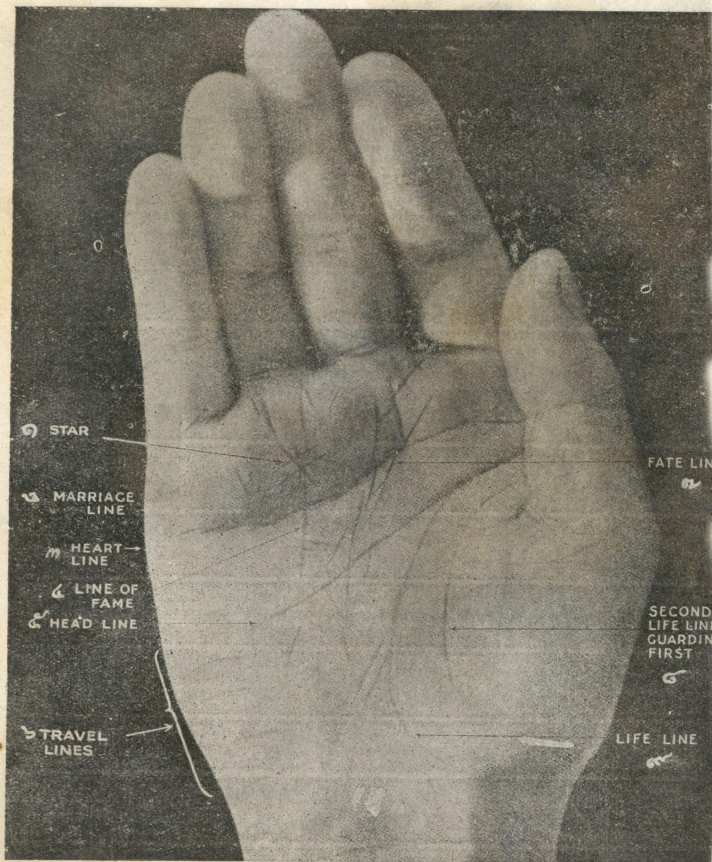
แต่ว่าเห็นเขารู้ความคิดนั้น เห็น บาง ๆ ปลายสุด ตรงกลาง หัว ก้อยได้ลงมา ความเขารู้ไวไวหวัหวับ จะไม่คงที่ดังเคยเคย เห็นเขารู้ความคิดของผู้ที่มีความเฉลียวฉลาดอย่างธรรมดา จะต้องผ่านกลางใจ มีอระหว่าง หัวนางแต่หัว ก้อย

มาตรว่าเห็นนั้น เห็น ตรง เริ่มจากเห็นชีวิตออกมาตรงกลางใจ มี ผู้ที่มีตาย มีดังที่กล่าวนี้จะทำกิจการ ต่าง ๆ ได้ถึง ชัยในทางที่ชอบได้ดีมากน้อยอย่างไร เทียบ กับ ความยาว ของ เห็น นั้น

เมื่อเห็นเขารู้ความคิดนั้น ผ่าน ลง มา ถึง ส่วนล่าง ของ มี ผู้ที่มีลักษณะตายมีดังนั้น จะเป็นผู้ที่ใช้ความคิดไตร่ตรองมาก มีความสามารถในฝ่ายวิชาหนังสือ ถ้าแม้ว่าผู้นั้นไม่ใช่วิชานั้น ประกอบการ อาชีพ ผู้นั้นจะเป็นหญิง หรือชายก็ได้ จะเป็นผู้นำขึ้นชำนาญในทาง แสดง ละคร ธรรมดา แด่ ละคร ออก กำลัง ภาย เป็น มั่นคง

มาตรว่าเห็นเขารู้ความคิดนั้น แด่ กระจก ไม่ เป็น รอย เดียวกัน ทาย ว่า ผู้ที่มีลักษณะตาย มี เช่น นั้น จะต้อง เกิด อุปัทพเหตุ ที่ สมอง หรือ จะ ปวด ศีรษะ อย่าง หนัก หนา อยู่ เดิมชอ ถ้าเห็น นั้น ยาว เร็ว ลง ไป ทาย ว่า จะ เกิด ด้ายตา ตัน ถ้าเห็น นั้น ยาว เร็ว ติด ต่อ กัน ดันที แต่ไม่ แด่ กระจก ทาย ว่า จะ ถึง แก่ ตาบอด ที่เดียว

เห็น วิถี จิต เป็น เห็น ลำ คัญ เห็น ๓ กำหนด ส่วน ยาว ดัน ของ เห็น ที่มี ความ มุ่ง หมายถึง การ ผูก พันธ รัก ใคร่ จะมี มาก น้อย เป็น ประการใด

๑. เส้น ดอก พิกุล
๒. เส้น สม พงศ์
๓. เส้น วิถี จิต

๔. เส้น เกียรติ ศักดิ์
๕. เส้น เขาวน ความ คิด
๖. เส้น สัญจร

๗. เส้น โชค ขาตา
๘. เส้น ชีวิต ที่ ๒
๙. เส้น ชีวิต ใหญ่

อย่างง่าย ดายใจเร็ว ย่อมจะนำมาซึ่งความหายนะ ถ้าใจมีคนอื่น
เกือบจะได้ระดับเรียบ เป็นพนักเดียวกัน แสดงว่าบุคคลผู้นั้นเป็นคน
โสดเก็บ ออมทรัพย์สินได้ บุคคลจำพวกนี้ มักจะเป็นผู้เกี่ยวของ
ด้วยการซื้อขาย แลกเปลี่ยน สัตว์โดยมาก แต่จะทำการอันนั้น
ได้ดีกว่าคนที่ตกลงใจมือตักลงไป

เดินโศกซาตา ตง ต้นจากเหนือ ขอมือขึ้นไป ถึงภายในหัวกลง
เดินนี้แสดงถึงการเป็นไปในชีวิต แต่มีช่องโหว่สำหรับก่อร่าง
สร้างตัว อย่างใดบ้าง พุดกัน ตามจริงก็คือแสดงถึงเคราะห์แต่โศก
จะดีหรือร้ายประการใด

เดินลงตั้ง ต้นจากตกลงใจมือขึ้นไป ทางหัวนาง แต่เดินนี้เป็น
เดินเดี่ยวไม่แตกออกจากกัน แสดงว่าผู้ที่มีด้ามมือเช่นนั้น มี
โศกตาแต่ความผาสุกมาก ถ้าเดินนั้นแตกออกจากกันไปทางซ้าย
ขณะที่แห่งใดแห่งหนึ่งก็ตาม ทายว่าชีวิตของผู้มีด้ามมือตงนั้น
ต้องตกอยู่ในความเคราะห์ร้ายเสมอ ถ้าเดินนั้นแตกออกจากกัน
ภายในมีเดินไขว้กันขึ้นไป แสดงว่าผู้ที่มีด้ามมือตงนั้น เป็นผู้ที่มี
โศกร้ายบ้างดีบ้างเป็นประมาณ ถ้าเดินที่ไขว้ใหม่นั้น เห็นชัดดี
กว่าเดินเดิม แสดงว่าจะคิดจะทำอะไรใหม่ขึ้นจะได้รับผลสำเร็จ
ดียิ่งกว่าสิ่งเดิมเสมอ ถ้าเดินใหม่ที่ตกลงนั้นอยู่ใกล้กับเดินเก่า
มาก แสดงว่ากิจการที่จะกระทำขึ้นใหม่นั้นจะสำเร็จแต่ได้ผลเช่น
เดียวกันกับกิจการที่ทำแต่เดิม ถ้าเดินใหม่แต่เดินที่ตกลงเดิม

ปรากฏไปทางเดียวกัน แบ่งเป็น ๒ สถาน ถ้าเดินหนาแสดงว่า
กิจการที่ทำเป็นผลสำเร็จดัง ถ้าเดินบางแสดงว่ากิจการที่ทำไม่
ใครจะเป็นผลดีเท่าใดนัก แทบจะไม่มีผลดีทีเดียวก็ว่าได้

อายุนั้น ปรากฏแสดงตามเส้นชีวิต โดยนับลงมาจากโคนนิ้ว
โค้งตามอุ้งห้วมมอ ถ้าเดินชีวิตนั้นถึงที่สุดตรงกลางใจมือ ผู้ที่
มีตายมอ เช่น นั้นจะมีอายุอยู่ถึง ๔๐ ปี ถ้าเดินเขาวัดความคิดผ่าน
ตัดกับเส้นชีวิต แสดงว่าผู้มตายมอ ดังนั้นจะมีอายุอยู่ถึง ๓๐ ปี

การเกิดอุบัติเหตุ แสดงโดยมีเส้นตายมอเส้น ๓ ตงขึ้นจาก
ปลายโคนนิ้วลงมาประจบกับเส้นชีวิต ถ้าเส้นที่ทงต่างแตกออกจาก
กันทั้งสองมือ แสดงว่าผู้มตายมอ ดังนั้นจะต้องตายด้วยเกิดอุบัติเหตุ

บางทีบุคคลผู้ ๑ อาจจะมีเส้นเขาวัดความคิด ๒ เส้น บุคคล
ที่มีตายมอ ดังนั้นจะมีอยู่ก็เพียง ๓ ใน ๓๐๐๐ คน แสดงว่าผู้มตายมอ
ดังกล่าว นั้นมีสมองอย่างผิดธรรมดาตามนุษย์สามัญ เป็นผู้มีอำนาจ
วาสนาและความสามารถในกิจการทุกอย่างทุกอย่างที่สุด

ผู้ที่เต็มไปด้วยความดีแต่มีอุปนิสัยใจคอเมตตากรุณาดีนั้น
นิ้วเรียวแต่ยาว เต็มเป็นสันนาคาดอ่อน ผู้ที่ใจเร็วโกรธง่ายมี
เส้นสั้นแต่ตัดให้สั้นเต็มอ นวเส้นแต่แข็ง ถ้าผู้ใดมีอ่อนนุ่ม
แต่มีดีเหลือ เป็นคนพุ่มเฟิยแต่เกียจคร้าน ถ้าผู้ใดมีมือ
แข็งมาก แสดงว่าเป็นคนที่มีมานะใช้กำลังอาบเหงื่อไคลทำการหา
เลี้ยงชีพด้วยความเหนียวยาก เพื่อให้เห็นความสามารถอย่างจริง
จังโดยเร็ว ซึ่งใคร ๆ ทุกคนย่อมพยายามอยากให้เป็นไปดังนี้

ส่วน ผู้ที่เป็นนักเรียน มือเป็นเนื้อละเอียดเรียบ ถึงแม้ว่าจะแข็งหรืออ่อนก็ได้ ย่อมแสดงว่าเป็นผู้มีใจเที่ยงตรง ประดุจตราขี้

มีเส้นตายมือ อีกเส้น ๑ เป็นเส้นเล็กแต่สั้น เป็นเส้นสำคัญที่บุคคลเราต้องการที่สุด คือเส้นส้มพวงค์ เส้นนี้ผ่านเข้ามาจากริมมือสู่ภายในใต้นิ้วก้อย แสดงถึง ความผูกพันรักใคร่ หรือการส้มพวงค์ ถ้าเส้นนี้ อยู่ใกล้กับเส้นหัวใจ แสดงว่าโดยธรรมชาติผู้ที่มีลายมือดังที่กล่าว จะกระทำการ สมรส แต่อายุยังเยาว์ ไม่สมควรมาคร่ำว่าอยู่ระหว่าง กตางเส้นหัวใจ แลเส้นฐานของนิ้วก้อย แสดงว่าจะได้กระทำการ สมรสใน เมื่ออายุตก อยู่ใน เซกซ์ มัชฌิมวัย หรือเมื่ออายุประมาณ ๓๕ ปี ถ้าเส้นส้มพวงค์ นั้น สูง ขึ้นไปใกล้เส้นฐานของนิ้วก้อย จะได้กระทำการ สมรส เมื่ออายุเข้า เซกซ์ บัจฉิมวัย ทั้งนี้หมายถึง เนื้อคู่ที่แท้จริงโดยตรง

มีเส้นตายมือ เป็นเส้นเล็ก อยู่ใกล้กับเส้น ส้ม พวงค์ ปลาย ผ่าน ลงมาแสดงถึง การ มี บุตร แล ธิดา ถ้าเส้นนั้น เป็นเส้นหนัก ทายว่าจะมีบุตร เป็น ชาย ถ้าเส้น บาง ทายว่าจะ มี บุตร เป็น หญิง มีจำนวนตาม เส้นตายมือที่ปรากฏ อยู่

ถ้า มีเส้นใดเส้นหนึ่ง ผ่าน คัด เส้นตายมือ ที่ กล่าว แล้ว ข้าง บน นั้น แสดงว่า บุตร หรือ ธิดา ก็ดี จะต้อง ถึง แก่ มรณกรรม ถ้าเส้นที่ มาผ่าน คัด นั้น ยาว แสดงว่า บุตร หรือ ธิดา จะ ถึง แก่ มรณกรรม เมื่อ เติบใหญ่ ถ้าเส้น นั้น สั้น แสดงว่า จะต้อง ถึง แก่ มรณกรรม แต่ ยังเยาว์

ท่านจะ ตาย มื่อ บุคคล ผู้ใด ก็ดี มาตราว่า บุคคล นั้น มี ตาย มื่อ
ไม่ ต้อง กับ คำว่า ตาย มื่อ นี้ โดย แท้จริง ถึง กระนั้น ก็ ยัง มี ร้อง รอย
ที่ จะ ทำ นาย ได้ บ้าง อาจ จะ บอก ได้ ว่า บุคคล ผู้ นั้น จะ มี มั่ง มี หรือ จน
ทรัพย์สิน เด่น เข้า ความ คิด นั้น ถ้า มี ลักษณะ ดี ต้อง คำว่า จง ทาย
ว่า ผู้ นั้น จะ เป็น คน มั่ง มี ทรัพย์สิน ถ้า มี ลักษณะ ชั่ว มี ต้อง ตาม คำว่า
จง ทาย ว่า จะ ต้อง เป็น คน จน ทรัพย์สิน แต่ เด่น โชค ชาติ นั้น ถ้า มี ลักษณะ
ดี ต้อง คำว่า ที่ ก่อ ได้ แล้ว ช่าง ต้น จง ทาย ว่า จะ ได้ มั่ง มี ด้วย การ แ่ง
งาน หรือ โดย ได้รับ มรดก แต่ ท่าน อย่า ทำ นาย ขยาย ความ เกิน ไป ยิ่ง
กว่า นี้ เเต เป็น อัน ชาติ

ถ้า เด่น ชีวิต เรียบ รัด เจน ดี แด ยาว ผู้ใด มี ลักษณะ ตาย มื่อ
ดุจ กล่าว นี้ จะ เป็น ผู้ ที่ ผ่าน พ้น จาก อันตราย

มาตราว่า เด่น ส้ม พงศ์ เป็น เด่น ตรง แด หนัก ชัด เจน แด ดั่ง ว่า ผู้ มี
ตาย มื่อ ดัง นั้น จะ กระทำ การ ส้ม รส มี ความ ผาสุก สด ด้

เด่น สัจ จร เป็น เด่น เล็ก ผ่าน เข้า มา จาก ริม มื่อ ตาม ปรา กฏ อยู่ ใน
รูป แด ดั่ง ถ้า เป็น เด่น ยาว หด ย่น เด่น แด ดั่ง ว่า ผู้ มี ตาย มื่อ ดัง นั้น ต้อง
เดิน ทาง สัจ จร ไป ทาง เรือ ไก่ ดมาก ถ้า เป็น เด่น ดั้น หด ย่น เด่น แด ดั่ง ว่า
ต้อง เดิน ทาง สัจ จร ไป ทาง บก ไม่ สู้ ไก่ ดเท่า ไฉ น ก็

มี เด่น ดอก พิกุล บน เด่น เกียรติ ศักดิ์ อยู่ ภาย ใต้ นวนาง แด ดั่ง
ถึง ภูมิ วิทยา แด ความ ดำ มา รด มี ชื่อ เลื่อง ถ้า ผู้ใด มี เด่น ตาย มื่อ ตรง
ไขว่ กัน เป็น รัศมี ๖ เด่น อย่าง น้อย ทำ นาย ว่า จะ เป็น ผู้ มี ภูมิ วิทยา

ปรีชา สามารถ แต่จะทำการ อย่างไรได้ คุ้มรศผล ตาม หนทางใน ระหว่าง :
อายุไม่ เกิน มัชฌิมวัย

ถ้าเห็น เขาว่า ความคิด ยาว แต่ไม่ ตรง แสดงให้ทราบ ว่า ผู้ที่มี
ตาย มื่อ นั้น เป็น คน มี สมอง คิด ดี และ ใช้ สมอง คิด ของ คน เป็น
ประโยชน์ ดี ด้วย

เห็น วิถี จิต นั้น ถ้า มี ลักษณะ คล้าย กับ โข เด็ก น้อย แสดง ว่า
ผู้ที่มี ตายมื่อ ดัง นั้น มีความ ผูก พันซ์ รักใคร่ เพศ ที่ ตรง ชำม แต่
มีความ ห่วงดี สรรเสริญ ด้วย น่าได้ใจ จริง ด้วย

ถ้าเห็น วิถี จิต แตก จาก กัน เป็น ปลาย ซ่อม ได้ นิด หน่อย แต่ มี กำหนด
ยาว แสดงให้ รู้ชัด ว่า ผู้ที่มี ตายมื่อ เช่น นั้น เป็น ผู้ที่ เต็มไป ด้วย ความ
ผูก พันซ์ พิศวัต, มี อุปนิสัยใจ คอ ดี มาก, และ ไม่ เห็น ประโยชน์ ส่วน
ตัว มาก กว่า ประโยชน์ ของ ผู้อื่น

วิชิตู ตายมื่อ ตาม ฝอย ที่ ได้ ปรียาย มา แล้ว นี้ เป็น วิถี ที่ ได้ ทด
ลอง ใช้ ดู ลักษณะ ของ บุคคล เป็น การ แน่ แน่ โดย มาก จึง ได้ รวบรวม
เป็น คำหวั่น วิถี เผยแผ่ ให้ บุคคล ทั้งหลาย เรียน รู้ต่อไป เป็น สาธารณะ
ประโยชน์ พอเป็น หลัก แห่ง การ ทำนาย อุปนิสัยดี, ความเป็น ไป แห่ง ชีวิต,
ตลอด จน โชค ภาย ที่ พึง ปรากฏา ได้ ตาม สัมควร แต่ เท่านั้น แต่ ๗๑๕

เปรียบเทียบ ธรรมชาติ

(อินทวิเชียรฉันท์)

๑๑ ปาง รุกขชาติ ขึ้น	รตน์ รัตน ไพฑูรย์	
กอบัว กับ พระพาย ไชย	ก็ กระจับ กระจับ ไชย	๑
๑๒ ขวัญ ก้าน ทรายการ จัก	ขุมรัก ทรายการ นัยน์	
ขุม ร้อย ทรายการ	ขจี เขียว ทรายการ	๑
๑๓ คราใด ฝน ออก	ระคะ ดอก ระคะ ตาม	
บน ต้น ฝ้าย ยาม	ขณนั้น จะ คุต	๑
๑๔ ดี ดอก ก็ ต่าง ต่าง	คละ อย่าง ประหลาด ดี	
เขม อ่อน และ เรือน มี	อุปมา ประจง ทำ	๑
๑๕ ที่ ชาว ก็ ชาว ถ้วน	ยด ควร จะ แฉง จำ	
ชื่อใด ใน คำ	นรชน ชน นาม	๑
๑๖ ที่ แดง ก็ แดง นาด	กต ชาติ ชาติ โดมงาม	
เห็น แล้ว จะ เกิด ความ	ตม นิสัย นิมมย	๑
๑๗ ที่ เหลือง ก็ เหลือง สด	มี สด และ มี มด	
ตราบ กาด ควร ดด	ขณ แล้ว และ จึง จาง	๑
๑๘ คราใด ทราย กถิน	รตน์ ทราย ทราย ทาง	
หอม พุ้ง ทราย กถิน	อุทัย ทราย การ ธรรม	๑
๑๙ ครา นน ทราย หมู	จร พร ทราย ธรรม	
หวัง เกล็ด ทราย ธรรม	ระคะ กถิน และ เกล็ด	๑
๑๑๐ ต่าง ตัว ก็ ต่าง มี	มนะ ทราย ธรรม	
เล็ด เกิด ทราย ธรรม	บมิ ทราย จะ จาก ไป	๑

๑ ยามไรต์โรซ หมด
ปราศณมดีตมโต

๑ ถัดออกก็เลื่อม หาย
จาง จืด และ ชืด เชย

๑ มาก หม่น ภูมร เผ่า
ต่าง ตัว ก็ ต่าง มี

๑ บิน จาก และ พราวไป
ใน รัด ต่อม อร

๑ น อูประมา เปรียบ
เราเหต้ามุขย์ เต็ม

๑ คราเรา ประสพ ตูช
ยศ คักต ก เพียบ เพียบ

๑ ครา นน อนันต์ เพื่อน
หอม ต่อม และ ทัก ทาย

๑ สัมญาจะ ปราบฏ
ใครใคร ก็มี ความ

๑ ครา พาศน์นาตต
ไร้วาง และ สว่างศรี

๑ มวล มิตร ก็ คิด ปลัก
ดิบ ดับ มี กัดบ ปอง

๑ เราเดียวจะ เป็ดยว เห็น
ไร้วัด และ กัดน ดั

วจิ รัด ณะของโอ

กิมิตม ฤต เตย

๑

และ กระจาย มีเหมือน เคย

ดูจะ เห็น บห่อน ดิ

๑

จร เกล้า สุ่มาดี

มนะ แหนง ระแวง จร

๑

บมิไคว จะ อาทร

ขณะ เมื่อ สัมย เต็ม

๑

นิติ เทียบ และ ตั้ง เต็ม

สติให้ ประจักษ์ เห็น

๑

นิระ ทุกขะ ดำเค้น

ชนมาก และ หุดาก หุดาย

๑

ปะเหลาะเกิดอนและเกวินกราย

สูวภาพ บ หยาบ หยาม

๑

กิตยศ เจริญ ตาม

กรุณา และ ปราณ

๑

อกุศล ประจวบ มี

นิรลัษ และ ทุกข์ ครอง

๑

จร หลัด ฤ เต็มม ตอง

มนะ หมายถึง ไย ดี

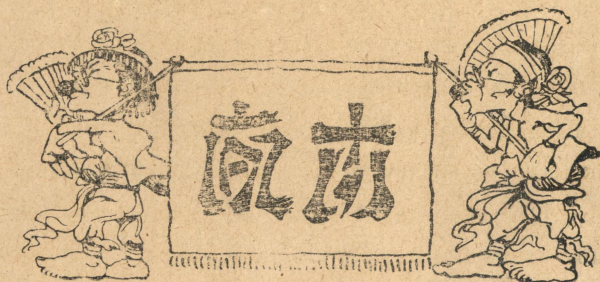
๑

คติ เช่น สุ่มาดี

ภุมริน บ บิน คอม

๑

ขุนจงจัตนิตสัย.

(แขนงพงศาวดารจีน)

เล่มที่ หอม

เจ้าของเรื่อง 'ฮ้อจาย' เรียบเรียง.

(ต่อจากเล่ม ๒ ตอน ๔ หน้า ๕๕๓)

ฝ่าย นายทหาร รุด และ ถึง เห็น จอมทัพ ของ ตน นอน แม่ ตั๊กทะลาด
ไป ตั้ง นั้น ก็ ตกใจ รีบ ลง จาก ม้า เข้า หิ้ว ๒ ปัก หาม ขึ้น ม้า กลับ เข้า ค่าย
ฝ่าย พระเจ้า ฤๅณดำเนิง กับ มนุษยทรตภัสสน์ ทั้ง ๓ ได้ เห็น การณ์ เปน ไป เช่น
นั้น ก็ พอใจ หิว ร่ำ ว่า พา กัน ลง จาก เชนг เทิน

นายทหาร ทั้ง ๑๒ เมื่อ พา จับ หอย กลับ เข้า ไป ถึง ใน ค่าย แล้ว ก็ ช่วย
กัน แกะ ไข เปน หอตหมา่น แต่ จับ หอย จะ พิน คั้น ดัด ก็ หา ไม่ ขึ้น แด
ใหญ่ ประจำ กองทัพ นั้น ถึง กับ ดั้น เคี้ยว ออก ปาก ว่า เห็น จะ คาย แน่

เพราะหัวใจเต้น นาทะ ๓๓ ตบ เท่านั้นเอง หมด หน ทาง แก้ว ชณะ
 นั้น พากั แดบ ชน แดบ หน และ มี แดบ พากั ชน นั้น ดัง ครั้น ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ
 ๗ ครั้ง คัด ๆ กัน ฝ่าย จับ หอย นั้น พากั ที่ โร เปน ดัง ตาม ทุก ครั้ง พอ
 ดัน แดบ พากั กระดิก มือ และ เท้า ได้ แดบ ค่อย ๆ โย โย ๆ พยุง กาย ชน นั้น
 มอง ช้าย มอง ขวา ค่ะ หน้า เหย ๆ ชิน แดเห็น ดัง นั้น ก็ ประหลาดใจ จึง
 มอง ชน ไป ดู บน อากาศ แต่ ก็ หา เห็น ดัง ไร ไม่ แต่ อุปาทาน นั้น เชื้อ
 มั่น ว่า คง มี เทพยดา หรือ เชี่ยน องค์ ไต องค์ หนึ่ง มา ช่วย ไป แน จึง คุก
 เข่า ลง คำ นับ ๓๐๐ ครั้ง แด้ว ร้อง ตะโกน ชน ไป บน อากาศ ว่า ขอบ
 ใจ ๆ ๆ จับ หอย แดบ หู เปน อัน มาก ก็ ถัด คั้น ดัง ครั้น นั้น ชน ได้ ถึง
 เรือง ที่ แด้ว มา ก็ ร้อง ให้ โย ๆ คัด ออก ชก ทรวง ดัน บัด ๆ เหมื่อน ปลา ที่ ถูก
 เจ็ท หู หว ร้อง ว่า โย ๆ เจ็บ ใจ นัก อ้าย ถุน ลำ เดี้ง น้อย ลำว ภู เปน
 เมฆ มิ่ง ออก ดยง นั้น แด้ว มิ่ง ยัง ไม่ รัก เหมื่อน แม่ อีก มิ่ง ยัง คัด หว
 แด้ว ได้ ดัง คอ ดั แด้ว ภู จะ ทำ กับ มิ่ง ให้ สัม รัก ภู จะ แก้ว แค้น แทน น้อย
 ภู ให้ จึง ได้ จับ หอย ทั้ง โกรธ และ แด้ว ใจ ร้อง ให้ คั โย คั พาย อยู่ จน
 กระทั่ง เวลา บ่าย นายทหาร ทั้ง ปวง เห็น ดัง นั้น ก็ ช่วย กัน ปลดอบ โยน
 อยู่ เปน ช้านาน จับ หอย จึง ได้ คัด คัด ตาย ความ โศก ลูก ชน เค้น เหย่ง ๆ คัด
 ดัน เทา ร้อง ประกาศ ว่า ผู้ใด จะ รับ อาสา ออก ไป จับ คัด อ้าย อัทมิพ
 ทั้ง ๔ มา ได้ บ้าง เรา จะ ให้ ท่าน ยก ออก ไป แด้ว นั้น นายทหาร ถึง
 และ รถ ทั้ง ๑๒ ได้ พัง ต่าง ก็ รับ รับ อาสา ชน พร้อม กัน แด้ว ระเบิด ช้าง แด้ว
 จับ หอย เห็น ดัง นั้น ก็ นึก นิธิ อยู่ ใน ใจ ว่า อ้าย พวก นั้น มัน จะ มา อวด คัด

ดำแดง ฝีมือ หัก หน้าเรา ชะ ๆ อ้ายกาก คิดแล้ว จึงคิดว่า พวก
 ท่าน รับ อาสา จะ ยก ออก ไป นั้น ก็ ดี แล้ว แต่เราจะ ปล่อย ให้ท่าน
 ออกไป แต่ดำพั้ง นั้นไม่ได้ เราจะต้อง ออกไป กำกับ ด้วย ท่านจง
 เตรียม ตัวไว้ ให้พร้อม เรา จะ ยก ออกไป เดียว นี้ นายทหาร ได้ ฟัง ดัง
 นั้น ต่าง ก็ จับ อาวุธ ออก มา ขึ้น ม้า เหนือ ที่ พด เตรียม คอย ท่าน แม่ทัพ ไว้
 ฝ่าย จับ หวย ครั้น แต่งตัว สวมเกราะ วิเศษ เสรี จัก แดง ก็ถือ กระบี่ วิเศษ ชวน
 นาง ไม่นาน ชะ แดง กาย ด้วย ยุทธาวรณ สพาย น้ำเต้า วิเศษ ออก มา ขึ้น
 ม้า แล้ว ตี เต้า โกลั ให้ร้อง ยก ออกไป ตั้ง อยู่ ตรง หน้า ประตู เมือง และให้
 ทหาร ร้อง คำ ทำทาย ให้พวก ในเมือง ยก ออก มา รับ

ฝ่าย พระเจ้า กุณ ดำ เหนิง ประทับ อยู่ใน พระที่นั่ง พร้อมด้วย มนุษย์
 อหรรณ ทั้ง ๓ กำลัง ปฤกษา หาวิธี กัน อยู่ พอ ได้ ยิน เสียง ร้อง ตะโกน
 คำ เสียง ตอย ๆ เข้า ไป ก็ ขวัญ บิน รับ ตั้ง ว่า พู๋ ไซ้ พู๋ ถึง อนิจจ อนิจจา
 มัน กัน ไม่ เตือก หน้า จน พระราช บิดา มารดา สบาย กว้าง ใจ ไม่ มี เหลือ
 หลด กรรม ของ กู ๆ เหว ๆ จริง ๆ ชัย บ้อง เช็ก ได้ ฟัง จึง ทูล ว่า พระองค์
 มัว แต่ พระเคียร หด ปล่อย ให้มัน มา หมิ่น พระเดชานุภาพ ได้ นั้น ส้มคว
 แดง หรือ พระองค์ ต้อง แก่ แค้น มัน ให้ ได้ ถ้า ชิน ปล่อย มัน ไว้ เช่น นี้
 พระญาติ พระวงศ์ ซึ่ง สัน ซัด ไป แล้ว ถึง แม้ว่าจะ ไป จม อยู่ กัน กระทะทอง
 แดง ก็ต้อง ทอง ชิน ตอย ชิน ปาก กระทะ พระองค์ จะ ระวัง มิได้ เหยเป็นแท้
 ต้อง ยก ออกไป ค่อสู้ มัน ให้ ถึง เด็ดขาด จน ได้ มา ครั้น แม้ว่าจะ ต้อง ตาย
 ก็ตาม การณ์ พระเจ้า กุณ ดำ เหนิง ได้ ทรง ฟัง นำ พระเนตร ก็ ยิง ร่วง ลง ดัง

ฝน ห่าใหญ่ ทรง พระกรรแสง ต่อก ต่อน จ่า ไร่ ไร่ของเข็ก ตัวท่าน
 พุด ตัง คนไร่ ัญญา ท่าน เคย เห็น เรา จับ พระแสง อย่าง ไตบ้าง หรือ เปด่า
 ท่าน เคย เห็น เรา ขี่มา ขี่พา บ้าง หรือ เปด่า ตัง แต่ เรา เกิด มา อีก ประ
 การ หนึ่ง เรา น เป็น ส่องเต้ อัน ประเดรัฐ ถ้า แม่ จะ ออกไป ต่อ สู้ ด้วย มัน
 ซึ่ง แต่ ก่อน เคย เป็น ขี่เรา ก็ เท่า กับ เขา เพ็ชร ไป ตู กับ หิน มี แต่
 จะ ขาดทุน มัน ทุก ประการไป ไร่ ครึ่งนี้ หนอ เรา สัน ความ คิด เสีย จริงๆ
 ไม่ใช่ พุด เต็ม ทแกตัว ทหาญ ที่จะ ออกไป ต่อสู้ หรือ ก็ ไม่ เห็น หัวเคย
 ตักคน เป็น คราวเคราะห์ร้าย ของ เรา เสีย จริงๆ อ้ายเทวดา นิพพาน
 องค์ไหน หนอ มา เสด็จ อายุ เรา ไร่ เรา เห็น จะ สัน วาสนา เสีย ครึ่งนี้
 เป็น แน่ แล้ว รับสั่ง แล้ว ก็ ทรง พระกรรแสง ไร่ ไร่ ดิน ชัก ดึง นอ อยู่ ไป
 มา เป็น ที่ น่า ปลง ขรรคม ตั้ง เวช ยิง นัก ฝ่าย ดัน เคา เค้า หิน ได้ เห็น และ
 ได้ ยืน ถ้อยคำ อัน โอศติกรรม ของ พระเจ้า แผ่นดิน เช่น นั้น ก็ นัก กัน อยู่ ใน
 ใจว่า พู่ ไร่ อ้ายถุนดำเน็ง นี้ ความ จริง มัน ไม่ วิเศษ อะไรเลย จะหา ความ
 คิด เท่า ไร่ เต็ม ก็ ไม่มี มี แต่ น้ำตา ไหล ออก ไม่ รู้ จักจบ จักสิ้น เสีย ร้อง ให้
 ดึง น้ำ ดัง ดำร มากกว่า เด็กแดง ๆ มากมายนัก ดู แล้ว น้ำ ส้ม เพช จำ เรา จะ
 ต้อง ช่วย ปลด ทุกข์ มัน ไว้ ตัก ครั้ง เรา จะ ออกไป ตู รับ ตู ฝีมือ อ้าย พวก นั้น
 บ้าง เรา ก็ ไม่ใช่ เทวดา นัก ก็ได้ เต็ม กัน พัก หนึ่ง นะแหละ คิด แล้ว จึง ว่า
 ศึก ราม หาบพิตร ซึ่ง พระองค์ จะ มา ทรง พระกรรแสง อยู่ เช่น นั้น หนะ จะ
 หา ประโยชน์ อะไร ตัก นิด ก็ หามิได้ พระองค์ จะ เอา น้ำพระเนตร ออก

มาให้ห้องโถงไปทั่วมันนะรี เป็นไปไม่ได้ๆ อย่างเด็ดเดี่ยว เขา
 เถอะ ครึ่งน มหาบพิตร ก็เท่ากับ หมูที่ถูกมัดแล้ว และ อาตมาภาพ ก็
 ได้บ้ายหน้า มา ช่วย แลว ทงท นน อาตมาภาพ จึง คิดว่า จะ ต้อง ออก
 ไป ซ้อมมือ กับ มัน ดูสักครั้ง พระองค์ มัทหารเดว อยู่ บาง หรือไม่เดา
 พระเจ้าคุณลำเต้งได้ทรงฟัง ก็ ตหน้า ตอก แดก หินไป ตาม ชับของเซ็ก ว่ามัน
 อยู่ บาง หรือไม่ ชับของเซ็ก จึง ว่า คนเดียว ก็ไม่ มี เพราะ อายจับหอย
 มัน เกณฑ์เอาไป เสีย หมก แล้ว พระเจ้าคุณลำเต้ง ตก ตกลง ไป ร้อง ว่า
 จริง ชี้ๆ เรา จะ ทำอะไร ไหน เต่า ทน ต้นเตาเต่าหยิน หัวเราะ ร่วงพูดว่า
 เขาเถอะ ถึง ทหารเดว จะไม่ มี ก็ไม่ เป็นไร มีได้ อาตมาภาพ จะ ออก
 ไป คนเดียว มหาบพิตร กับ ท่านใจเตียง จะ ออกไป กับ อาตมาภาพ ด้วย
 ไหม เต่า ชับของเซ็ก เป็น คนใจดำ จึงว่า ข้าพเจ้า จะ ออกไป เป็นเพื่อน
 พระคุณ ด้วย แต่ พระเจ้าคุณลำเต้ง นั้นต้น พระเคียร ดิก โบก พระหัตถ์
 พรวดว่า ม่าย ะๆๆ ชับของเซ็ก เห็น ดัง นั้น ก็ โกรธ ตวาด ว่า มะ แลว
 กันนะชี้ เขา อุด้าให้เขา ช่วย เขาช่วย นิ พระองค์ ก็ดับ ทำ เซ่นนี้ เสียได้
 คนใจอะไร เซ่นนี้ มี บัดโช เสียว—ฮัม! พระเจ้าคุณลำเต้ง ตก
 พระทัย จน พระเนตร เหล็ดอก รับ ตะโกน ว่า ไป ชี้ๆ พ่อทูนหัวฉันไปแล้วๆ
 ต้นเตาเต่าหยิน ปลดปล่อย กักไหญ่ แล้วว่า เซ่นนั้น เราต้อง ออกไป เดี่ยว
 หาไม่ โยม ของ มหาบพิตร จะ หนัก หน้ามาก ขึ้นทุก ที่ เราไป กัน เกิด
 ว่า แลวก็ ตก ขึ้น หยิบ ย่าม ของ วิเศษ สบาย เดิน ออก หน้า ชับของเซ็ก ซึ่ง
 นุด พระเจ้าคุณลำเต้ง ถูก ดูถูก อยู่ ข้าง หัดัง ด่วน ชัยของเฮา นั้น พอ คน

ทั้ง ๓ ตั้มคาไป ก็เลย ตั้มฟุบ อยู่ กับที่ โดย อำนาจความ บั่นบั่น แห่งวาโย
ธาตุ ฝ่าย คน ทั้ง ๓ พอ มา ถึง ข้างนอก ดันเตาเตาหยิน ก็ ชน ชน มดแดง
ซบของเซ็ก กับ พระเจ้าอุณดำแดง ชน มา คน ตะ คั่ว บอกให้ ชุนนาง เปิดประตู
เมือง พวกมัน ออกไป

ฝ่าย จั๊บหอย เห็น คน ทั้ง ๓ ออกมา ดัง นั้น ก็ หัว เตี้ย คิด ชน มา ทัน ที่
ชัก มา ชน หน้าทวาร แล้ว ร้อง ตะโกน ว่า อ้ายอุณดำแดง หูต อ้ายตั้ม
กักขระ มึง จะ ยก กัน ออก มา หา ทายา หรือ วนัน แล้ว หัวมึง จะ ต้อง
ขาด จาก กาย จง ดัง มา จาก น้ำ กัมคอบ มา ให้ ภู ฉะระ บาน เตี้ย โดย
ดี เกิด พระเจ้าอุณดำแดง ได้ ทรง พัง พระกาย ดัน วิว ๆ เหมือน คน เปน
ต้นนิบาต ลูกนก ชักมา แอบ หดง ดันเตาเตาหยิน กระซิบ ว่า ตาย แล้ว ๆ
ช่วย ลูก ด้วย เกิด เห็น จะ จอดมัน แน่แล้ว วนัน ดันเตาเตาหยิน ได้ พัง
จึง ว่า มหาบพิตร อย่า ตก พระทัย ไว้ เปน ชูระ อาตมาภาพ เกิด ผิด นก
มหาบพิตร เตรียม เข้า ประตู เมือง ให้ ถูก ไว้ ก็ แล้ว กัน ครั้น แล้ว จึง ร้อง
ตอบ ว่า เฮ้ย อ้ายจั๊บหอย ตัวกู นี่ เปน คน หน้าใหม่ มา มึง คง ไม่ รู้ จัก
กู จึง ขอ แนะนำ ตัว ให้ มึง รู้ จัก เตี้ย เตี้ยวน กู นี่ คอ หดงจัน ดันเตา
เตาหยิน ตัวจอมเข่นมฤทธาศักดานุภาพมากมายนัก เห็นว่ามึงทำ
การ ผิด ธรรมะ แห่ง โลก กู จึง มา เข้า ด้วย มหา บพิตร นี้ หัวจ จะ ปราม มึง
เตี้ย กู จะ ขอ พุด อะไร ให้ มึง พัง เตี้ย ดักหน้อย ก่อน นี่ แน่ เฮ้ย ตัว
มึง นน แค ก่อน ก็ เปน ขี้ชา ของ มหาบพิตร นี่ แต่ บัดนี้ มึง กัดทำ
อกตัญญู ตายก กองทัพ มา จะฆ่า พัน นาย ของ มึง อีก ดันูชาติอ้ายใจ

คต ทวยศ จน กระทั่งเจ้านาย ผู้มคณ กู เห็น ว่า มั่ง เปน คน หยาบ คาย
 ร้าย กาจ นก จิง มา เข้า ด้วย มหาพิศร — จะ จับ ตัว มั่ง อ้าย คน ไม่ รู้จัก
 คุณ ชาวแดง แกงวอน คัดหัว เดี่ยว ให้ ส้า แก่ใจ จับ หวย ไต้ พัง กั โกรธ จน
 ท้อง แหม่ว แผล เดียง ว่า ะๆ อ้าย สัตว์ อด ชะ มั่ง ู้ หรือ เปเล่า ว่า
 อ้าย กุน ลำเค็ญ กับ อ้าย ชบอง เซ็ก นัน มัน เปน คน ชนิด ไ้ ตัว มั่ง ดี เติ
 ผิดทาง แล้วยัง มี หน้า มา พุด โย เก อีก ดี แลว มั่ง กับ กู จะได้ เห็น กัน จัน
 จับ หวย พุด แลว ก็ จ้อง ดู พิ ดัก ร้าง ของ ตน เคา เค้า หยิน กิด อยู่ ใน ใจ ว่า
 อ้าย นี รูป ร้าง ซอม กต นก ดู ไม่ เหมือน มนุษย์ เลย มอง ไป เห็น แตะ ขน รุง รัง
 ไป ทง นัน หรือ จะ มี ใ้ คน แต่ จะ เปน สัตว์ บก หรือ สัตว์ น้า เรายก
 เหยด เคา อิก อิก ทง อ้าย สัตว์ ที่ มัน ชัก ไม่ ใ้ มา แล ดู กะ ดู มบ มบ
 ซอม กต ดู ไม่ ออก ว่า เปน ตัว อะไร ถ้า มัน จะ แหถม พอ ใ้ อย่า เลย
 เรา อย่า พัง ออก ตู เอง เห็น จะ เหมาะ กว่า ดวย พลาด พลง เรา ดัง ส้า หน้า
 นวนๆ จะ ต้อง เปน หม้าย อ้าย พอก ทหาร บ้า ๓๒ คน นี อด ดัน นก
 เรา ต้อง ให้ มัน เข้า ไป ดู ดูก่อน เปน ไ้ ผิด นก คาย โหง หมด ก็ ช้าง มัน
 คิด แลว จิง ร้อง ตั้ง นาย ทหาร ทง ๓๒ ว่า ตัว ท่าน รับ อาสา แข็ง แกร
 อย่าง ไ้ เถ้า บัดนี้ ถึง เวล า แลว ก็ เชิญ ดี ท่าน จะ ชัก ช้า อยู่ ทำ ไ้ เชิญ
 เกิด พอน อัง ซาย

นายทหาร ทง นั้น ได้ พัง กั ใจ เตน คมๆ เพราะ ตั้งแต่ แรก เห็น ตน เคา
 เค้า หยิน ต่าง ก็ คิด อยู่ ว่า อ้าย นี รูป ร้าง พิ ดัก พิ ดัน นก ถ้า มี ใ้ ทำ ดง
 ก็ คง เปน ผี เตะ เปน แน่ เรา ทำ จะ วิ่ง มัน อย่า เลย ถ้า เรา หา ทาง

เดียง : เสียใจ เห็น จะ เขาคง ทว่า แต่ ครั้น พอ ได้ ยืน จับ หอย ร้องดัง ดังนั้น
ก็ จมใจ สิ้นคิด นึก ว่า เขา เกะกะ ต้อง สู้ มันทึ่ เกะกะ พลาด พงศ์ ก็ ตาย
เสีย ที่นั่น ตัก ว่า ให้ เขา ตัดหัว เพราะ ชัด คำสั่ง คิด แล้ว ต่าง ก็ จับ มา ว่า

อาวุธ ตรง เข้า ไป ตันเตาเตาหยิน ก็ จับ มดแดง หยิบ ก็ มดค้อ ตะเกียบ ทองคำ
ออกจาก ยาม ถือ มือ ตะอิน เข้า คอ ตั นายทหาร ๓๒ คน ก็ เข้า รม รม
รอบ ข้าง ตันเตาเตาหยิน นั้น ฝีมือ เข้มแข็ง นัก บัณฑิต ของ อาวุธ ต่าง ๆ ทั้ง
๓๒ อัน มิ ให้ ต้อง ตัว ได้ แต่ สู้ รม กัน อยู่ เป็น ชั่ว นาน หตาย ชั่ว โมง
จับ หอย กับ ทหาร ทั้งหมด และ จับ ของ เข็ก กับ พระเจ้า ฤๅณด้วย เณร ที่ เผ่า จ้อง อยู่
อยู่ มิ ได้ กระพริบ ตา นั้น ก็ มิ อาจ จะ นับ คนนา ได้ ว่า ก็ ห่ม ก็ แค้น เพ่ง
หนัก ๆ เข้า ต่าง ฝ่าย ต่าง ก็ หนุน กระทุ้ง กัน อยู่ เฮ้ ๆ เสียง หวด เข้า ไป ๆ
หน้า แง่ มั่น นะ เอา ไว้ ทำ ไหม อ้าว ออย่า ผิด ชี ยั้ง นั หวด ๆ อ้าว ทำ ไหม
ไป พัน เขา ตูด มา เข้า เต่า ยัง งำ น ๆ หวด ๆ โครม ฮ่า ๆ ๆ !

ฝ่าย ตันเตาเตาหยิน สู้ รม จน อ่อน กำลัง ตั้ง จัง คิด ว่า ข้าย พวก
เดรนา นั ฝีมือ ว่องไว นี้ เรา เห็น จะ เอา ชนะ มัน โดย เพ่ง อาวุธ ไม่ ได้
จำ จะ ต้อง พัง หวด มัน อยู่ เป็น หมู เช่น นั้น ก็ ตั แล้ว เรา มัด รม เดียว คง ได้
หตาย คน คิด แล้ว ก็ สู้ รม แต่ มือ เดียว อีก มือ หนึ่ง ค่อย ๆ คดา ย หัน หวด
ที่ พัน อยู่ รอบ ๆ ตัว ออก จม หมด แล้ว จับ ปดา ย ไว้ พอ เห็น ได้ ทำ นาย
ทหาร รวม เป็น หมู กัน ก็ เหวี่ยง ชัด ออก ไป หวด ก็ รวม ตัว นายทหาร
ถึง ไว้ ได้ ทั้ง ๖ คน แล้ว ออ ชด ถัด เข้า ไป ตาม รูป ที่ เคย ชด เป็น วง ๆ
มัด นายทหาร ๖ คน เป็น เปตา ๆ ติด กัน เป็น มัด ใหญ่ เหลือ ที่ จะ ดัน รม ให้

หลุด ออกได้ ตันเตาเตาหยิน เห็น หนอง วัดเอา นายทหาร กลับ เข้ามา
หา ตัว กัดใจ ชัก กระบี่ เหล็กพืด ออก ฟัน ฉว่ เดียว ศัรษะ นายทหาร ทั้ง ๒
ก็ ขาด ร่วงพรู ลง พร้อมกัน ครัน แดวก ก็ สัดดี หนองให้ คาย ออก กาย
นายทหาร ที่ ปราศจาก หัว ก็หลุด กระเด็น หมด ครัน แดวก ก็ จับ ปลาย
หนอง คงท่าจะ ขว้าง ออก ทหนึ่ง นายทหาร รุก ที่ เหลือ อีก ๒ คน เห็น เหตุ
การณ์ เป็นไป ดังนั้น ก็ ตกตกตง แทบ จะ ร่วง ลง จาก หังมา ครัน เห็น
ตันเตาเตาหยิน คงท่าจะ ขว้าง ก็ ตกใจ พันคิ ฉักมา กลับ หัง หัน หือ
เหยียด ไม่ รู้จัก ทางไป ตันเตาเตาหยิน ก็ ชับ มดแดง ได้ กวดคิดๆ หังมา
จับหวย แด ทหาร ทั้ง หาย เห็น ฝ่าย คน เคแก่ ไป เช่นนั้น ก็ ตกใจ ดีมือ พอ
เห็น ตันเตาเตาหยิน ตรงเข้า ไป ก็ หมด สดี ปาก ก็ เตย ตะโกน ออกไป ว่า
เจ้าโดยๆ พดาง ชักมา เป็ดตัว พร้อม ทั้ง นางไม้ กุนจุ และ ทหาร เบียด
เดี่ยว แย่งกัน เข้า ประคุด ค่าย เจ็บ บ่อย ต้ม คาย ลง เป็น อเนก อนันต์ รมบีด
ประคุด ค่าย โดยเร็ว ตันเตาเตาหยิน เห็น ดังนั้น ก็ หัวเราะ อยู่ ฮ่าๆ ร้อง
ว่า เห็น ฤทธิ พ้อ หรือ ยังๆ ครัน แดวก ก็ ชักมด กลับ ไป ยัง ประคุด เมือง
พบ ชับองเซ็ก กำตัง ฝ่ายปลด พระเจ้าถุนดำแดง อยู่ เพราะ พระเจ้าถุน
ดำแดง นน ขวาม ที่ ดี พระทย เตนๆ โดดๆ เคย พัด จาก หังมา ลงไป
สัดบ เหมอด อยู่ ทั้งสอง คน ช่วย กัน แก่ ไข จน ได้ สัดดี แดวก จึง พา
กัน กลับ เข้า ใน เมือง มีการ เติง และ คม นลอง ชัย จน เมฆา กตง ไป
ตามๆ กัน

ฝ่าย จับหวย กับ นางไม้ กุนจุ ลง ตาเหลือก ตาตน เข้าไป ถึง ใน ค่าย
ก็ ตรงเข้าไป ห้องนอน กอด กันกลม ดัน ชลุด ชดักๆ อยู่ บนเตียง โดยความ

ตกใจจนเวลา ๓ ยาม จึงได้สติ จับหอย นึ่ง กอดเข้า คบคก สันหัวตึกๆ
 ครางว่า ครึ่งนั้ แยมัน หนวด อ้ายตัวห่าตง นี้นัน มัถุทช พอดู เต้นเอา
 อ้ายพวกตึง ของเรา จอด หมดทั้ง ๖ คน ทหาร ฝีมือไวยังนี้ ยัง ตู้นัน
 ไม่ได้แล้วจะเอา ใคร ที่ไหนไป สู้ กับ มัน เฒ่า เฒ่าจมัน แน่ คราวนี้ พุด
 แด้ว กัดอน อยู่ อึก ๆ นางไม กุญจุ เปน หญิง กัจจริง แต่ใจเย็น ตำคัญนัก
 ครน เมื่อเห็น ตำม มีความ เขียวใจ ดังนั้น ก็ ยมยวน ทำท่า ซ้ออัน เข้าไปเอา
 มือ ตูบ ศีรษะ ผัว แด้ว ออเซาะ ว่า ทูนหัว พ่อจะ มา เสร้าใจ อะไร กับ
 การ เท่านั้น ใจผ่อ หรือ พ่อ ชื่นใจ นื่อง แด้ว ให้ ชื่น ขาวมณ แด้ว สักที่ สี่
 จับหอย ซักคูน พุด กระซาก ๆ ว่า บ๊ะ อ้ายคน กำตัง จะ เปน บ้า ตะก็ จะ มา
 สดั่งเอา แก้วอะไร ไม่รู้ แต่ ก็ ตามใจ ดี ว่า แด้ว ก็ ซังกะตาย จูบ ภรรยา
 แด้ว เต็ม พอด นางไม กุญจุ พอใจ นัก ทำ อาการ คัดดิน กระซิก กระซ
 แด้ว ว่า พ่อ จอม ขมอม ของ นื่อง แด้ว ถ้า พ่อ ทำให้นื่อง บรรเทิงใจ
 อยู่ เช่นนี้ เฒ่ามอ แด้ว ตำ อะไร กับ อ้ายตัว ห่าตง พรณ นัน นื่อง จะ หา
 อุบาย ซำ มัน แด้ว ให้ ได้ จับหอย โกรธ ตะหงิด ๆ พุด ว่า ซะ อวดดี ก็
 ถ้าไม่จริง ดังว่า เจ้าจะ ว่า อย่างไร เฒ่า นางไม กุญจุ ยกตัว เต้นตา ๕๐
 ครั้ง เศษ แด้ว คอบ ว่า ถ้าไม่จริง แด้ว พ่อ จะ ทำ อะไร ก็ เชิญ เกิด จับหอย
 ตีใจ นัก จรด จมูก ตง เหนือ แก้ม ภรรยา แนบ นึ่ง อยู่ จน จวน จะ ซาตใจ จึง
 หยด ตูด แด้ว ว่า เอาเถอะ พี่จะ จูบ ขมอม เจ้า เรื่อยไป ที่เดียว เจ้าจง
 ครอง หา อุบาย ไป เกิด ว่า แด้ว ก็ จับ ขมอม นางไม กุญจุ ขน จูบ แด้ว
 จูบ เฒ่า มิได้ ซาต ระยะ ส่วน นางไม กุญจุ ก็ ทำ คาปะหัดบ ปะเหลือก คิด
 หาอุบาย อยู่ อย่าง เต็ม อัด ประมาณ ดึก ๓—๕ ชั่วโมง นางไม กุญจุ ก็

ผก ศัรชะ ชุน แดว กั หวอว ชักดิน อยู่ ไป มา จับหอย กำดั่ง จวบ เพดิน
 อยู่ ศัรชะ กระแทก เอา จมูก เข้า ไป กใหญ่ จับหอย ปลด ดั่ง จมูก จน ตา
 พราว เห็น ดาว คงหม่น คงแด่น เอามือ บิดหน้า ร้อง โอโยๆ นางไม กุนจุ
 เห็น ดั่งนั้น ก็ โกรธ ตวาด ว่า ร้องไป ทำไม อุบาย นั้น คิด ได้ แล้ว จง คอย
 ฟัง จับหอย ได้ ฟัง หาย เจ็บ ดั่ง ปลิดทิ้ง ตระกอง กอด ภรรยา เข้าไว้
 แน่น ดั่ง อัดกอบี้ แล้ว ถาม ว่า เจ้า คิด ได้ อย่างไร จง ว่า มา ให้ พี่ ฟัง เกิด แม่
 จำ หิวใจ นางไม กุนจุ ทำ ดั่ง ดัง รอยแปด พันเก่า ประการ แล้ว จัง
 ว่า อุบาย ที่ น้อง คิด ได้ นี้ เรียก ว่า ชูไฮ้ ไต่ แปด ว่า คบ คัด เด็ด แล้ว จัง
 บรรยาย ความ คิด นั้น ให้ จับหอย ฟัง ทุก ประการ จับหอย ได้ ฟัง ก็ เห็น
 ชอบ ด้วย ทงด้้น ครั้น แดว กั ชมเซย ภรรยา ว่า มี สติ บัญญา หดัก แหตม
 นั้ และ อวย รางวัด ให้ อย่าง เค็มรัก จน นางไม กุนจุ ต้อง ร้อง ขอ ตัว
 ว่า พอ ที่ ๆ พอ ทน หิว เพราะ เห็น ว่า เป็น เวลา ดั่ง ๓ โมง แล้ว
 ทงด้้อง คน ก็ ถูก ชน แดง ตัว ครั้น กิน อาหาร เสร็จ แล้ว จัง เรียก ทหาร
 คน สันท เข้า มา ดั่ง การ ตาม โปรแกรม ที่ คิด ได้ ทหาร ก็ ออก ไป จัด
 เตรียมไว้ พร้อม เสร็จ ตาม บัญชา

ครั้น เวลา เทียงตรง จับหอย จึง ให้ จัด กองทัพ ให้ พร้อม มุด จับหอย
 กับ นางไม กุนจุ แดง ตัว เสร็จ สรรพ แดว กั ชน มา เรียก ทหาร คน สันท ให้
 แบก คบใหญ่ ยาว ประมาณ ๒ เมตร ทำ ด้วย ผา ชูบน้ำมัน กาด พันไม้ กระบอง
 ซึ่ง ดั่ง ให้ จัด ทำ ไว้ นั้น ชน มา ตาม หลัง ไป ครั้น ถึง หนาเมอง ก็ ให้ ตง
 ทัพ ไว้ แล้ว ร้อง ตะโกน คำ ทำ ทาย บัง ช้อ ดัน เต่า เต่า หิน ให้ ออก มา ตู้นั้น
 ชุน นางนาย ประตุ ได้ ยิน ดั่ง นั้น ก็ นำ ความ เข้า ไป แจ้ง แก่ คน ทั้ง ๔ ทราบ

กัน ลัก คัง ห่ง กัมา ว่าแต่ กั ชู ยามใหญ่ ได้ ของ วิเศษ ชัน ให้ เห็น
จับ หวย เห็น ดั่ง นน กั ชักชน หอยอง ชัก ม้า หักกลับ ไป นอก แก่

นางไม กุณ จู ว่า แม่ ทน หิว ออกไป พัง คารม มั่น ด บ้าง เกอะ
พณะ หัวใจ แทบ จะ หยด เสีย แดว นางไม กุณ จู จึง ว่าอย่า กัด

น้อง จะสู้ กับ มั่น เอง พี่ ถ้อ คบ คอย ทไวกั แดว กัน แดว กั ชับ ม้า มา

ตรง หน้า ต้น เคา เคา หยิน ทำ ยม เด็ด ยม น้อย แดว ว่า นั หรือ คือ ท่าน

อาจารย์ ใหญ่ มาตอง ฝีมือ กับ เรา ลัก ที่ เปน ไว ต้น เคา เคา หยิน

พิเคราะห์ หัก เห็น นางไม กุณ จู มี รูป ร้าง งตงาม กัใจ เคน ตุม ๆ นึก ว่า นัง

คน หน้า คา ชัก จะ เอา ๆ อยู่ ถ้า กระไร เรา จับ เปน ไป ให้ ได้ จะ เด็ด

ไม น้อย ครน แดว จึง ว่า เธอ จะ ค้อง การ ตอง ฝีมือ กับ นน นั หรือ นน

ยินดี ยะ ยินดี จริง ๆ อยาก เด็ด ด้วย เข้า ไป นะนา เธอ มี เม็ด คั อะไรวัก

จง ปลด อยให้ ลัก กัด ถึง เกิด ฌ รบ ไต ทง นน นางไม กุณ จู ไต พัง กั ไกรช

ควัด ว่า มึง อย่า พุด โยโย ไป เลย จง ระวัง คอ คอ ไว เกิด นาง

พุก หน้า ให้ อาณัติ สัญญา กับ จับ หวย แดว กั ชับ ม้า รา กระ บี เข้า ไป

ต้น เคา เคา หยิน กั ชับ มดแดง รา ตะเกียบ เข้า คอ ตู้ กัน ฝีมือ คน ทง ๒

ว่องไว นั เข้า ได้ ตก คด กัด กัน เปน พัด วุน จน จับ หวย ชิง ยน มา

คู อยู่ นน ชัก จะ หิง ทง ๒ คน รบ กัน อยู่ จน เวลา จวน คำ กมิ ได้

เพื่อง พด้า แก่ กัน ฝ่าย ต้น เคา เคา หยิน จะ ทำ เวลา คด ยน หวด ออก

ควัด กั ไม่ ได้ เพราะ นางไม กุณ จู รบ คิต พน อ่า ส่วน นางไม กุณ จู กั

เหมือน กัน จะ เบ็ด หน้า เคา เอา หน้า ดั้ม ถัด หน้า ต้น เคา เคา หยิน กั ไม่ ได้

ต้น เคา เคา หยิน จึง นึก ใน ใจ ว่า อ้อ หึง คน ฝีมือ เข้ม แข็ง นั เรา คง เอา

ชัยชนะมันโดยฝีมือไม่ได้ เห็นจะต้องปล่อยเม็ดของวิเศษออกไป
 พังมันดูสักที คิดแล้วก็ชักมดแดงหางออกไป เบียดยามหยิบธนูโตะ
 เชือก บาค วิเศษ ออกไป หมายถึงให้มันนาง นางไม้ก็งุนงงก็หยิบ
 เปะก็บังค้อมัดหมูเห็ดถั่ง วิเศษ ออกขว้างไป มัดวิเศษก็ตัดเชือก
 ขาดเลยยดเป็นคุณ มหาคุณ ถิ่นเตาเตา หินเห็นดังนั้นก็โกรธหยิบ
 ดั่งอั้งจิง อัฐทองแดง วิเศษ หมายถึงดมของ นางไม้ก็งุนงงจะให้แตกดัง
 ๗ เสียงแล้วขว้างไป นางไม้ก็งุนงงก็หยิบศอเกาะกระเป่า วิเศษ ขน
 รับไว้ได้อีก ถิ่นเตาเตา หิน โกรธหนักขึ้น หยิบขวดบรรจุยี่วะอำนำ
 ขาว ร้อน วิเศษ ขน เบียดจุกดำดไป นางไม้ก็งุนงงก็เอาศอ ปล่อยหม้อ วิเศษ
 ขน รับไว้ได้ ถิ่นเตาเตา หิน เห็น ของ วิเศษ ของคนดื่มได้ก็โกรธจน
 จมูก เพ็ดคว้าย้ายาม ก็เทดำด ของ วิเศษ ทั้งหมด พรวด กระจาย ออกไป
 ทั้งสิ้นไม่มีเหลือ นับจำนวนได้ หลายพันสิ่ง ของ วิเศษ ก็ดอยเป็น
 แพตรงเข้าไป จะทำร้าย นางไม้ก็งุนงงเห็นก็ตกใจ หยิบเอากระดอมข้าว
 วิเศษ ออก เบียดข้าปาก กระดอมไว้แล้ว ร่ายมนต์เรียกเอา ของ วิเศษ ทั้ง
 นั้นเข้าไว้ในกระดอมได้ทั้งสิ้น ถิ่นเตาเตา หิน ดั่งไปทั้งกายสิ้น
 คิดสิ้น บัญญา มิรู้ว่าจะทำอย่างไรดี นางไม้ก็งุนงงได้ทำก็เบียดจุก
 นำเอา วิเศษ ขัน มา ตรงรีเข้าไปจะดำดหน้า ถิ่นเตาเตา หิน อาราม
 เข้าตาจน บัญญาขึ้น ที่สุดก็ถ่นปรวดขน ขมของ นกคอง หนอง ขน มาได้
 จึงรับ คดาย หนอง ออกจาก กาย จับ ปดาย หนองไว้แล้วร้องว่า เข้า
 มาซิ้มึง เข้า มา พ้อไม่ควัด หนองไป รวบตัวมึง มาเจาะ กระบาน
 เหย็ดจะก็ให้กู เบน สักตัว ถูไป ๕๐๐ ขาคีชีวะ นางไม้ก็งุนงงได้พังกรู

ว่า ดันเตาเตา หยิน เสีย กัด คั่ว แล้ว จึง พก หน้า ให้ อาณัติ สัญญา แก่
 จั๊บ หวย จั๊บ หวย ก็ สั่ง ให้ ทหาร จุก คบ ใหญ่ ทันท ที่ พอ คบ คิด ไฟ ต
 แล้ว ก็ ถือ แอบ ไขว่ หลัง ชัม มา คบ นาง ไม่ กุญจุ ไขว่ ไป นาง ไม่ กุญจุ
 ก็ ชัก มา ตรง ไขว่ ไป ที่ ดันเตาเตา หยิน ดันเตาเตา หยิน ตกใจ ตั้ง ทำ
 แล้ว ชัด หนอง พุง ตรง ไป เพื่อ จะ คัด คั่ว นาง ไม่ กุญจุ ฝ่าย จั๊บ หวย
 ซึ่ง คอย ที่ อยู่ เห็น หนอง พุง ตรง เข้า มา ถึง ก็ เอา คบ หมด ตรง ไป ไฟ ก็ คัด
 หนอง ดันเตาเตา หยิน ตก ชน ดันเตาเตา หยิน ตกใจ สบัด หน้า ให้
 หนอง คัด กัด ไป เพื่อ จะ คับ ไฟ แต่ ไฟ นั้น ตก ตาม มาก เสีย แล้ว จึง
 เหลือ ความ สามารถ ที่ จะ คับ ได้ กลับ จะ ยิ่ง ไหม้ ตก ตาม ขึ้น ไป ถึง ตก
 คาง ทูท ที่ ดันเตาเตา หยิน ตกใจ เหลือ ประมาณ เห็น ไฟ คัด อยู่ รอบ
 กาย และ ไหม้ จวน จะ ถึง ตก คาง ตน อยู่ แล้ว ก็ ชัก กระบี่ ออก แล้ว รวบ
 หนอง ที่ ตรง ตก คาง เอา ตาม เลื้อ ไป เลื้อ มา อยู่ มื่อ นั้น นั่ง หนอง ที่
 ขาด บ้าง ก็มี ที่ หลุด ออก มา ทั้ง ราก ทั้ง โคน ก็มี ดันเตาเตา หยิน เจ็บปวด
 ยิ่ง นึก กริบ เลื้อ ๆ จน หลุด ขาด หมด เกด ยง พอ หนอง ตก ถึง ดิน ก็
 ชัก มด แดง กลับ หลัง หัน หวัง จุก กลับ เข้า ประตู่ เมือง ไป แต่ พระเจ้า
 กุณ ดำรง กับ ชัม บอง เช็ก นน เบ็ด กลับ ไป ตั้ง แต่ กำ ตั้ง คอ ตู กั้น ด้วย ของ
 วิเศษ แล้ว จั๊บ หวย กับ นาง ไม่ กุญจุ เห็น มี ชัย ชำระ แล้ว ก็ ให้ ทหาร
 ให้ ร้อง เอา ชัย ยก กลับ เข้า ค่าย .

ดันเตาเตา หยิน ครั้น กลับ เข้า ไป ใน เมือง ก็ พบ พระเจ้า กุณ ดำรง
 กับ ชัม บอง เช็ก นั่ง กอด เข้า คอ คบ อยู่ ทั้ง สอง คน พอ เห็น ดันเตาเตา
 หยิน เดิน เข้า ไป ก็ ตกใจ นึก ว่า มี คำจริง โดย วาย ดัง ดันเตาเตา หยิน กำลัง

หัวเดียว ทวาดว่า กูไม่ใช่ผิดดอก มึงนะ มึง ออกไปด้วยกัน
 นึกถึงหัวกับเข้ามาเสียก่อน อืม! ประเดี๋ยว พ่อเคะซักหมด
 พระเจ้าคุณดำแดงกับ ชับบอง เช็กได้ ฟังก็รู้ว่าหาใช่ปี่คำจไม่ ต่างตก
 ใจเข้าไต่ถาม เนื้อความเป็น กูตั้งถามว่า หนวดทำไมจึงตื้นไปหมด
 ดันเตาเต้า หยิน ค่ำตูกคง แด้วหน้าคารวอง เผาะ ๆ ขุนบอกร้องว่าใช่ ๆ
 กูเจ็บใจนัก หนวดของ กูอยู่ดำที่ถนอม มาตั้ง ๒๐-๓๐ ปีแล้วเดียวก็
 มิได้ปล่อยให้ร่วง โอ้! คราวนี้ แด้วเป็น อ้าย ตื้นกระทงที่เดียว กู
 เจ็บใจนัก ชับบองเช็ก จึงว่า ท่านนี้เป็น คนบ้าไปได้ หนวดเหี้ยนไป
 แด้ว แด้ว หน้า ค่อย แด้ว ชน เป็น กอง ยัง จะมา ร้องให้ อยู่ อีก ดัน
 เตาเต้า หยิน โกรธ จน ขาดัน ตุก ชน เคะ เข้าให้ คน ตะ บับ แด้ว ว่า ออก ไป
 ด้วย กัน ละ หนึ่ กลับ เข้า มา เสีย ก่อน ทั้ง กูไว้ คน เดียว ได นี้ แด้ว ยัง
 จะ มา ทำ ค่ำ ผาก ค่ำ ไป อีก พระเจ้าคุณดำแดง จึง รับ ตั้ง ว่า พุโธ!
 มี แต่ เขา ว่า ๓ คน หนึ่ กลับ มา ได้ นี้ คน เดียว หนึ่ กลับ มา ได้ แด้ว ยัง จะ เอา
 ยัง ใจ อีก ละ ดัน เตาเต้า หยิน แด้ว แด้ว ดัน นั้น ด้วย ความ โกรธ แด้ว
 ซ้ำ เข้า อีก ๕ บับ เถน เอา พระเจ้าคุณดำแดง ก็ ตั้ง หก โค้ด ไป ชับบองเช็ก
 เห็น ทำ ดัน เตาเต้า หยิน ก็ พอ เตารู้ ได้ ว่า มี โม โห หิว ข้าว แซก อยู่ ด้วย
 จึง ว่า อย่า เอะ อะ มะ เทิง ไป เถย อาย เขา ปด่า ๆ มา ไป กิน ข้าว กัน เถิด
 ดัน เตาเต้า หยิน ได้ ฟัง ก็ ค่อย อด ถาย โทษะ เติน ตาม ไป หนึ่ โดระ กิน ข้าว เรียบ
 ร้อย เหมือน กับ ควาย ถูก จูง จมูก ใน เวลา ที่ กิน อาหาร กัน อยู่ นั้น
 ชับบองเช็ก หนึ่ อยู่ ใน ใจ ว่า คราวนี้ อ้าย ดัน เตาเต้า หยิน เสีย ที่ มา มั่น
 คง เสีย ใจ และ เสีย คาย หนวด ไม่น้อย บางที เมื่อ มัน คดาย ความ โกรธ

ดง แล้ว มัน จะ คิด กลับใจ เห็น ว่า จะ อยู่ ช่วย เอา สวรรค์ วิมาน อะไร ไม่ ใช้
 กงการ อะไร ของ มัน ๆ เปิด หนี ไป เสีย ทั้ง เรา ได้ สะเรง อม ที่ เคย ไม่
 ได้ การ อย่า เหย เรา จะ ต้อง กระ ทิ้ง ให้ มัน โกรธ หนัก ชน อีก มัน จะ ได้
 ทำ การ แก่ ตัว ต่อ ไป กระไร ถ้า มัน มี เม็ด เด็ด อะไร อย่าง ต่ำ คัญ อยู่
 อีก ก็ จะ ได้ ปลด อยู่ เสีย ครบ น ท เคย ถ้า เควระ หิด ชะต ชะวาย อย่า
 จับ หวย เพื่อง พตา เสีย ที่ ดง อาจ จะ ถึง กับ แดก ไป ก็ได้ คิด แล้ว จึง ว่า
 ครบ น ท่าน เสีย ที่ มา ได้ รับ ความ อับอาย มาก นั้ ดู หนวด งาม ๆ ก็
 ดุ่น ไม่ เหลือ หลอ ของ วิเศษ ก็ เกิด ยง ยาม นำ เสีย ดาย ๆ จริง ๆ
 ถ้า เปน ข้าพ เจ้า โคน เข้า อย่าง ท่าน แล้ว ไม่ ไร มัน ที่ เคย พบ ผ่าน มี เม็ด เด็ด
 อะไร ต้อง ปลด อยู่ สุด อุทิศ ที่ เคย ดัน เคา เคา หิน ไต่ พง ก็ โกรธ ชะนะ หน
 กำดัง จะ ชด หน้า แง อยู่ ด้วย พอ มี ดัน ก็ เหย พลาด ไป สู้ ทาง จมูก
 ลำ ดัก ทา เหลือ ออก แสบ ชม ของ จาม ดง ๓๐๐ พด ครน แล้ว จึง พด ว่า บัด ไร
 ใคร บ้าง ใคร จะ ไม่ ฉิด อาตมา ภาพ ต้อง แก่ แค้น ๆ มัน ให้ ถึง ใจ ชื่น น้า คอย
 ดู เอะ ถ้า อาตมา ภาพ แก่ แค้น มัน ไม่ ได้ แล้ว อาตมา ภาพ จะ ยอม สู้ มัน จน
 เย็น ตา ที่ เคย อาตมา ภาพ ยัง มี เม็ด ตี ๆ อีก มาก นั้ ไม่ เชอ คอย ดู
 พระ เจ้า ฤณ ถ้า เจริญ จึง ว่า ชิง พระ คุณ ยัง มี ตี ๆ อีก มาก นั้ จริง หรือ พระ
 คุณ เจ้า จะ ทำ อย่างไร ถ้า ทำ ได้ ก็ จง รับ ทำ เสีย โดย เร็ว เกิด เพราะ
 ชน ชัก ชัก ก็ เท่า กับ ให้ กำดัง แก่ ข้า ศัก ชัย ของ เช็ก ไต่ พง ก็ เหย หน
 ทาย เข้า ด้วย ดัน เคา เคา หิน กำดัง หัว หนุน มัน ส้ม อง ก็ เดือด พาด ้น
 หนึ่ง คิด อยู่ ครู่ หนึ่ง ก็ หนัก ชน ไต่ ว่า ยัง มี วิธ ยุทธ อย่าง วิเศษ อยู่ ชน ิด หนึ่ง
 ครน แล้ว จึง ว่า อาตมา ภาพ นั้ ออก แล้ว อาตมา ภาพ มี กระ บวน วิช

ยุทธ ชนิต หนึ่ง เรียกว่า เสียว ชิมกับไม้ แปลว่า ทหาร กบใจ ร้าย แต่
 ก่อน ชนิต มาภาพ ต้อง การ ทหาร หรือ จะเป็น คน ชนิต ไต่ ก็ ได้ มาฝึก
 ช้อม วิชยุทธ เสียให้ คัดต้อง แคล้ว เดียว ก่อน ถ้า สำเร็จ แล้ว ย้ำ ว่า แต่
 ทหาร อ้าย จีบ หวย ชน เป็น มนุษย์ เดิน ดิน กิน ข้าว แกร่ง เช่น นี้ เลย ค่อ ให้
 ทหาร อะไร ๆ มาก ไม่ ห้วน ทั้ง นั้น พระเจ้า ฤๅ ดำเนิน ได้ ทรง พัง ก็ คั้น
 พระ เคี้ยว รับ ตั้ง ว่า ชี ๆ จำเพาะ จะ ต้อง การ ทหาร เสีย ด้วย นา เวदान
 ทหาร ใน เมือง เรา ก็ ไม่ มี เลย จน คน เดียว มี เหลือ อยู่ แต่ พวก ชุนนาง
 เต่า เหลา จน จะ เข้า โลง ทั้ง นั้น พระคุณ จะ ต้อง การ ใหม่ เต่า ถิ่น เต่า
 เต่า หยิน จึง ว่า ได้ ทั้ง นั้น ขอ แต่ ให้ เป็น คน มา ตระ ก็ แล้ว กัน แต่ ก็ มี อยู่
 ลึก เท่าใด เต่า พระ ฤๅ ดำเนิน ได้ ทรง พัง ก็ หิน มา แด่ ดู ตา ชี บ้อง เช็ก ๆ
 นั้บ นั้ว มือ ถัด ไป ถัด มา ตั้ง ๓๐๐ หน แล้ว จึง ทุล มี อยู่ ประมาณ ๒๐ คน
 เศษ ถิ่น เต่า เต่า หยิน หัวเราะ ก็ ถาก ร้อง ว่า พอ ใช้ ได้ ๆ พวง นี้ ข้าพเจ้า
 จะ ตง มือ หัด ที่ เดียว เวदान ต้อง บอก ขอ พัก รม ไว้ ก่อน ฝึก ช้อม ลึก
 ๗ เดือน ก็ คง จะ ชำนาญ คำว่า ยุทธ ศาสตร์ ฤๅ เก่า แก่ นัก ตั้ง แต่ ครั้ง
 โลก เรา ยัง ไม่ มี มนุษย์ และ สัตว์ พระยู โห่ เป็น เจ้า มา จารึก ไว้ บน ก้อน
 หิน หาม ผู้ใด ทราบ ไม่ อย่า กัด ว เดย ถ้า อ้าย จีบ หวย ไม่ แดก เบ็ด เบิง
 ไป ตระ ก็ ยอม ที่ เดียว พระเจ้า ฤๅ ดำเนิน จึง รับ ตั้ง ว่า คัด แล้ว ถ้า
 เช่น นั้น พระคุณ จึง รับ จัดการ โดย เร็ว เกิด ว่า แล้ว ก็ ส่ง ให้ ชุนนาง เอา
 เมียน เจียน บ้าย ไป แชน ไว้ หน้า ประ ตู เมือง ฝ่าย ทหาร ยาม ของ
 จีบ หวย เห็น ข้าง ใน เมือง แชน บ้าย บอก ขอ พัก รม ก็ นำ ความ เข้า ไป แจ้ง

แก่ จีบหอยให้ทราบ จีบหอยได้ พัง ก็ คบมือ คัดคน หิวระระ กาก ๆ ดีใจ
กลับเข้าไป พนอ นางไม้ กุญแจ อย่าง แฉ่น ตู่

ฝ่าย ดัน เคา เคา หยิน ครั้น รุ่งเช้า ก็ เกณฑ์ ระคม ชุน นาง กังฉิน ที่
เหตอ อยู่ ประมาณ ๒๐ คน ตัวน้ แห่ ห่อม ๆ ทั้ง นั้น แล้ว จึง ให้ เอา
หนัง ควาย ตึง ๑๐ ชั้น มา อัด คัด กัน เข้า เป็น แผ่น เดียว จัด ทำ เป็น กุยเตี้ย
ใหญ่ ๆ ชนมรูป กตมวัด เต็มผ่า ศูนย์ กตาง ประมาณ ๑ เมตร ใช้ ไม้ เป็น
หมวก และ ให้ นึ่ง ยอง ๆ กระ โดด เหียง ๆ ไป อย่าง กบ กับ จ่าย เคียว ให้ คน ตะ
๒ เต็ม สำหรับ ถือ ๒ มือ ผัก หัก พัน คะ ไป ที่ เคียว เป็น การ คัด เท้า คน และ
ม้า หมวก นั้น หมา มาก สามารถ บ้อง กัน สรรพ อาวุธ ที่ จะ แทะ พ้น ลง
มาจาก เบื้อง บน ได้ อย่าง ชงัด พวก ชุนนาง เหล่า นั้น ที่ บาง คน แก่มาก
โตน แต่ ไม้ หมวก หนังควาย เข้า เท้า นั้น ก็ คอ พับ ตม จีบ ไป เสีย แล้ว บาง
คน กระ โดด หอยอง ๆ ไป ได้ ๒-๓ ที่ ก็ พับ ลง หมอบ กระ แทะ รบ ผืน อยู่
ก็มี บาง ก็ ยก เคียว ไม้ ชน บาง มี เหตุ ต่าง ๆ นานา จน ดัน เคา เคา หยิน
หิว เตี้ย แทบ จะ เป็น บ้า แต่ ก็ ยัง อุด่า ให้ ผัก หัก ทุก ๆ เข้า ทุก เย็น จนถึง
ท้าย พวก ชุนนาง เหล่า นั้น ถ้า ตั้ง อยู่ ตัว เขาก็ ค่อย กระ เคือง คชน ทุก ที่ หัก
ได้ ประมาณ ๕ เดือนเศษ ก็ นับ ว่า พอ ใช้ ได้ ดัน เคา เคา หยิน ดีใจ
นัก ถึง กับ ร้อง ตะโกน ถอย ๆ ว่า อีก ๓ วัน เป็น ใช้ การ ได้.

จะกล่าว ถึง กงตั้ง เต่า โจ้ว อาจารย์ ของ นางไม้ กุญแจ วันหนึ่ง
กำลัง นั่ง เข้า ฌาน อยู่ ก็ เต็ม เห็น เหตุการณ์ ที่ ดัน เคา เคา หยิน กระทำ จึง
นึก ใน ใจ ว่า ครั้ง นี้ ย้าย ดัน เคา เคา หยิน คิด การ ยุทธ ศาสตร์ หลัก แห่ ตม
นัก ถ้า แม้น เวลา ได้ มัน ออก รบ แล้ว ย้าย จีบหอย เป็น แพ้ เต็ด ๆ คน

และ มาจะ ต้อง ถูก ตัด เหนือ นอน ถัดไป หมด จะ ทำ อะไร มัน ก็ ไม่ได้ เพราะ
มัน กระโดด หนี เร็ว นึก และ ทั้ง มี หมวก บัง กัน อาวุธ อยู่ ด้วย อีก
ประการ หนึ่ง พอ เข้า ไป โถง มัน ขากของ ขาด เดิน ไม่ได้ เลย แล้ว ต้อง แพ
อ้าย จับ หอย ต้อง แพ แน่ นอน อย่า เลย เรา จะ ต้อง ไป ช่วย เพราะ ถ้า
ทั้ง ๖ ให้ มัน แพ เรา ผู้ เป็น อาจารย์ ก็ ต้อง พดอย เสีย ระวัง ไปด้วย คิด
แล้ว ก็ ตก ขน แดง ตัว หีบ เอา คังเม ซึ่ง เคี้ยว ไว้ สำหรับ กิน เวลา กลางคืน
จน ได้ ปาก เคี้ยว หมด ๆ ครั้น แล้ว ก็ ออก วิ่ง จี้ พอ ได้ ทำ ก็ ตี ดัง กา แฉับ
เดียว ดอย ล้ม ๆ ๆ ๆ มา ตก ลง ใน ห้อง ของ นาง ไม กุญจุ ขณะ นั้น นาง
ไม กุญจุ กำลัง อยู่ คน เดียว เพราะ จับ หอย ออก ไป ยัง ที่ ประชุม นาย ทพ
นาย กอง เสีย นาง ไม กุญจุ เห็น อาจารย์ พุง ห่อ เข้า มา ทาง หน้า ต่าง
แล้ว ก็ ตก แฉก ลง ที่ ตรง เหนือ ก็ ตก ใจ ตก เข้า ลง คำนับ แล้ว พยุง ให้ ตก ขน หนึ่ง
บน เก้าอี้ ถาม ว่า พระ อาจารย์ มี ชะระ ดั่ง ไต หรือ จง มา หา ข้าพ เจ้า ถึง น
กงตั้ง เต่า ใจ ดี กำลัง จุก แฉด ๆ พุด มิใคร่ จะ ออก เป็น ข้านาน ครั้น แล้ว
จึง ว่า ข้า มา ช่วย เจ้า เพราะ เห็น ว่า กำลัง อยู่ ใน ที่ คับ ขัน นาง ไม กุญจุ
ได้ พง จัง ว่า พระ อาจารย์ ว่า ข้าพ เจ้า ตก อยู่ ใน ที่ คับ ขัน นั้น คือ อย่างไร
ข้าพ เจ้า หา เข้าใจ ไม่ กงตั้ง เต่า ใจ ดี หัวเราะ แล้ว ว่า เจ้า ไม่ รู้ อะไร
เวลานี้ อ้าย ดัน เคา เคา หยิน มัน กำลัง ทำ การ อย่าง ใหญ่ หลวง อยู่ มัน จะ
ทำ สำเร็จ ใน ไม่ ช้าน แหะละ ถ้า มัน ยก ออก มา รบ เมื่อไร เจ้า เป็น ต้อง
จิ้ง มัน แน่ ๆ เทียว รุ โหม ข้า เห็น ว่า ถ้า เจ้า แพ ข้า ก็ จะ พดอย เสีย ระวัง ด้
ไปด้วย ข้า จึง มา เพื่อ จะ ให้ ของ วิเศษ เจ้า ได้ แก่ ไช้ การ ของ มัน นาง
ไม กุญจุ จึง ว่า ดัน เคา เคา หยิน มัน คิด การ อย่างไร พระ อาจารย์ จึง บอก

ให้ข้าพเจ้ารู้อย่างเกิด กงตั้งเต้าใจจึงเต้าเรื่องราวของทหารกบ
 ใจร้ายให้ฟังโดยถ้วนถ้วนว่าเจ้าไม่มีประตูชั้นที่เดียวรู้ใหม่ นาง
 ไม่ก็น้ำใจได้ฟังก็ตกใจร้องว่าถ้าเช่นนั้น พระอาจารย์ว่าคงได้กรุณา
 ช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด พระอาจารย์ว่าจะให้อะไร ข้าพเจ้าไว้แก่มั่น
 นั้นจริงหรือ กงตั้งเต้าใจจึงว่าเจ้าอย่าเป็นทุกข์ไปเลย ข้า
 จะให้ของไว้บ้องกัน ว่าแล้วก็ควักเอาคังเมออกจากปาก ซึ่งเคย
 เคี้ยวจนเห็นยวเหินอะเป็นก้อนกลม นั้นส่งให้พูดว่าคังเมนี้แหละเป็น
 ของบ้องกันอย่าทหารบ้า ๆ นั้นใด นางไม่ก็น้ำใจพิศดูก้อนคังเม
 นั้นเป็นช้านาน แต่ก็ปลงไม่ตกว่าจะใช้การอย่างไร จึงถามว่าก็
 วิธีใช้ นั้นจะ ทำอย่างไร เต้าพระอาจารย์ จึงบอกข้าพเจ้า ด้วยเกิด
 กงตั้งเต้าใจจึงว่าเวลาดึกแล้ว ข้าพเจ้า หยิน ยกทหาร กบ ออกมาเจ้า
 จึงขว้างก้อนคังเมนั้นขึ้นไปบนอากาศ แล้วว่า คาคา เป้า ส่งท้ายไป ด้วย
 คังเมนั้น จะกลายเป็นก้อนใหญ่เท่าภูเขา เต้าตกตง มาคิดเจ้าทหารกบ
 เหล่านั้นทั้งนั้น มันไม่มีทางรอดได้เสียทีเดียว นางไม่ก็น้ำใจ
 นึกกระเข้ถามว่าคาคา นั้นว่าอย่างไร เต้าพระอาจารย์ จึงบอกข้าพเจ้า
 ด้วยดี กงตั้งเต้าใจเห็นดังนั้นก็นึกในใจว่า อีนางนี้ คงดีใจไม่น้อย
 เออ แต่ก่อนมันอยู่กับเราไม่เห็นมันด้วยยังเลย เราไม่ได้เห็น
 กี่มากน้อย ตูมันผิดรูปผิดร่างไป ราวกับนางฟ้า อย่าเลยก่อนบอก
 คาคาเราจะต้องเรียกค่ายกครูเสีย ดักหนอยเห็นจะดี ยังไงมันก็
 คงยอม ถ้าไม่ยอมเราก็ไม่บอกคาคาให้ คิดแล้วจึงว่า คาคาบท
 นชดงัก ก่อนที่จะบอกใคร ข้าต้องเรียกค่ายกครูก่อนเสมอ ถึงจะ

บอกได้ ถ้าไม่ได้คำยกครู ก่อน แล้วบอกไม่ได้ เป็น ชน ชาต นาง
 ไม่ กุณจุ ไต พง ก็ ตกใจ จึง ว่า เอาเถอะ พระ อาจารย์ จะ ต้อง การ หมูเบ็ด
 ไก่ อะไร ก็ ขอให้บอก มาเถอะ ข้าพเจ้าจะให้ทั้ง สุนัข กงด้ง เต่า ใจ
 หิวเรอะ แล้ว ว่า หมู เบ็ด ไก่ ข้าหา ต้อง การไม่ ตาม ขรรพดา คำยก ครู
 ของ ข้า นน ถ้า เป็น ผู้ชาย ต้อง เขก หัว หนึ่ง โปก ถ้า เป็น ผู้หญิง ข้า
 ต้อง จูบ ฟอด หนึ่ง ถึงจะบอกให้ ได้ ยังไงเจ้าจะยอม หรือไม่ นางไม่
 กุณจุ ไต พง ก็มีความ ตระอายจนหน้าแดงช้ำช้ำ อยู่ กงด้ง เต่า ใจ เห็น
 คำนึงกว่า ยิง ใจอย่าชักช้าเสียเวลาช้านักชากลับ ตะยังงั้น นางไม่ กุณจุ
 ตกใจ ร้อง ว่า ยอม ๆ ข้าพเจ้ายอม แล้ว เขียว เกิด ๆ พระอาจารย์ กงด้
 ด้ง เต่า ใจ ไต พง ก็หัน กลับ มาคว่ำ ตัว เขา ไว้ แล้ว จูบ เสีย ฟอด ใหญ่ ๆ
 ๓ ฟอด ติด ๆ กัน ครั้น แล้ว นางไม่ กุณจุ ก็ เคียน ขอบคางา กงด้ง
 เต่า ใจ ใจ เต็ม คัก ๆ บอก คางา เต็มง์ ดั้น นางไม่ กุณจุ ก็ เต่า ตามไว้
 ได้ จน หมด พอ จบ ดง กงด้ง เต่า ใจ ก็ เรียก คำ ตั้งท้าย เสีย อีก ๑๐
 ฟอด เป็น ที่ ชื่น อารมณ์ เมื่อ ตั้ง เสีย กัน แล้ว จัก แล้ว ก็ บอกตา นาง
 ไม่ กุณจุ ก็คุก เข่า ลง คำนับ กงด้ง เต่า ใจ ก็ เหาะ พุง จูบ ออก ทาง
 หน้า ต่าง กลับ ไป ยัง บ้าน

พอ กลับ ตัว กงด้ง เต่า ใจ ใน ทนใด จับหอย ก็ โม่เต่า เข้า ประตุ ห้อง
 มา เหยื่อ โทรม หน้า เพราะ ต้อง ปลูกษา หาวอีก กัน มาก มาย กับ นาย
 ทพ นายกอง จึง ตรง เข้าไป ชื่นใจ ภรรยา แก่ เห็นอย นางไม่ กุณจุ ก็ เต่า
 เรื่อง ที่ กงด้ง เต่า ใจ มาให้ คังเม วิเศษ ไว้ แก่ ทหาร กบ ของ ดั้น เคา เต่า
 หย่น นน ให้ พง จับหอย ดีใจ จนตัว ดั้น กอด จูบ ภรรยา เสีย อย่าง แฉ่น

รัก แต่ครั้นนางไม่กินจุ เสด็จมาถึง ตอนที่ ถูก กงสุัดง เสด็จ ใจเริง ค่ายก
ครู และคำ สั่งท่าย จับหอยร้องว่า “เคาเบ้” แล้วก็ตบตาขวางเพราะ
ความหึง และ ความโกรธ แต่จะทำ อย่างไรได้ จับหอย ร้อย เต็ม พุง ว่า
ภรรยา เลี้ยง ที่ถูกอาจารย์เลี้ยง แล้ว ก็จำ ต้อง ปลดปล่อย ตาม เสด็จ

ฝ่าย ต้น เคา เคา หยิน ครั้น ผูกหัด ทหาร กบ ต่อ มา อีก ๓ วัน ก็ เห็น
ว่า ทหาร ของ คน ใช้ การได้ แล้ว จึง เข้า ไป กรวย บูล พระเจ้า กุณ ดำ เนียง
ยั้งเคว่า ทหารกบ ที่ อาตมา ภาพ ผูกหัด ไว้ นั้น บัดนี้ ดำ เร็จ เรียบ ร้อย
ดีแล้ว ฉะนั้น วันนั้น อาตมา ภาพ จะ ยก ออกไป สั้ ทหาร อ้าย จับหอย เลี้ยง
ให้ จึงได้ อย่างไรๆ อ้าย จับหอย ก็ ต้อง ถึง ความ นิบหนาย ใน วันนั้น เปน แน่
ถ้า แม้ ว่า อาตมา ภาพ แพ้ แก่ มี กติ บัง มา แล้ว อาตมา ภาพ ยอม
ให้ มหา บพิตร ทำ แก่ อาตมา ภาพ ได้ ทุก ประการ พระเจ้า กุณ ดำ เนียง
กับ ขันของ เช็ก ไต พง ก็ ดีใจ นึก สั้ ให้ ทหาร ไป เอา เมียน เงิน บ้าย
ออก เลี้ยง แล้ว พระเจ้า กุณ ดำ เนียง จึง รับ สั้ ว่า วันนั้น เปน วัน รับ สำคัญ
พระ คุณ จึง ออกไป คน เดียว เกิด ข้าง เจ้า กับ ขัน ใจ เดียง และ ขัน ของ เฮา
จะ ขึ้น ไป คอย ดู ท่าน บน เเชิง เทิน ต้น เคา เคา หยิน ไต พง ก็ ทูล ว่า แล้ว
แต่ พระทัย เกิด ว่า แล้ว ก็ ออก มา จัด ทหาร กบ เข้า กระบวน ครั้น
ดำ เร็จ เรียบ ร้อย ต้น เคา เคา หยิน ก็ แต่ง ตัว ขัน ขัน มดแดง ถือ อาวุธ นำ ทหาร
กระโดด หยอง ๆ ตามไป เปน แพ ครั้น ถึง นำ ค่าย จับหอย ก็ ร้อง ตะโกน
ก่น โคตร จน สุด เลี้ยง และ เรียก ให้ ออก มา ต่อ สั้ กัน ส่วน พระเจ้า กุณ
ดำ เนียง กับ มนุษย์ อธรรม แซ่ ซั้ ทั้ง สอง ซึ่ง ดู อยู่ บน เเชิง เทิน เห็น ต้น เคา
เคา หยิน ทำ ทาง แข็ง แรง คง จะ ทำ การ ดำ เร็จ ได้ เปน แน่ ก็ หัวสั่น หัวคตตอน
ด้วย ความ ยินดี

ฝ่ายทหาร ยาม ของ จั๊บหอย เห็น ดังนั้น ก็ นำความ เข้าไป รายงาน
 จั๊บหอย ได้ทราบ จึง เรียก นางไม้ กุญแจ มา แล้วว่า อ้าย ดันเตาเตาหยิน
 มัน ฝึกหัด ทหาร ของมัน มา คง ๕ เดือน กว่า บัดนี้ มัน ยก ทหาร ของ
 มัน ออก มา ทำเรา เหยิง ๆ อยู่ แล้ว เจ้าจะว่า ประการ ไດ นางไม้ กุญแจ
 ได้ ฟัง ก็ หัวเราะ แล้วว่า น้องไม้ ว่า อย่างไร ดอก พ้อ ทูน หัว เปน แต่
 ขอ บอก ว่า วันนั้น เปน วันตาย ของมัน เท่านั้น พ่อ จง จัดแจง ทหาร และ
 เตรียม ตัวไว้ เกิด จะได้ ยก ออกไป ดัง ทหาร มัน เสีย เดียวนี้ น้อง จะไป
 แต่ง ตัว ก่อน ว่า แล้ว ก็ ถูก เข้าไป ใน ห้อง แต่ง ตัว แล้ว จัง ด้รพ แล้ว จึง
 หยิบ เอา ก้อน ดัง เม เหนียว เหนอะ ขึ้น ใต้ ปาก ซ้อม ภาวนา คาถา ครั้น
 เห็น ว่า ใดๆ ได้ คง ดี ก็ ออก มา ขึ้น มา พรอม ด้วย จั๊บ หอย และ นาย ทหาร
 ทั้งปวง ซึ่ง รอ คอย อยู่ ยก ออกไป ประทะ ทัพ กัน ดันเตา เต่าหยิน เห็น
 จั๊บหอย กับ นางไม้ กุญแจ ยก ออก มา ก็ นึก ถึง ความ หลง ชน ได้ โกรธ
 จน หลง โกง ร้อง ตะวาท ว่า เฮ้ย มึง ทง ต้อง เมื่อ คราว ก่อน มึง ทำ กับ กู
 เจ็บ แล็บ นึก คราวนี้ แหะ มึง จง เตรียม ตัว คอย พระยา มัจจุราช ไว้
 เกิด ถ้า มึง หนั รอด ไป ได้ ละ ก็ ให้ กู จิต ๆ ๓ วัน ตาย ชั่วะ มึง จง ดู
 ทหาร กับ วิเศษ ของ กู นี้ เกิด และ ประเดี๋ยว ก็ คง จะ วัตร ด้มี ดอก ว่า
 มัน เดี๋ย ร้อน เปียวว เค็ม แค ไหน นางไม้ กุญแจ ได้ ฟัง ก็ หัว ร้อง อหุ
 แล้ว ว่า ทุก อ้าย หนวด ตุ่น เมื่อ คราว ก่อน จะ เอา หนวด มา แผลง ฤทธิ
 มัด กู ทำไม วันนี้ มึง จึง ไม่ เอา มา ดำ แดง อีก เต่า จะ หนวด หาย ไป
 ไหน เสีย เต่า จึง ต้อง เอา ทหาร ระบาย พรณนี้ ออก มา ด้ กู ดู ๆ ทหาร
 ของ มึง แล้ว นำ ชน นึก ทำทาง พิกต หนึ่ง ของ ๆ เหมือน กับ หนึ่ง จะ ทำ

ตักปรก ภูนึกว่า มัน ก็ คง นิบหาย เหมือน หนอง อัก น่า แหะ ไหน
 มั่ง ว่า มี ฤทธิ์ เดช นัก จง ดำแดง มา ให้ กู ดู ที่ ไร ดันเตา เต้าหยิน โกรธ
 นัก แผล เคียง ว่า มั่ง อยากร จะ ดู ฤทธิ์ ทหาร ของ กู นะ หรือ ได้ ชั่ว จะ เป็น
 ไร ไป และ มั่ง จง คอย เวลาดา ตาย ไว้ ด้วย เถิด ว่า แล้ว ก็ ตอน พวก ทหาร
 กบ ให้ ออก ต่อ ลู พวก ทหาร ก็ กระโดด ห้อยง ๆ ออกไป เปน แพ กวัด
 แกว่ง เคียง มั่น ปลด่า เปน แสง วิบวับ เข้า ต่าย ตา หน้า ชัก ขน ห้อยง ยิง นัก
 จับ หอย กับ นาง ไม กู น จู และ ทหาร ทั้ง ปลง ต่าง ก็ ตก คลั่ง ดู เพราะ คง
 แต่ เกิด มา หัว โด เท่า กำปั้น จน บัด นี้ ก็ ยัง ไม่ เคย เห็น ทหาร อย่าง นี้ เคย
 ดันเตา เต้าหยิน เห็น ดัง นั้น ก็ พอ ใจ ยิ้ม แก้ม เทบ จะ แดก ยืน มด แดง นิ่ง ดู
 อยู่ ข้าง หลัง

ครั้น ทหาร กบ เข้า มา โกด เข้า จับ หอย จึง ได้ สัก กระจิบ บอก นาง ไม
 กู น จู ว่า ยัง ไร เถา เอา ตัง เม ออก มา จัดการ มัน เสีย ชี ขึ้น ปลด้อย
 ชัก ช้ำ ถ้า มัน เข้า มา โกด เรา ละ ก็ เส่ ร จ มัน เทียน นา ยัง ไร เถา เร็ว ๆ เข้า
 นาง ไม กู น จู ราว ดก ขึ้น ได้ ก็ รม ถ่วง เอา ตัง เม ออก จาก ปาก ข้าง ขึ้น ไป
 บน อาภา ศ แล้ว ว่า คาถา เบา ตั้ง ทำย ไป ใน บัด ใจ ตัง เม ก็ กลาย เปน
 ก้อน ใหญ่ ส่น ดก ถิว ๆ ลง มา หด้น เผลอ ลง กับ พวก ทหาร กบ เหล่า นั้น
 มิด หมด ไม่ มี เหลือ สัก คน เดียว ดันเตา เต้าหยิน เห็น การ เปน ไป ดัง นั้น
 ก็ ตก ใจ คลั่ง ไป ทั้ง กาย เผ่า จ้อง ดู อยู่ ชั่ว นาน ไม่ เห็น ทหาร โผล่ ออก มา
 จาก ก้อน ตัง เม ได้ สัก คน เดียว ก็ ตก ใจ พัน คิ ด จัง จัง อยู่ ฝ่าย เจ้า มด แดง
 ยักษ์ วิเศษ พา หนะ ของ ดันเตา เต้าหยิน ซึ่ง ยืน อยู่ นั้น กัด ดิน คง เม วิเศษ
 หอม เตะ จมูก บัง ๆ หนัก เข้า น่า ตาย ก็ โหด ยัด ๆ จน ฟุ้ง ปาก ตาม ธรรมชาติ

มดไม่ว่า มดชนิดไหน ย่อมมีธรรมชาติชนิดเดียวกันทั้งหมด คือว่า
 หนีอากาศที่ร้อน มดไหนเลย มดจะ อดได้ ฉะนั้น พอ ต้มเม วิเศษ ก็หนี ตั้ง
 ก้นหนักเข้า ใจเจ้า มดแดง ยักยัก ก็เดินตาม ๆ อย่าง ถ่มรดหวาน ๆ เพราะ
 อดแห้ง อดแฉะมานาน หนักเข้า ๆ หนไม่ไหว ก็ผละ หือเหยียด ตรง
 มา ยัง ก็หนี ต้มเม ฝ่าย ต้นเตา เค้าหยิน พอ มดแดง ออก ควม ก็คืน ส้ม
 ประดี พยายาม บังคับให้หยุด เท่าไร เจ้า มดแดง ก็ ไม่ พังเสียง รั้ง
 หนัก เข้า สาย บังเหียน ก็ เคย ขาด ปัง ต้นเตา เค้าหยิน แทบ ร่วง จากหลัง
 เพราะ หมด หลัก ที่ จะ ยึด ถือ ค่อยไป พอ ถึง ก็หนี ต้มเม เจ้า มดแดง ก็
 หยุด ก็ ก้ม หน้า ก้มตา ลง กิน ขมา ๆ ฝ่าย ต้นเตา เค้าหยิน นั้น พอ มด
 แดง หยุด ก็ อื่นเอร์ เชี่ย ก็ เคย ตั้ง ดูด หัว คมำ จาก หลัง มดตัว โดยหลุด
 ขน จาก อาณ หัว ที่ม พรวด เข้าไปใน ก็หนี ต้มเม จน มิด เข้าไป คิด อยู่
 ถึง แค คอ เหลือ แค ตัว ดิ้น ขตุก ขตุก ๆ จะ ให้ หลุด ก็ หา หลุด ไม่ ยิ่ง
 ดิ้น มือ เทาก็ ยัง คิด เข้า ออก ลง ท้าย เคย หมดแรง ขาว คมำ ดิ้น ไม่ ไหว จับ หวย
 กับ นางไม้ กุญแจ เห็น ดังนั้น ก็ ตัด ใจ หนัก รับ ขมา เข้าไป ถึง ก็ เอา น้า ส้ม
 วิเศษ สาด หน้า เจ้า มดแดง วิเศษ ส้ม ดิ้น พรวด ๆ ลง แล้ว จึง ร้อง ประกาศ
 แก่ มนุษย์ ทั่วทิศ ทั้ง ๓ ซึ่ง อยู่ บน เสิงเทิน ให้ ได้ยินว่า กู จะ คัด หัว เพื่อน
 ของ มึง เสีย เดียวนี้แหละ มึง จึง ดึง ให้ เห็น เปน ตัว อย่าง ไว้ และ จง รอ
 คอย การ เยี่ยง นี้ ไว้เถิด มัน จะ มา ถึง เจ้า ใน ไม่ ช้าน ไร ๆ ว่า แล้ว
 จับ หวย ก็ ชัก กระบี่ วิเศษ ออก จาก ผัก จด เต็ง ลง ที่ คอ ต้นเตา เค้า หยิน
 พอ ได้ ทำ ก็ พ้น ภัย ครั้น ต้นเตา เค้า หยิน ก็ ขาด ออกจาก กาย ทั้ง
 เจ้า มดแดง พา หะ ก็ เคย พลอย หัว ขาด ไป ด้วย นางไม้ กุญแจ เห็น ว่า มี

ชัย ชำระ แดง ก็ ร่ายมนต์ เรียก คังเม วิเศษ กัดบั่น ทอด ทหาร กับ ที่
 คิด อยู่ใน นั้น ก็ หุดุด ออก นอนตาย ตัว เหนียว เหนอะไป ตามๆ กัน เพราะ
 คังเม เข้าปาก เข้า จมูก หายใจไม่ ออก จิ้ง ชาติใจ ทหารทั้งปวง เห็น
 คังเม นั้น ก็ ให้ ร้อง บ้อง ปัก เขา ชัย ดัง ๆ ดุจ เคียง คัดใน มหาสมุทร กัดบั่น คั้น
 เข้าค่าย ส่วน คีรีระ ตันเตา เต่าหิณ นั้น จับ หอย ให้ เอา ไป เติบประจาน
 ไว้ หน้าค่าย

ฝ่าย พระเจ้า ฤๅณดำรงค์ กับ ชัยบองเช็ก และ ชัยฮองเฮา ยืน อยู่ บนเชิง
 เเทน ได้ เห็น เหตุการณ์ กัดบั่น โอตะพอก กับ ที่ คน คิด ไว้ แด่ แรก และ
 ทั้ง ได้ ยิน คำ ประกาศ ของ จับหอย เช่นนั้น ก็ ตกใจ จน ไม่ รู้จักทางไป จึง
 หัวซุก หัวซุน ลงจาก เเชิงเทน เบ็ด ตัว เข้าไป ซ่อน ตัว เบียด อัด กันแน่น เปน
 ปลา ชาร์ดิน อยู่ในห้อง บังคน อันแคบ.

(ตอน หน้า ปี่สาจ จับกุยสุย ห้ามทัพ เปน ตอนจบ)

หลวงประจำจังหวัดเขตต์ แปต.

ข้าพเจ้าหวังใจว่า เรื่องราวของ ประเทศไลบีเรีย ซึ่ง นาย
วาร์ดอาร์แชพิน (Ward R. Chapin) แต่ง โดยตั้งเขปลงในหนังสือ น
Collector-Dealer Trader นี้ คงจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ใฝ่ใจในทาง
ภูมิศาสตร์ หรือ ผู้ใคร่ต่อความรู้ในทางปกครองของต่างประเทศ
ตลอดจนนักเดินสแตมป์บ้าง ไม่น่ามากนัก.

ไลบีเรีย (Liberia) เป็นนามของประเทศหนึ่ง ซึ่งพวกนิโกร
เป็นผู้แรกพบและไปตั้งอยู่ก่อน มีอาณาเขตจรดกับมหาสมุทรแอต
แลนติก และอยู่ชายฝั่งของทวีปอาฟริกา ส่วนเหนือทางทิศตะวันตก
เฉียงใต้ มีพื้นที่ ๔๐,๐๐๐ ตารางไมล์ มีพดเมืองประมาณ ล้านกึ่ง.
เขตชายฝั่งซึ่งจรดกับทะเลนั้น ยาวประมาณ ๓๕๐ ไมล์ ตั้งอยู่ใน
ระหว่างเซียร์ราเลโอน (Sierra Leone) เมืองขึ้นของอังกฤษ, กับอาณา
จักร์ไอวอรีโคสต์ (Ivory Coast) ของฝรั่งเศส เขตแดนนั้นกำหนด
เอาแม่น้ำมอโร (Moro River) เป็นเกณฑ์ แยกกันตรงหมู่บ้าน
ทางแถบเหนือ แต่ที่คาลาเลีย (Cavalialia) ทางแถบใต้.

ถึงแม้ว่าจังหวัดติดต่อกันภายในประเทศไลบีเรียเอง เคยมีการ
วิวาทแก่งแย่งกันอยู่บ้างแต่ก่อนๆ มาก็ดี แต่เพราะเหตุที่หมู่บ้าน
ซึ่งเป็นชายแดนเหล่านั้นอยู่ห่างไกลมาก จึงไม่มีการแก่งแย่งโต้
เถียงกับประเทศใกล้เคียง.

ใน ค.ศ. ๑๘๑๖ สมาคมพวกไปตั้งบ้านใหม่ในประเทศโกตของ
อเมริกา (American Colonization Society) ได้พากันไปตั้งอยู่ในจังหวัด
ปรินซ์ทาวน์ (Prince Town) แตนิวเจอร์ซี (New Jersey) ในทวีป
อาฟริกา ด้วยความตั้งใจจะอยู่เป็นหลักฐานมั่นคง แต่ได้ความ
คุ้มครองอุปถัมภ์ของประเทศสหพันธรัฐอเมริกา.

ครั้งแรกที่ สมาคมนี้ ได้ส่งหมู่คนออกไปอีกนั้น เป็นปี ค.ศ.
๑๘๑๘ แต่ได้ไปถึงไลบีเรียในปีรุ่งขึ้น ค.ศ. ๑๘๒๐ มีจำนวนพวก
นิโกรในบังคับอเมริกันซึ่งถูกส่งไปในครั้งนั้น เป็นจำนวน ๑๘,๐๐๐ คน

ใน ค.ศ. ๑๘๒๔ ได้จัดให้มีการปกครองชนตามแบบอย่างของ
ประเทศที่เจริญ ต่อมาอีกราวเกือบ ๒๐ ปี ก็ปล่อยให้มีการ
ปกครองบังคับบัญชาตนเองอย่างธรรมเนียมเมืองชนของอเมริกา แต่
ค่อยๆ แนะนำสั่งสอนแบบอย่างความเจริญแก่คนจำพวกนั้น ค่อยๆ
แก้ไขยับยั้งขยายการทำงานที่เด็กที่ด้อย จนต่อมาได้ให้มีรัฐบาล
ปกครองพลเมืองในไลบีเรียขึ้นอย่างเรียบร้อยได้.

ขณะที่ได้จัดให้ประเทศไลบีเรียมีอิศรภาพ แต่ปกครองตาม
แบบอย่างรับบติกชนได้อย่างจริงจังนั้น ก็คือในสมัยที่เดวิด ซี. ดี.

บ. คิง (C. D. B. King) เป็น ประธานาธิบดี เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง ท่าน
 ผู้เขารับหน้าที่แทน ดี. อี. เฮอวาร์ด (D. E. Howard) คนเก่า (ที่ถูก
 เดออกตง เมื่อ ค. ศ. ๑๙๖๒) ซึ่ง การปกครองในสมัยนั้นยังจำต้องอยู่
 ใน ความดูแลอารักขาของ สหพันธรัฐ อเมริกาอยู่.

เมื่อ สงคราม ที่แล้วมานี้ ประเทศ อเมริกา ก็ยัง ต้อง ตั้ง เงิน
 ๒๖,๐๐๐ เหรียญไปให้ประเทศไลบีเรีย เป็น เงินช่วยเหลือ สำหรับให้
 จัดตั้ง กองทหาร ขึ้น ตาม ความจำเป็น เพื่อป้องกัน อีศรภาพ แต่เมื่อ
 ปี ค.ศ. ๑๙๙๐ เนื่องด้วย ประเทศ ฝรั่งเศสได้กับ เยอรมันได้ พอง อเมริกา
 เพื่อเรียก ร้อง เอา เงิน ค่าปรับ จากไลบีเรีย ในกรณีวิวาทกัน ด้วย
 เรื่อง อาณาเขต เหตุนี้แหละ, ประเทศไลบีเรีย จึง ต้อง ร่วมใจ กับ
 สหพันธรัฐ อเมริกา ประกาศ ทำ สงคราม กับ เยอรมัน เมื่อ วันที่ ๔
 สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๙๗ ซึ่งนับเป็น ประเทศที่ ๑๖ โดยลำดับที่ได้ ประกาศ
 สงคราม.

พระราชกำหนด กฎหมาย เก่าได้ยกเลิก ดับ ดัง หมดโดย ประเทศ
 สหพันธรัฐ อเมริกา อำนาจในการ ที่จะให้ ใช้บทกฎหมายใด ๆ ตก
 อยู่ใน อำนาจ แด่ บัญชา ของ ประธานาธิบดี ตำแหน่ง ซึ่งมี กำหนด ๔ ปี
 เดออกกัน ครั้งหนึ่ง กับรอง ประธานาธิบดี แต่เดิมนับที่ ปกฤษา อีก ๖ คน
 ส่วน อำนาจในการ ที่จะ ออก บทกฎหมายใด ๆ ตก อยู่แก่ สภา ซึ่งมี
 สมาชิกที่ ปกฤษา ๑๓ คน สมาชิกเหล่านี้ มีกำหนด ๔ ปี เดออก
 ครั้งหนึ่ง กับที่ ปกฤษา อีก ๘ คน ผู้ที่มีกำหนด เดออก เปลี่ยน กัน
 ๖ ปี ครั้งหนึ่ง.

แม้ว่าประเทศไลบีเรียจะล้มบรรณในการเพาะปลูก แต่อุดมไปด้วยแร่ธาตุกับป่าไม้ก็ดก ก็ยังอยู่ในฐานะต่ำต้อยในการหัตถกรรมและกสิกรรม.

สินค้าขาออกมียาง, น้ำตาล, กาแฟ, โคโก้, ใน ค.ศ. ๑๙๓๓ สินค้าต่างๆ ซึ่งส่งออกไปจากประเทศ, คิดเป็นราคากว่าล้านเหรียญในประเทศนี้มีรถไฟ ๒-๓ สาย ช่วยเหลือในการส่งสินค้า, แต่มักพอใจใช้เกวียนโคหรือไปทางน้ำมากกว่า.

พลเมืองในประเทศนี้ทั่วไปถือศาสนาโปรเตสแตนท์ แต่กำลังมีพวกมิชชันนารีอยู่เป็นอันมากเกี่ยวประกาศศาสนาอยู่ ส่วนวัดโรมันคาทอลิกของฝรั่งเศสมีแห่งเดียว.

ใน ค.ศ. ๑๙๓๐ รัฐบาลได้ตั้งโรงเรียนหลวงสอนวิชาเบื้องต้น ๑๓๓ แห่ง มีนักเรียน ๔,๐๐๐ คนเศษ แต่ยังมีโรงเรียนของพวกมิชชันนารีอีก ๘๗ แห่ง, ซึ่งสอนนักเรียนประมาณ ๒,๐๐๐ คน และมีวิทยาลัยของทางศาสนาใต้ตรงขึ้นที่เมืองหลวง "มอนโรเวีย (Monrovia)" แห่งหนึ่งกับของรัฐบาลอีกแห่งหนึ่ง, ซึ่งตั้งขึ้นเมื่อ ค.ศ. ๑๙๑๖ แต่ในชั้นต้นมีศาสตราจารย์อยู่เพียง ๓ คน กับนักเรียนเพียง ๒๐ คน แต่บัดนี้ได้มีจำนวนศาสตราจารย์แต่นักเรียนมากมาย, เจริญขึ้นโดยรวดเร็ว.

ชายทุกคนอายุแต่ระหว่าง ๑๖ ถึง ๕๐ ปี, มีหน้าที่อาจจะถูกเกณฑ์เข้ารับราชการทหาร แต่สำหรับในปรกติการ, บ้านเมืองสงบราบคาบ, ก็จัดให้มีกองอาสาสมัครกับมีพลตระเวน ๔๐๐ คน เงินผลประโยชน์อีกส่วนหนึ่งให้เป็นค่าใช้จ่ายของแพนททหารเรือ.

คำว่า “ไท่เบรีย” แปลว่า “ประเทศซึ่งเปนไทย” (Land of Free)
แต่เมื่อ ค.ศ. ๑๘๘๔ รัฐบาลได้สร้าง ไพรชนียากร รูป ๓ เหยี่ยม
หน้าจวนขึ้นไว้ ก็ยังมีปรากฏเป็นอักษรจารึกเป็นหลักถาวรอยู่ว่า
“The Love of Liberty brought us here” (ความใคร่ต่อความเป็น
อิสรภาพ หรือการปราศจากบังคับได้นำเรามาที่นี่)

การปกครองภายใน ในขณะนี้พวกผิวดำได้จัดทำไปโดยเรียบร้อย
ไม่บกพร่อง ดินซึ่งยังค้างอยู่มีจำนวน ๒,๓๓๑,๐๐๐ เอเคอร์
ผลประโยชน์ในปีหนึ่งเก็บได้ ๒๗๓,๐๐๐ เอเคอร์ ในจำนวนนี้คงจะ
เป็นรายได้ของการไปรษณีย์มากกว่าอย่างอื่น เพราะประเทศนี้ได้
ทำแต่ตมภ์ออกใช้แล้วหลายวัน นับตั้งแต่ ค.ศ. ๑๘๖๐ ที่เปนปีออก
แต่ตมภ์วันแรกมา.

มาตราเงินที่ใช้อยู่ ๑๐๐ เซนต์ เปน ๓ เอเคอร์ ประมาณเท่ากับ ๔
ซิตติงก์ ๒ เพนส์ ของ อังกฤษ (ราวเอเคอร์ ละ ๒ บาท ๘ สตางค์ ของ
สยาม)

ฉบับพิเศษ

อันเคยออกประจำเดือน มกราคม

เนื่องในการ พระราชพิธี เสด็จมพระชนมพรรษา

เพราะฉะนั้น

ศัพท์ไทย ตอน หน้า

จะมีเรื่อง ช่าง คัด เลือก ถ้วน แต่ดี ๆ ลง ทั้งหมด

ปราสาทแขก

พวก แอสซิริเยน เป็น พวก ที่ ถือ ตัว ว่า ฉลาด จะ ทำ สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด ก็ อยากรู้ จะ ให้ แปลก ประหลาด พิสดาร ไม่ ประสงค์ จะ เอา เยี่ยง อย่าง ไร พวก ที่ มี ความคิด ทัด เทียม กับ พวกนี้ ก็ คือ พวก เซมิรามิส ทั้งสอง ฝ่าย ต่าง พยายาม ประกอด แข่งขัน สติปัญญา กัน ว่า ใคร จะ วิเศษ ครึ่ง หนึ่ง พวก เซมิรามิส ไป พบ เมือง แวน (เป็น เมือง บ้าน แดก ลำ แหวก ขาด เมื่อ คราว สงคราม รัสเซีย—เตอร์ก) เขา อยากรู้ จะ ทำ ที่ ระลึก ไว้ ให้ ปรากฏ แก่ โลก เพื่อ เป็น เกียรติยศ ดัง อย่าง หนึ่ง เห็น พร้อม กัน ว่า ควร สร้าง ปราสาท ไว้ บน ยอดเขา พวก นี้ จึง ไป เกณฑ์ พวก สดาฟมา เป็น จำนวน พัน ๆ ต่อกัน พยายาม ทำ กัน อยู่ หลาย ปี จึง สำเร็จ เมื่อ สำเร็จ แล้ว เป็น เหตุ ให้ ผู้ ได้ พบ เห็น ภายหลัง เกิด ความ พิศวง อัจฉริยะ ใน วิชา ก่อ สร้าง ถอดตาย, การแกะ, ตายทอง, ซึ่ง ต้วน แต่ ประณีต เป็น ฝีมือ ของ ช่าง ฝีมือ เอง, ทั้ง ทำ ทวง ดึกดื่น ไว้ สำหรับ ขึ้น ไป บน ปราสาท และ ทำ เหว ไว้ เป็น แห่ง ๆ ถ้า ผู้ใด สุ่มสี่ สุ่มห้า ขึ้น ไป โดยไม่ พินิจ พิจารณา ก็ เคย ตก เหว ตาย

หลวงตา

บาทวิถี อย่างใหม่ ของ ประเทศ บราซิล ทำ ด้วย ก้อน หิน สอง ชนิด
 ไรย เปน เส้น ตรง ขวาง บาทวิถี สลับ กัน แต่ ขนาน กัน ไป หิน ชนิด หนึ่ง
 เปน เจา ดำ ทำให้ มอง ดู ตรง กว้าง บาทวิถี เห็น นูน เปน หลัง เต่า ส่วน ริม
 ต้อง ข้าง ดำ ลง ไป แต่ ความ จริง แบนราบ เล่ม อกัน ค่อย ไป ประเทศ
 บราซิล จะ ทำ บาทวิถี ชนิด นี ๕ ๒๕

ผู้เหาะ

พวกจีนไม่ค่อยเชื่อ ว่าความคิดมนุษย์ จะสามารถสร้างเครื่องบินได้ จนถึงทำให้คนเหาะขึ้นไปบนเวหา เมื่อเอาเครื่องบินมาบินให้พลเมืองดูที่เซี่ยงไฮ้ พวกจีนต่างพากันเรียกเครื่องบินว่าผีเหาะ (Flying Devil) ในชั้นแรกขณะที่เครื่องบินขึ้นลงจะขึ้นสู่อากาศ พวกคนดูหันหลังให้ จีนเรียกกันว่าบินสูงไปไกลแล้ว เขาจึงหันหน้ามองดูพระเณรเครื่องยศเกิดตลกตลก ตั้งสนั่นเสียงกักก้อง พวกจีนต่างพากันวิ่งหนีหาที่กำบังต่างตะโกนว่าผีเหาะโง่ ในไม่ช้าเครื่องบินนั้นก็กลับลงสู่สนามได้โดยสวัสดิภาพ เมื่อจัดการแก้ไขได้แล้ว จึงกลับมาบินใหม่ พวกคนดูก็เฮกันมาดูอีก

ผู้หญิง มี ผู้ใด หลายคน

พลเมือง ของ ประเทศ ต่าง ๆ ใน โลก มี จำนวน หญิง มากกว่า ชาย
เว้น แต่ ประเทศ ธิเบต ประเทศ เดียว มี ผู้ชาย มากกว่า ผู้หญิง ดัง ดัง
เท่า โดย เหตุนี้ ผู้หญิง อาจ มี สามี ได้ หลาย ๆ คน โดย ไม่ เป็น การ ผิด
กฎหมาย

หัตมต

ชายคนหนึ่ง ชื่อ ยอน. คับคิ. คอนติน พยายามฝึกหัด มต จนคล้าย
กับ มต นั้นจะ รู้จัก ภาษาคน เขา อาจ สั่งให้ มต แปร แกว ขยาย แกว
อย่าง ทหารได้

ภูต คำกริ

ใน หอพระสมุด กรุงศรีอยุธยา มี หนังสือ เดิม หนังสือ ภูต คำกริ
วันที่ เขียน สมุด เดิมนี้ ผู้เขียน คง คือ พรหมจรรย์ แต่ ผู้เขียน รูปภาพ
ก็ต้อง สืบมาตาม คัด ด้วย สมัย อดีตกาล นักเทศน์ ชอบใช้ สมุดนี้ เป็น คู่มือ
ในการ แสดง หา ชื่อ เลี้ยงให้ มหาชน นับถือ ว่าเป็น ผู้สามารถ ทำการ คิด
ต่อกับ ผี ซาตานได้

นาฬิกา ทน

นาฬิกา พก ของ ห้าง แอน กัส แอนด์ คูต ใน จังหวัด ชิดชนิ เว้น หนังสือ
ผู้ซื้อ ไป ทำ ตก หาย ใน ท่ง นา เมื่อ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๕
ครั้น ถึง ฤดู ทำนา ปี พ.ศ. ๒๔๕๖ ชาวนา จุกไฟ แผล หัวข้ง ไถ คราด ทำ
นา กัน เรื่อยไป ต่อ มา ถึง วันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๗ จึง มี ผู้พบ
นาฬิกา เว้น นั้น แต่ กระจก ไม่ แตก เข็ม หาย ไป อันหนึ่ง เหลือ อีก อัน
หนึ่ง พอ ถูก เข้า เบา ๆ ก็ หลุด ตัว เว้น นั้น ดันมิ จับ เบรอะ เมื่อ นำ ไป
ขัดถู ดันมิ ออก หมด ได้ เข็ม ได้ กระจก ดี แล้ว ครั้น ไซ้ ตามดู นาฬิกา
เว้น นั้น ก็ ยัง เดิน เทียง เหมือน ซื้อมา ใหม่ ๆ

ภาพยนตร์

ฟิล์ม หนึ่ง ฟุต หนึ่ง มี รูป ๑๖ ช่อง หรือ ๑๖ รูป เมื่อ หนึ่ง ฉาย ฟิล์ม จะเคลื่อนไป ประมาณ ฟุต ๑๖ หนึ่ง วินาที หนึ่ง ม้วน หนึ่ง ยาว ประมาณ ๓๐๐๐ ฟุต จะ ยาว กว่า ๕๖๖๖ ฟุต ก็ ไม่ ก็ มาก น้อย ขึ้น หนึ่ง ฉาย อยู่ใน ราว ๔ ชั่วโมง เป็น หนึ่ง ประมาณ ๑๕ ม้วน ใน ประเทศ อังกฤษ มี โรงภาพยนตร์ ประมาณ สี่ พัน หนึ่ง หนึ่ง ฉาย สอง ครั้ง ซ้ำ กัน แปร ชุด ฉาย อย่าง น้อย หก วัน จึง จะ เปลี่ยน โปรแกรม ใหม่ ต้อง คิด ดู ว่า หนึ่ง ที่ ฉาย ใน ประเทศ อังกฤษ อาทิตย ะ หก วัน จะ ยาว เพียง ไດ และ จะ มี รูป

ฟุต	=	๑๖	รูป
ม้วน หนึ่ง มี ๓๐๐๐ ฟุต	=	๓๖,๐๐๐	,,
ครึ่ง ๑ ฉาย ๘ ม้วน	=	๓๒๘,๐๐๐	,,
วัน หนึ่ง ฉาย ๒ ครั้ง	=	๒๕๖,๐๐๐	,,
โรง หนึ่ง ฉาย ๖ วัน	=	๓,๕๓๖,๐๐๐	,,
โรง หนึ่ง ๓๐๐๐ โรง	=	๔,๖๐๘,๐๐๐,๐๐๐	,,
คิด เป็น ฟุต จะ ยาว ถึง		๒๘๘,๐๐๐,๐๐๐	ฟุต

ถ้า หนึ่ง หนึ่ง ฉาย ใน ประเทศ อังกฤษ ม้วน ยาว สัก หนึ่ง น้อย ใน อาทิตย ะ หนึ่ง ฟิล์ม หนึ่ง ที่ ฉาย จะ ยาว ถึง ๕๔,๕๔๕ ไมล์ กับ ๘๐๐ หดา ซึ่ง อีก ต้อง ส่วน กว่า ๆ จะ ยาว เท่า ระยะ ทาง รอบ โลก

ประกาศ ที่ ๘๘๖

การ ประกาศ ขาย ของ ใน มณฑล อักรา แห่ง ประเทศ อินเดีย มัก เขียน ไว้ ตาม กำแพง ตึก เป็น ภาษา อังกฤษ, และ ไม่ มี วรรค มี ตอน ติด กัน เป็น พืด ไป ที่เดียว

หมวด คางแพะ

เมื่อก่อน ชาวยุโรป พวกเขารู้ว่า หมวด คางแพะ นิยมกัน ว่าเกิด
ครันเกิด เรื่อง ดังครุ หมวด คางแพะ กัด หุด หายไปหมด โดย ดังครุ
เขาได้ หมวด คางแพะ เหมือนกัน เพราะ เขา เหล่านั้น รังเกียจ ไม่อยาก
ทำตัวให้เหมือน ผู้ร้ายใจ อ้าม หิต นับ ว่า ดังครุ เป็น ผู้ทำให้ สิ้น สมัย
หมวด คางแพะ ได้

บ้าน บน ต้นไม้

ชาวบ้าน ป่า ใน แหตม มตายุ เอา ใบ ป่า ต้ม มา ร้อย เป็น คับ ๆ มุง
หลังคา ฝาไม้ ไม้ ชัด แะ ดู ไม่ แน่นหนา แข็งแรง อาศัย อยู่ กัน เพื่อ
บ้องกัน เลื่อ มา รบ กอน แต่ เลื่อ บาง ตัว กระโดด สูง ถึง ๓๘ ฟุต
ถึง ๕๐ ฟุต ครึ่ง หนึ่ง เลื่อ กระโดด ขึ้น ไป บน บ้าน คาบ เอา คน ไป กิน
หมด เว้น แต่ ชาย คน หนึ่ง หนึ่ง ขึ้น ไป บน หลังคา เลื่อ ไม่ เห็น จึง รอด
ไปได้ การ อยู่ ใน บ้าน เช่นนี้ เป็น การ น่ากลัว อันตราย อย่าง ยิ่ง

นายอนันต์ สุขุมาลัจฉน์.

ทองหยิบ รวบ รวม

“ดูราเมรย์, เปน ของ ชั่ว แท้ มีโทษ มหันต์ ไม่ควร ค้มเตย
พระก็ห้าม แพทย์ก็ห้าม บัดนี้ ชาวยุโรป, อเมริกัน เขาก็พา
กัน ‘แห่’ มากแล้ว ฉะนั้น พวกเรา ควร จะ ‘แห่’ บ้าง ไม่ควร จะ
มัว เบียด ชุ่ม อยู่เลย” นี่ เปน ถ้อยคำ ของ นักแสดง โวหาร ผู้ ๓ กตัว
ต่อที่ ประชุม

ทันใด นั้น มี ผู้ สอด ขึ้น ว่า “ขอ อภัย, เมื่อ ก็ ข้าพเจ้า เห็น
ท่าน ดวด ถึง ๓ เบ็ก มิใช่ วัครับ”

นักแสดง งง อยู่ เปน ครู่ จึง ตอบ ว่า “จริง, แต่ นั้น แหะ คือ
องค์ พิศุจน์ ของ ข้าพเจ้า เพราะ ถ้า ไม่ เช่น นั้น แล้ว ข้าพเจ้า จะ แสดง
คุณโทษ ของ มัน ให้ ถูก ต้อง ได้ อย่างไร ได้”

ผู้ จัด การ ถาม “เดิน วิถี ไหน จึง จะ ให้ คน รับ และ ชื่น ชัก พัก ไทย
ทั่ว ทั้ง เมือง ?”

คนงานตอบ “ง่ายนิดเดียว, ใช้ ธนบัตร พิมพ์ แทน กระดาษ ดี ครับ”

ขณะ ซ้อมรบ, นายทหาร ตั้ง พด ทหาร ยาม ว่า “แกต้อง ระวัง คอย ดู อย่าง กวดขัน อย่าให้ ซ้ำ คัก (ฝ่ายขาว) ผ่าน แนว เข้า มา ได้ เปน อัน ชาติ ถ้า เห็น ให้ จับ หรือ ยิง บน ชน ทนท”

“ขอรับ, คุณ อย่า วิดก เอย” ทหาร ยาม รับ คำ

สัก ครัว, นายทหาร ไป ตรวจ ยาม พบ ทหาร ยาม คน นั้น กำลัง คุย จ้อ อยู่ กับ พด ตาด ตระเวน ฝ่าย ขาว คน ๑ ...

“เฮ้ย, ยาม นั้น พวก ซ้ำ คัก นี่ หว่า จับ ช้” นายทหาร ดู

ทหาร ยาม ตอบ “ไม่ใช่ คอก ครัว นั้น พด ทหาร จิว ยิง กอง ร้อย ที่ ๘ กรม เดียว กับ เรา ใจ ตระ ครัว คุณ”

... ..

ผู้จัดการ ถาม “เรื่องที่ ลง ใน ศัพท์ ไทย ... แก เห็น ใคร เปน คน เขียน ดี ที่ สุด ?”

คนงาน ตอบ “ไม่เห็น มี เอย ครัว, เห็น แต่ ใช้ ตพม พ ทง นน”

... ..

นาย หม่อม “พท ไร่ เฮ้ย, พี่ ถาม น้อง รู้ จัก ว่า ก็ ครัว ก็ หมด แล้ว ว่า รัก พี่ ใหม่ ๆ น้อง ก็ ไม่ ตอบ สัก ที่ พี่ ขอ ถาม เปน ครัว ที่ สุด ว่า น้อง รัก พี่ ใหม่ จ๊ะ ?”

นาง ต้าว (นั่ง)

นาย หม่อม “อนิจจา ไม่ ตอบ อีก บอก หน้อย เกิด หน้อย ว่า ใจ หน้อย คิด อย่างไร”

นางสาว “วานนี้ คุณ ก็ถาม เช่นนี้ และ ว่าถาม เป็น ครั้ง ที่สุด
 วาน ช่น นี กว่ เป็น ครั้ง ที่สุด ก่อน วาน ช่น นี กว่ ที่สุด
 และ เมื่อ เดือน ก่อน กว่ ครั้ง ที่สุด มา วาน นี กว่ ที่สุด
 อีก คง นี คน จัง ยัง ตอบ ไม่ ได้ เพราะ คง ใจ ว่า จะ
 ตอบ ต่อ เมื่อ คุณ ถาม เป็น ครั้ง ที่สุด จริง ๆ ”

ผู้จัด การ ถาม “หนังสือ อะไร ที่ คน นิยม อ่าน และ กระหาย หยาก
 อ่าน ที่สุด ศัพท์ ไทย ไซ้ ไหม ? ”

คน งาน ตอบ “ไม่ใช่ ดอก ครัว, หนังสือ ที่ มนุษย์ ต้อง การ หยาก
 อ่าน ที่สุด ก็ คือ หนังสือ ตอบ รัก ของ คู่ รัก ”

เพื่อน กรุง เทพ “อู๊วะ, หมอ นมึน เพื่อน ระบุว่า อะไร นี ว่า มา ขอ เมีย
 กัน ก็ ได้ ”

เพื่อน บ้าน นอก “โอะ พู่ โท, เมีย เกต อี ดอกริ กัน ไม่ นึก เคย คิด ว่า น้อง
 แก แท้ ๆ เพราะ เห็น แก เรียก ว่า น้อง ๆ แต่ เจ้า
 หล่อน เรียก แก ว่า พี่ ”

“แก มั่น เถว ทาษ เดี้ย แล้ว ริอ่าน เปน อะ โมย อะ โจน ” นาย

อำเภอ พด

“อะไร, ผม ทำการ ช่วย ชาติ ยิ่ง ว่า เถว อีก หรือ คุณ ” อะ โมย
 เกยง

“ช่วยชาติตระกูลนะดี ก็เขาจับได้คามือ ว่าแกะโมยเงิน
เจ๊กฮ้อ” นายอำเภอคุ

“นั่นไม่ช่วยชาติวงศ์ครับ เพราะเจ๊กฮ้อมันชะโมยเงินไป เมืองจีน
คุณรู้ไหม เป็นการผิดกฎหมายไม่ใช่หรือ” ชะโมย คุณ

... ..

นาย “อา, นี่มันจะตะกุกจริง ๆ เทยวี่”

บ่าว “ฮ่าว, ก็ได้เท่าสัญญาจะให้ผมตะ”

นาย “กูพูดเท่านั้น มันก็ถือเอาเป็นจริงเป็นจังเทยวี่”

บ่าว “ได้เท่าเคยปรารภเสมอว่าจะไม่ยอมเสียสัตย์
เลย กระผมจึงต้องรักษาฮอนเนอร์ของได้เท่า ไม่
ให้มาเสียสัตย์ลงตรงน่ะ”

... ..

ต่างกรรมต่างวาระ

ภาค วัน ๑

“อ้อฉันยังมองไม่เห็นเหตุ ว่าทำไมคุณมารักฉันซึ่งเป็น
แม่ม่ายแม่ร้าง”

“พุทโธ หด่อน ฉันได้พิจารณาถ่องแท้แล้ว เห็นแน่ว่าการ
มีภรรยาเป็นสาวพรหมจารี หรืออย่างที่เขาเรียกว่า ขบเผาะ
นั้น ไม่เป็นคุณเลย วิชาการปกครองบ้านเรือนก็ไม่เป็น วิชา
การปฏิบัติก็ไม่มี ไม่มีความซำนิ ซำนานอะไร นับว่าไม่เป็น

หลักฐาน ทั้งความรักก็แตกง่าย ดังนั้นจะเอาความดีขึ้นมาแต่ไหน
นี้แหละ คือเหตุที่ฉันรักแต่อยากได้หัตถ์

กาล อีกวัน ๑

“เอ๊ะ, อัดแน่นกว่าเรือเป่นรอม ๒ รอบแล้วเธอจะหาความรักอย่าง
ไรได้ ไม่เชื่อละ ไม่อายเขารั้มีเมียแก่”

“เธอเกิด ฉันได้คิดตลอดแล้ว ชายใดมีภรรยา ซึ่งเป็นผู้
ใหญ่กว่า นั้นแหละ เป็นบุญของเขา เพราะนอกจากจะมี ความ
รักกัน ฉันกลัวเมียธรรมดาแล้ว ฝ่ายหญิงยังมี ความเอ็นดู ต่อ ผู้
น้อยๆ อีก ส่วน ๑ แต่ชายก็จะมี ความนับถือ เมีย ฐาน เป็นผู้ใหญ่
กว่า อีก ส่วน ๑ เหมือนกัน ดังนั้นความรักก็แน่นเข้า ความดีก็
ยังขึ้น โบราณ ท่านว่า มีเมียเปรียบเหมือนแม่ยังงี้ล่ะ”

กาล ต่อมา อีกวัน ๑

“คุณจะมารักอะไร ดีฉัน ดีฉันเป็นคนจนไม่มียศศักดิ์ แต่
ไม่รู้เคียงสาอะไร ดังอย่าง ส่วนคุณดีข้าของ มันไม่ดื่มกันดอกคะ”

“แล้วกัน หัดนอนพูดอะไรยังงั้น ผู้ชายที่เขาหาๆ เขา
ไม่ต้องการ ยศศักดิ์ ทรัพย์สิน หรือวิชา สามารถ อะไร ดอก ถึง
เหล่านั้น เป็นหน้าที่ของเขาเอง หวังแต่ให้ ได้ภรรยาที่สาวบริสุทธิ์
ให้มอบ ความรักได้สนิทเท่านั้น เป็นพอ”

อะไร เป็นความจริง?

ใจฉมฉฉฉ.

กระผม กำลัง จับ หนังสือ ศัพท์ ไทยอ่าน ใน หน้าปกฉฉฉฉ. เกือบ จะจบ ก็พอดี สหายของ กระผม ไล่ต้อนเข้ามา เขาเอ่ยถากระผม มัดด้วยเสียงเบา ๆ ว่า “สหาย จะคิด อย่างไร” กระผมไม่ ยัก คอบ นอกจาก มอง ดูหน้า เขา แล้วหนึ่ง เดย หนึ่ง เห็นจะเป็นเพราะ กระผมไม่ เข้าใจคำพูดของเขามาก กว่า กระผม แกล้ง หลบ สายตา มา จ้อง ดู ตัว หนังสือ เดียว แต่พอ เจ้า ประคุณ สหาย ของ กระผม ก็ กลับ คว้าด ออก มาใหญ่ “กัน มา ขอร้อง แะ กัน จะไม่ ยอมให้ แก หนึ่ง อ่าน หนังสือ เดย แะ ต้อง จับ ปากกา รู้ไหม?” กระผม พยัก หน้า แทน คำ คอบ แล้ว เขาก็ เดิน ยืน กลับ ออกจาก ห้องไป.

กระผม เมื่อ เหลือ ทน เมื่อที่กระผมไม่ ไซ่ นักประพันธ์ นักประพันธ์ กับ เขา นั้แหละ ครั้น กระผม จะ หนึ่ง เดย เดียว ก็ ออก กระเด็นไป ข้าง จะ เห็นยิ้มๆ แม้ สัมผัสจิตก็ ทุรุมกุด สักหน่อย เจ้าหัดอ่านเป็นสักรั ยังสามารถ สดระเวลา เขียน อะไร ดัง ศัพท์ ไทยได้ แล้ว ก็ กระผม เป็น ผู้ขายจะทน หนึ่ง อมื่อ อยู่เปล่าๆ หรือ ครู บาอาจารย์ท่าน ก็ ได้ สั่งสอนให้กระผม เถาเรียน คำหรับ คำว่า สาระพัด ก็ ควร ที่ กระผม จะนำ เอา ความรู้ เหล่านี้ มา คอบ ได้ คำ ทำทนาย ดู บ้าง ซี้ กระผม เชื่อ ว่า เจ้าหัดอ่าน คงไม่ ว่า กระผม เป็นหัวเรือใหญ่ แน่ นอน แต่ ถึง จะ ว่า กระผมก็ไม่ ประหลาดใจ เพราะ กระผม เป็นบุรุษ เพศ.

ดูเหมือนคว้น บุรี ที่ กระทบ กำลัง พ้น บัญอยู่ นั้นแหละ ที่ทำให้
กระทบ แล เห็น เป็น ตัว หนึ่ง คือ ดัง ๆ ที่จริง การเขียน เป็นของง่าย ที่สุด
แต่จะ ดี หรือ ชั่ว กระทบ รับรอง ไม่ ได้ อ่าน ยาก พัง ยาก ที่ ไม่ มี ประโยชน์
อะไร ครั้น จะ ประดิษฐ์ คิด แต่ง ให้ ไพเราะ ก็ ดู จะ ขยับ ไปทาง ยาก
สัก หน่อย กระทบ ถูก เกณฑ์ ให้ เล่า นิทาน ให้ เด็ก ฟัง ด้วย คำพูด ดูเหมือน
ง่ายกว่า ที่ กระทบ จะ เขียน เรื่อง กระทบ กระทบ อย่างนี้ ให้ ท่าน อ่าน สัก ๓๐๐ เท่า
กว่า จะ จด ไป ได้ สัก คำ ที่ รวด กับ บท อื่นหา สม ส่วน แต่ กระทบ ก็ จะ ต้อง
กัดฟัน แข็งใจ หน ดู สัก ครั้ง ดี ไม่ ดี อย่างใด ก็ ได้ ขอ ว่า ผม มี ใจ หวัง ดี
ต่อ คณะ ศัพท์ ไทย ที่ แล้ว กัน.

มีคน มา ถาม กระทบ หลาย คน ว่า “วิธี” คือ ใคร ? มักจะ
ประพันธ์ เรื่อง อันเป็น คำสำหรับ บุรุษบุราณ เสมอ กระทบ ก็ จินตนาการ หนึ่ง
เพราะ กระทบเอง ก็ ไม่ทราบ นอกจาก จะ ตอบว่า กระทบ นับถือ ให้ เป็น
อาจารย์ ของ กระทบ คน หนึ่ง เท่านั้นเอง ดูเหมือน ท่าน เหล่านั้น ไม่ พอใจ ที่
กระทบ ได้ ตอบ เช่นนี้ กลับ หัน มา ถาม กระทบ อีก ว่า การ ชื่อนามจริง เพื่อ
ประสงค์ อะไร ? กระทบ ก็ หด ทำ อีก เพราะ ความคิด ของ มนุษย์ อาจ แตก
ต่าง กัน ก็ได้ แต่ถ้าถาม สำหรับ กระทบ แล้ว ก็ พอจะ บอก ได้ ว่า กระทบ ชื่อน
นามจริง เพื่อ ประสงค์ ไม่ ให้ ใคร รู้จัก กระทบ กับ เพื่อ เป็น การ แบ่ง รับ
แบ่ง สู้ ใน ตัว เดียว เท่านั้นเอง.

พูดถึง หนึ่ง คือ ราย เดือน แล้ว ศัพท์ ไทย เป็น เงิน ถู ของ ออก
หน้า เกิน เล้น ที่ ชัด กำหนด สัก หน่อย นี้ กระทบ ไม่ ได้ แกล้ง ขอดเถย ที่เดียว.

เพราะ กระทบใจใคร่ใคร่อะไรด้วย อาศรัย ที่กระทบเป็นคน ชอบอ่าน
หนังสือ รายเดือน นั้นเอง จึง พอ จะ ต้อง ออก ความเห็น ดูได้บ้าง แต่
สำหรับ หนังสือ รายเดือน อื่น ๆ กระทบ ก็ ไม่ คิ ยกย่อง ให้ ดี ด้วย กัน นี้
แหละ ครับ มันยาก นานาจิตตัง ใคร ชอบ อย่างไหน ก็ ชม อย่างนั้น
เป็น ขรรคมดา อยู่เอง ที่ จะ รัก ของ หุตา ย อย่าง เท่ากัน ไม่ได้ ต้อง มี แต่
เพียง อย่างเดียว เท่านั้น ทั้ ม ภาษา กว่า เออน นัก ๆ คุ ก็ ยาก ใจ ที่ กระทบ มี
รู้ ที่ จะ หา ตรา ชู ชนิด ไหน มา ชั่ง นอกจาก ใจ ของ คน อ่าน.

พูดถึง เรื่อง รัก ๆ ใคร ๆ แล้ว กระทบ ชัก หนาว ๆ ร้อน ๆ ชอบกล
จะ ว่า เกล็ด ยด ก็ ไม่ เชิง หรือ จะ ว่า ชอบ เดี่ยว ที่ เดี่ยว ก็ ไม่ เหมาะ แต่
กระทบ เป็น คน มี นิสัย ชอบ อ่าน เรื่อง รัก ๆ เต็ม อ กระทบ ได้ ยิน ท่าน
บรรณาธิการ บอก กับ กระทบ ว่า จะ นำ เรื่อง รัก อย่าง จับ ใจ ลง และ
เปิดฉาก ให้ เรา อ่าน ใน เดือน หน้า แต่ จะ เป็น เรื่อง ไหน กระทบ ก็ หา ทรั
บ ราบ ไม่

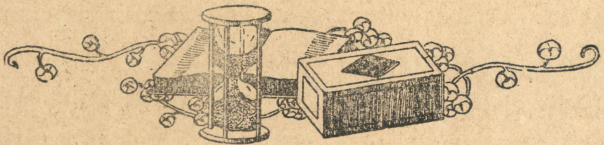
กระทบ ก็ กระทบ ยาก อ่าน และ ใคร ๆ ก็ คง เช่น เดียว กับ กระทบ
แต่ กระทบ ไม่ ค่อย กระทบ ยาก เขียน เพราะ ไม่ ใช้นัก ประพันธ์ ใคร ชื่น ชม
เชย กระทบ ก็ เท่า กับ สอน ให้ กระทบ เรือน นิสัย ถึง ก่า นัก ประพันธ์ ก็ เหมือน
นัก ร้อง ใคร ประพันธ์ เก่ง หรือ ร้อง เก่ง ก็ มี ชื่อ เสียง นัก ร้อง อาศรัย
ความ จำ นัก ประพันธ์ อาศรัย ความ รู้ ใคร แต่ง หนังสือ ไม่ ได้ พด
ไม่ เก่ง บอก ง่าย ๆ ว่า ถ้า ไม่ เคย เห็น หน้า ตา ของ โรง เรือน เดี่ยว เดียว ก็ เห็น

จะเบียดไปทางที่ยาก ดึกหน่อย แต่อาจจะเป็น นักร้องได้ ส่วนท่านผู้
เป็นนักประพันธ์อยู่แล้วจะพยายามเป็นนักร้องอีก กระผมเห็นว่่ายที่สุด.

เรื่องที่ นักประพันธ์ เขียน และที่ เรา ชมเชย กันว่า “เขาเก่งจริง”
นั้น ต้อง ประกอบ ด้วย ด้านวนโวหารไพเราะ อ่านเข้าใจง่าย และ
เหมาะ กับโครง แห่งเรื่อง เพลงที่ นักร้อง ร้องที่ เรา ชมเชย ว่า “เพราะ”
ก็เช่นเดียวกัน ซึ่ง จะต้องอาศัย เนื้อเพลง, จังหวะ พอเหมาะไม่เร็วไม่ช้า
และเสียง อ่อนหวาน จับใจประกอบ กันด้วย

พูด มาก เขียน มาก ก็ เป็นการ เบื่อ หู เบื่อ ตา ท่าน ผู้อ่าน ท่าน ผู้ฟัง
เพราะ ฉะนั้น กระผมขอ โอกาส คัด บทเอาเป็น ดังเคยกันเสียที แต่ กระผม
ก็ยัง ไม่ทราบว่าด้านวนโวหารของ กระผม จะมี ประโยชน์ สัมกับ ความตั้งใจ
ของกระผม หรือไม่ ซึ่ง กระผม ต้อง ขอ ความ วินิจฉัย จาก ท่าน ผู้อ่าน
ทั้งหลาย ด้วย เทอญ

“ชาวเหนือ”

นายเฟื่อง พลพันธ์

แปล แล เรียบเรียง

(ต่อเล่ม ๒ ตอนที่ ๔ หน้า ๖๒๔)

บทที่ ๗

ไม่กลับใจ

ในวันรุ่งขึ้นเนียดเตีฟเต๋ได้ ไป ถึงโรง ทหาร ตาม เวลา กำหนด
เมื่อ ย่าง เข้า ประตู ทหาร ที่ เด็ก ผูก หัด แล้ว กำลัง แยก ย้าย กัน ไป เขา
ได้ สืบ ถาม จน รู้ จัก ห้อง พยาบาล ตั้ง แต่ วัน ก่อน แล้วยิ่ง นั้น จึง ไม่ ต้อง
ถาม ผู้ใด อีก ตรง เข้า ไป ยัง ที่ ทำการ นาย แพทย์ ที่ เดียว ขณะ นั้น มี

ทหาร สี่คนใหม่ เข้าไป ตรวจ ๓ คน คนหนึ่ง กำลัง ชิง นานก ตัว อีก
คนหนึ่ง กำลัง วัด ขนาดหน้าอก ส่วนคนที่ ๓ นั้น เมื่อนายแพทย์ ตรวจ
แล้ว บอกว่า เป็น ทหาร ไม่ได้ ความจริง คนนี้ มี ร่าง กายใหญ่โต แข็ง
แรง กว่าอีก ๒ คน ทำให้ตัวเขาเอง มีความ ประหลาดใจ มาก

ทำไม ครับ ? ผม เป็น อะไร ? เขา ถาม ด้วยเสียง แสดง ความ
ตกใจ และไม่ เชื่อ

“ เป็นโรคที่ หัวใจ ” นาย แพทย์ ตอบ อย่าง สั้น

“ โปรด ช่วย ผม สัก หน่อย เกิด ครับ ”

ต่อมา อีก ครู่หนึ่ง นาย แพทย์ ก็มี โอกาส หัน มา ทำ ชุระ กับ เนียด
เนียด จึง ตั้ง ไป ตั้ง ตรวจ ให้

นาย แพทย์ “ ชื่อ อะไร ”

เนียด “ เนียด เด็ฟ เดต ”

นาย แพทย์ “ อายุ ”

เนียด “ ยี่สิบ สาม ”

“ ทำทาง แก มี อายุ มากกว่า นั้น ”

นาย แพทย์ กล่าว ตาม

ความเห็นในใจ “ บิดา มารดา ยัง อยู่ หรือ ? ”

เนียด “ ถึง แก่ กรรมหมด แล้ว ทั้ง สอง คน ”

นาย แพทย์ “ อี บิดา แก เป็น อะไร ตาย ? ”

เนียด ตอบ เสียง เบา “ ตาย ใน กตาง ศัก ที่ แม่ นำ มอด ”

นาย แพทย์ ถาม ต่อไป “ เขามี ยศ ชน ไหน ? ”

เนียด “ นาย พันตรี ครับ ”

“ อี ” นาย แพทย์ ออก เสียง พดาง อ่าน ดู ไป ตั้ง ตรวจ “ เด็ฟ

เดต หรือ ? เด็ฟ เดต หรือ ? นี่ แก เป็น ลูก นาย พันตรี ชิด เนีย เด็ฟ

เดต หรือ ? ”

เนียด กับ ศรัทธา คอบโดยไม่พูด แต่อาการวิตกในดวงตา กลาย
เป็น อาการ ยินดี ด้วยรู้สึก ว่า นาม ของ บิดา ยัง เป็น ที่ รู้จัก และ
เคารพ ใน ที่ นั้น

“อ้า!” นายแพทย์ ออก อุทาน และ ทำ กิริยา ประทับ คำพูด
โดย ความ พอใจ ครั้น แล้ว หวนคิด ถึง นาม ที่ ของ ตน เอง ได้ จึงถาม
ต่อไป และ ตรวจ ด้ายตา ตรวจ ปอด ตรวจ มือ แด เท้า ผล ที่
สุด แสดง ความ พอใจ ทุก อย่าง ต่อไป ก็ มอบ ตัว เนียด ให้ ผู้ ช่วย ชั่ง
น้ำหนัก และ วัด ขนาด ตัว การ ตรวจ ทั้ง นี้ นับ ว่า เป็น การ พิถีพิถัน
ละเอียด ละเอียด ที่ สุด แต่ เนียด รู้สึก แน่ใจ ว่า คง ไม่มี ข้อ ขัดข้อง อย่าง
ใด ที่ จะต้อง วิตก ใน ที่ สุด นายแพทย์ ก็ ลง รายงาน ตรวจ ใน ใบ ดั่ง นั้น
มอบ ให้ เนียด นำ กลับ ไป ยื่น ที่ ห้อง เหว ใน เวลา ภายหลัง ๑๐ ก. ท.

ครั้น เวลา ๑๐ ก. ท. ๕ นาม ที่ เนียด ได้ กลับ ไป แสดง คน ต่อ จ้า นาย
สืบ อีก ครั้ง หนึ่ง จ้า นายสืบ ลง นาม รับ รอง ว่า สัมควร รับ ราชการ
ทหาร ได้ แล้ว ก็ ให้ นายสืบ โท นำ ตัว ไป กระทำ ด้ว ยี่ ด้า บาด

นายสืบ โท ที่ นำ เนียด ไป นั้น คือ บาริ วาดาวร ตี ซึ่ง เป็น ผู้นำ ทาง
ให้ เขา เข้า ไป หา จ้า นายสืบ เมื่อ วัน ก่อน เพราะ ฉะนั้น ใน เวลา เติมน้ำ
ด้วย กัน เนียด จึง ไม่ รู้สึก เหน็ดเหนื่อย คำ ที่ คุณ เคย กัน บ้าง แล้ว จึง ได้ คุย
กัน อย่าง สนิท สนม

“ฉัน ไม่ นึก เคย ว่า เธอ จะ เข้า มา เป็น พด ทหาร มิ คีเตอร์ เดฟ
เลต” เขา เอ่ย พูด พดาง ชาย ตา ดู เนียด โดย ความ เดี่ยวใจ แต่ พิศวง
ระคน กัน “ฉัน คิด ว่า เธอ คง มา เป็น นาย ทหาร ”

“อย่าเรียกฉันว่า มิคเคอร์เลย นาย สิบโท” เนียต กล่าว สอด ।
พดาง ยิ้ม ทำไม เธอ จึง คิด ว่า ฉัน จะ มา เป็น นาย ทหาร ? ”

“ทำไม จึง รั หรือ ? ” ดาวารัตน์ กล่าว ทวน คำ “ก็ ใน
ระหว่าง ต้อง มี ตัว มา นี้ เรื่อง ของ เธอ มา จาก บ้าน ดาวารัตน์ นี่นา

เนียต ชายตา พิศ ดู หน้า นาย สิบโท ทั้ง ที่ แต่ จำ ไม่ได้ ว่า ได้ เคย
พบ เห็น ที่ไหน

บ้าน ดาวารัตน์ หรือ ? เขา กล่าว ซ้ำ โดย ความ สัน เทห์

นาย สิบโท หัวเราะ แล้ว ตอบ ว่า “นี่แน่ เธอ เห็น จะ จำ ฉัน ไม่
ได้ บาง ที่ เธอ จะ มี ได้ สังเกต เห็น ฉัน แอบ ไป ที่ บ้าน นั้น เสมอ ๆ แต่
ฉัน เอง ได้ เคย เห็น เธอ เดิน อยู่ ใน ส่วน หดายน หน เดิน อยู่ กับ มิค เคอดาตัน
เจ้า ประคุณ ขอให้ เจ้า หดอย จำ เริญ ๆ เกิด ! ฉัน พึง ได้รับ จดหมาย
จาก แฟน นริชารัตน์ เมื่อ เข้า นเอง—

“แฟน นริชารัตน์ หรือ ? ” เนียต กล่าว สอด “ผู้ ที่ คำ คำ คม
สาวใช้ ของ มิค คอรัต เนย์ นะ หรือ ? อ้อ ฉัน เห็น จะ จำ ได้ แล้ว ดู
เหมือน ฉัน เคย ได้ ยิน ว่า แฟน น มี คู่ รัก ท่าน ชื่อ ดาวารัตน์ ใช่ ไหม ? ”

บารร พยัก นำ รับ คำ แล้ว ยืน ระวัง ตรง กระทำ เคารพ นาย ทหาร
ที่ เดิน ผ่าน ไป เนียต ก็ กระทำ ตาม อย่าง

“นั่น นาย ร้อยโท เคอร์ ชัน ถ้า หยุด พัก กลับ มา เขา คง เื่อ
ยอด ช้ ไป เทียว ตาม ชาย ทะเล ดอน ออก ดู เหมือน ไป แถว ที่ มิค ชิค คอรัต
เนย์ ไป ”

เนียต รั้ง สติ ตั้ง โดย ความ พิศ วัง แดก ใจ รั้ง ถาม ทวน คำ ว่า “ไป แถว ที่ มิค
ชิค คอรัต เนย์ ไป หรือ ถ้า อย่าง นั้น มิค ชิค คอรัต เนย์ มี ออก จาก กรุง ไป หรือ ? ”

“ฉันคิดว่าเธอคงรู้จักว่าฉันเสียอีก เสียใจ” นาย สิบโท พุด “เขาพากันไปเที่ยวที่โคร เมอร์ เมื่อวาน ฉันไม่ใช่หรือ?”

“โครเมอร์” เนียด บ่นทวนคำนาย สิบโท เขา รู้จักสถาน ที่ตำบลนี้ อ้อ! ถ้าได้มีโอกาสไป เดินเล่น และ สนทนา ปรา ใต้กับ เอตดาตัน ที่นั่นสักวันหนึ่ง จะเป็น ที่ชื่นใจไม่น้อย

“เขาไป อยู่ นานเท่าไร?” เนียด ถาม ภาย หลัง ที่ ครอบงำ อยู่ ครู่หนึ่ง

“ราว เดือน หนึ่ง” ดาร์ วาค์ คอบ และ ยัม “ส่วน ฉันเอง ต้อง ถูก คุม อยู่ ที่นั่นเหมือน นักโทษ โช้ แดน จะ กดขี่ มิ ใจ ติระ ขอให้ คิดดูเถิด ต้อง ประจำ อยู่ กับ หนาท โดยไม่ได้ พบ ผู้หญิง ที่รัก คง เดือน หนึ่ง เต็ม ๆ เปน เช่น นั้นแหละ จะไม่ให้ เสียใจ อย่างไร เสีย ข้าย”

เขา พุด แล้ว เดิน เสียว เข้า ประ ตู ส่วน บ้าน อัน ตระ หง่าน งาม หลัง หนึ่ง และ ต่อ มา อีก เปน เวลา ๕ นาที เนียด ก็ มา ละเอียด หนา กับ เจ้า พนักงาน ผู้ รับ ทหาร อาษา ต้มัค

เจ้าพนักงานผู้รับมาตรวจของแพทย์มาจากนายสิบแล้วอ่าน “เนียด เดิฟ เดลต์ สูง ๕ ฟุต ๑๓ นิ้ว อายุ ๒๖ ปี แพทย์ทหาร บก ตรวจ แล้ว เห็น ว่า สมควร รับ ราชการ ทหารได้” เขา อ่าน พลาง ชาย คา ดุ เนียด เพื่อให้ เปน ที่ แน่ใจ ว่า รูป พรรณ ตรง กับ รายงาน นั้น ครั้น แล้ว จึง ตั้ง ปัญหา ถาม เนียด หลาย ข้อ ซึ่ง เนียด ต้อง ตอบ ตาม ความ จริง ทุก ๆ ข้อ เพราะ เหตุ ว่า ถ้า พิศุจน์ ได้ ว่า มิ ได้ ตอบ ตาม ความ จริง จะต้อง ถูก ลงโทษ จำคุก ทำงาน หนัก ๒ ปี ในที่สุด ผู้ ต้มัค ก็ กระ ทำ การ ต่ำ มาตรฐาน ครั้น เสร็จ แล้ว เนียด เดิฟ เดลต์ จึง ได้ เข้า รับ ราชการ เปน พลทหาร อยู่ ใน กองทัพ บก ของ ประเทศ อังกฤษ

บทที่ ๘

ขอคำขาด

“เอลลาติน

ฉันไม่กล้าจะเรียก હત่อน ว่า ยอดรัก และตำราที่ จะ หักใจ
ใช้ คำว่า นางสาวเฮ็ด ตาตั้น ลงใน ^{๕๕}ท่น เหมือน ดัง ที่ เขียน จดหมายถึง
ผู้ ^{๕๖}ที่ รู้จัก กันอย่าง ชรรมดา จดหมาย ฉบับนี้ อาจจะเป็น จดหมาย ฉบับ
สุดท้าย ที่ હત่อน จะ อนุญาตให้ ฉัน เขียน มา ถึง ก็ได้ เพราะใน เวลา ที่
ฉันกำลังมีความคับแค้น ขัดสนเช่น ^{๕๗}นี้ฉันได้ กระทำ สิ่งซึ่ง เก่งกว่า จะมีเหตุให้
เราต้อง จาก กันโดยไม่มี เวลา กลับ มา พบ กัน อีก ฉันได้ สัมผัส เข้ากับ
ราชการ ทหาร และบัดนี้ ฉันได้ เป็น พด ทหาร แล้ว ฉัน เห็น ว่า เป็น
ทาง ดี ที่สุด ที่ ควร จะ ทำ แต่เพียง อย่าง เดียว เท่านั้น อันจะ หางาน
อย่าง ^{๕๘}อื่น ทำ นั้น คง เป็ต้อง เวลานั้น ^{๕๙}หนึ่ง ชรรมดาผู้ชาย ที่ เกิด มา
เมื่อ ^{๖๐}มี นิสัยชอบ การ อย่างใด ก็ ควร หาการ อย่าง นั้น ทำ ส่วน ฉันเอง
มี ^{๖๑}นิสัยชอบ การ เป็น ทหาร มา ดัง แต่กำเนิด ก็ ว่า ได้ હત่อน ก็ได้ พูด
แต่ ว่าฉันยัง หน่ ม อยุ่ และยังมี ร่าง กาย บริบูรณ์ แข็ง แรง ถ้า ฉันไม่
พยายาม ทำการ ให้ ได้ ดั้นแล้ว ก็ สัมควร ยิ่งที่จะได้ รับความ ทุกข์ เวทนา

“ฉัน ทราบ อยู่ ดี แล้ว ว่า คง มีคน บาง คน พูด กับ હત่อน ว่า ฉัน เถว
ทราบ ลง มาก แล้ว เถว อย่างไม่มี เวลา จะ กลับ ตัว ได้ แต่ હત่อน คง
ทราบ ได้ ดี กว่า હત่อน คง ทราบ อยู่ ดี แล้ว ว่า ความ ปราศจาก ใน เกียรติ
ยศ ^{๖๒}ขอ เสี่ยง และ ความ ดี ยัง คง อยู่ ในใจ ฉัน เสมอ เพราะเหตุใด ?

เพราะความรัก ห่อหุ้ม คน เดียว นั้น แหะ เปรน เกรง ปลุก ปล่ม อยู่ นั้น
 มีความ ประสงค์ อยู่ อย่าง เดียว แต่ ที่ จะ ดำรง ตัว ให้ ปรากฏ ใน โลก ว่า
 เป็น ผู้ คู่ ควร กับ ห่อหุ้ม เท่านั้น และ จะ พยายาม ทำการ ไป จน บรรลุ
 ผล สำเร็จ โดย อาศัย ความ มานะ ความ ทน ทน หนัก เพียร ไม่ ท้อถอย
 ตาม คำ แนะนำ ของ ห่อหุ้ม เพื่อให้ ห่อหุ้ม เห็น น้ำใจ อัน สุจริต ดุจดัง
 เห็น หน้า หน้าตัก ที่ วาง อยู่ เหนือ หน้า โอ แม่ ยอด รัก ยอด ชีวิต
 ของ คน จน โปรด ยก โทษ ให้ คน ด้วย ที่ คน บังอาจ ใช้ ถ้อย คำ เหล่า นั้น
 เมื่อ ได้ ย่าง เข้า มา อยู่ ใน โลก ใหม่ อัน แปลก ประหลาด ของ คน ใน บัด นี้
 คน ปรากฏ ถึง ห่อหุ้ม เต็มใจ ในใจ มุ่ง พะวง หลง ช่าง อมอง ดู ห่อหุ้ม เหมือน
 กับ ผู้ ที่ หลง ทาง อยู่ ใน ป่า ใน เวลา กลาง คืน มอง ดู ดวง ดารา อัน
 ส่อง แสง เป็น เกรง นำ ทาง อยู่ กลาง หาว เวลานี้ คน วิรุฬห์ ยืน ตี มาก
 ด้วย กล้า แฝง ความ รัก ของ คน ให้ ห่อหุ้ม ทราบ ใน กระหม่อม พัก ร้อน ใน เวลา
 เข้า วัน นั้น เมื่อ ห่อหุ้ม สามารถ ได้ ว่า คน มีความ รัก ห่อหุ้ม เพียง ใด
 มีความ ปราศ ณาใคร จะ อยู่ ใกล้ ชิด เพียง ใด และ ชีวิต ของ คน จะ มี
 ความ ปลด ปล่อย ปราม โทษ หรือ ทุกข์ ครอง เพียง ใด ก็ ต้อง อาศัย ความ กรุณา
 ของ ห่อหุ้ม เป็น ที่ ค้ำ ค้ำ คน คน จึง วิรุฬห์ โด่ง ใจ มาก คน ทราบ อยู่
 ว่า ใน เวลา นั้น ว่า ห่อหุ้ม จะ มีความ รัก คน มาก เพียง ไหน คน ก็ ไม่ สามารถ
 จะ ขอให้ ห่อหุ้ม เป็น คู่ ร่วม ทุกข์ ร่วม สุข กับ คน ได้ แต่ ถ้า ได้ วิรุฬห์ ว่า
 คน ยังมี หวัง ที่ จะ ได้ ห่อหุ้ม เป็น คู่ ร่วม ทุกข์ ร่วม สุข ไม่ วัน ใด ก็ วัน หนึ่ง
 ใน วัน หน้า หรือ ห่อหุ้ม จะ กรุณา รับ รอง ว่า ห่อหุ้ม ไม่ ดง โทษ คน หรือ
 ไม่ เหยียด คน เพราะ สิ่ง ที่ คน ได้ กระทำ ไป แล้ว ใน ตอน สุดท้าย คน จะ

มีความ ปกติใจ แต่ยินดี จนหาถ้อยคำใด ๆ มา กล่าว มิได้ ทั้ง จะ ทำ
ให้ฉัน มี มานะ สามารถ ทำลาย เครื่อง กัด ขวาง ต่าง ๆ ได้ ทุก อย่าง ถ้า
ไม่ ขัด ข้อง โปรดบอกให้ฉัน ทราบด้วย

“เอตถาถัน เนื่องด้วยความเปิดเผยเปล่าเศร้าใจ ฉันได้เขียนจดหมาย
มา จึง ขอร้อง ขอ ความ ปราณี จาก ห่อถ่อน คุณ ผู้ ตก อยู่ใน ซ้าย แห่ง มรณ
กรรม ตะโกน ร้อง ขอ ความ ช่วย เหลือ ! ขอให้ คิด ถึง บ้าง ว่า อานาจ
แห่ง ความ กรุณา ของ ห่อถ่อน อาจ จะ ทำ อะไร ให้ฉัน ได้ เพียง ใด ถ้า มี
ห่อถ่อน เปน แสง ประทีป แห่ง ประภาคาร สำหรับ นำทาง อยู่ แล้ว ชีวิต ของฉัน
จะ เปน ประการ ใด ยอดรัก ขอ ได้ กรุณา แก่ ฉัน บ้าง ถ้า ห่อถ่อน
สถิต ตัก อาศัย ฉัน ฉัน จะ ต้อง ถอย ค้าง อยู่ กกลาง กระแส แห่ง ความ
ทุกข์ ทรมาน และ ความ เสื่อม ทรมาน อย่าง ที่ ไม่ มี โอกาส ที่ จะ พ้น การ จม
ถึง ลง ได้ ถึง กระนั้น ก็ ดี ฉัน ก็ จะ พยายาม พยายาม พยายาม ให้ ตรง ไว้ อย่าง ที่ สุด
เพื่อ มิ ให้ จม ถึง ลง ที่ เดียว และ จะ พยายาม ต่อสู้ ความ ทุกข์ ยาก ต่าง ๆ
ด้วย ความ มานะ อุตสาห เพื่อ ให้ ห่อถ่อน พิศุจน์ เห็น ว่า ฉัน เปน ผู้ สัมควร ได้
รับ ความ เ็นดู สังสาร จาก ห่อถ่อน หรือ อย่าง น้อย ที่ สุด เพื่อ ให้ ห่อถ่อน
เห็น ว่า ฉัน เปน ผู้ คู่ควร กับ ห่อถ่อน แม้ แต่ จะ เปน ชั่ว ครอง หนึ่ง หรือ คราว
หนึ่ง แล้ว จะ คับ สิ้น ญไป จาก โลก ก็ ตาม

“โปรด บอกให้ฉัน ทราบ โดย เร็ว ด้วยว่า ฉัน จะ หมด หวัง ใน ความ
รัก ของ ห่อถ่อน เดียว ที่ เดียว หรือ ไม่

เนยล เลิฟ เลส

กอง พัน ที่ ๒ กรม ทหาร ตึก ออฟฟิศ ชอน ”

เอ็ดดาดัน คอรัตเนย์ อ่าน จดหมาย ฉบับนี้ ในขณะที่ กำลังเดิน
มาตามทางบนเนินอันค้ำไป ด้วยพรรณไม้หลายหลากแห่งโครเมอร์
และตรงไปยังที่ซึ่งมารดา นั่งคอยอยู่ เจ้าหล่อน สวมเสื้อสีขาว
ริมคอ ขลิบสีฟ้าดูงามยิ่งนัก แต่ในที่อันสงัดเหงาเปล่าเปลี่ยวบน
เนินเขาเช่นนั้น จะมิได้พบใคร อันตระการตากเพียงต้องตามคนเท่านั้น
แต่เจ้าหล่อนก็หา รู้สึกไม่ว่าคนเหล่านั้นพากันจ้องมองดูอยู่ เจ้า
หล่อนมองไม่เห็นเนินเขาอันลาดขาวอยู่ตรงหน้า มองไม่เห็นปวง
รุกขชาติที่แย้มกลีบชูก้านไสวอยู่ตามทางเดิน มองไม่เห็นอ่าวอัน
เขียวเป็นเงาอยู่ตรงหน้าถัดไปเบื้องต่าง มองเห็นแต่กระท่อมพักร้อน
ที่คฤหาสน์ดาร์ชฟีลด์ ในเวลาเช้าวันเมื่อเนียด ทราบข่าวว่า สบได้ตก
และเนียดก้มตัวลงมากอดเจ้าหล่อนด้วยสีหน้าอันเศร้าสรวล และเปลี่ยน
แปลกไปด้วยความในใจ พนางบอกความรักในใจที่มุ่งหวังอยู่เป็น
อันมาก และจะต้องสละเสียโดยไม่มีเวลานึกฝันได้อีกต่อไปนั้น
กับเจ้าหล่อนด้วยน้ำเสียงอันแจ่มใสชัดเจนอย่างชายที่กล้าหาญ

สมัค เป็น พต ทหาร แล้ว !

มาบัดนี้ความจริงได้ประจักษ์แก่เจ้าหล่อน โดยแจ่มแจ้งแล้ว
เจ้าหล่อนได้ทราบข่าวนี้ ตั้งแต่เวลาเช้า—ทราบโดยจดหมายที่เนียดมี
มาถึงมารดา และมีศศิ คอรัตเนย์ มีความตกอกตกใจมากจนถึง
กับออกปากคำหิ ดิเคียน เนียดต่าง ๆ เอ็ดดาดันจึงไม่เอ่ยถึงจดหมาย
ที่เขา มีมาถึงตัว และลำดับแต่นั้นมาความรักระหว่างหนุ่มสาวคู่
นี้ ก็เริ่มกลายเป็นความดับระหว่างมารดากับบุตร

เฮดตาตัน ฝนใจ พยายาม พับ จดหมาย สอด ดงใน ออก เสื่อ เสื่อก่อน
เดิน มา ถึง ที่ ซึ่ง มารดา นั่ง อยู่ มี ศิษย์ ศอรรถ เนย์ ก่าตึง นั่ง ตำราญ อารมณ
อยู่ เห็น อเกอ อพบได้ ซึ่ง คง อยู่ ตรง มุม เขา เห็น ออว แพนน์ ดำวไซ
ก่าตึง นั่ง คอย ประณิบัติใจ รับ ใช้งาน อยู่ โดย โกลด์ ซิด มี อาทิ ว่า คอย
เดอน อเกอ ให้ พัน แสง แดก บ้าง คอย โบก พัด กระ พ้อตม ให้ บ้าง และ
ใน ขณะ นี้ ก่าตึง นั่ง พัง ความ เห็น อัน ยดียว ซึ่ง สัตว์ ผู้ ม พยาธิ เบียดเบียน
โดย ความ ชรา ภาพ กดำว ออกมา ด้วย ความ ไม่ พอใจ เมื่อ เฮดตาตัน
เดิน เข้า มา โกลด์ เจ้า ห่อ น ย่อม ทราบ ได้ ทัน ที่ ว่า ความ เห็น เหล่า นั้น
เกี่ยว ถึง ผู้ใด ทำให้ ใจ รู้สึก สดุ้ง วาบ

“เป็นการ น่า ละเอียด จริง ๆ” มี ศิษย์ ศอรรถ เนย์ กดำว ชน เป็น
คำรบ ที่ ยี่สิบ แต่ ใน คราว นี้ พุด กับ บุตรี ดำว “น่า ละเอียด เหลือ เกิน
ที่ ลูก ชาย ของ นาย พัน ตรี เดฟ เดส จะ ทำ ตัว เป็น คน เดว ทรมาน ถึง เพียง น
ดริ ไป สัมภัก เป็น พด ทหาร ได้ เงิน เดือน เพียง วัน ละ ซิต ถึง เท่านั้น! คิด
แล้ว น่า ยนาใจ เสีย จริง ๆ เดียว น แม่ เห็น พ้อง ด้วย หมอ ชอว์ป ที่ แก
ว่า เนยต สอด ได้ ตก เพราะ เกยจ ครัว น แต่ ไม่ มี ความ รู้ พอ เท่านั้น หมอ
คน น เป็น คน คม มาก ใจ คอกกว้าง ขวง ด้วย ลูก เข้อย และ เป็น คน ฉลาด
รอบรู้ กิจการ ความ เป็น ไป ของ โลก อย่าง ที่ ผู้ หญิง พวก เรา รู้ ไม่ ได้ โดย
เรื่อง เนยต เดฟ เดส นี้ ที่ ลูก แม่ คอว จะ เชื่อ คำ แนะนำ เสีย ตั้งแต่ แรก เห็น
ได้ ซิด เงิน ที่ เดียว ว่า เนยต เป็น คน เดว มาก ไม่ คอว สมา คม และ ไม่ คอว
ปล่อย ให้ เข้า มา วุ่น ใน บ้าน แม่ มี ความ ยินดี และ ชอบใจ เจ้า มาก เฮด
ตาตัน ที่ เจ้า มิ ได้ รัก เขา มิ ดุนน จะ คง นับ ว่า เคราะห์ ร้าย ที่ สุด และ

แม่เองจะต้องรู้สึกว่าเป็นผู้ควรได้รับคำติเตียน เพราะแม่ต้อง
ดำรงภาพว่าเจ้าหนุ่ม เหลวไหล คนนี้ ได้หลุดออกจากแม่มาก เท่ากับที่
หลุดออกจากคนอื่น

เอตตานัน ยืน มือ ไป วาง บน มือ มารดา และ พูด ด้วย เสียง เบา ว่า
“คุณ แม่คะ อย่า ปรี๊ด ปรี๊ด เนี่ยต นักเลยคะ ถึงเขาจะได้ทำอะไรไป
แล้วก็ตาม เขาได้ทำโดย ตรงด้วยความ สุจริต ดิฉัน เชื่อแน่ว่า
ว่าตั้งแต่เขาเกิดมาเขาไม่เคยหลุดจากใครโดยความ เจตนา มุ่งร้ายเลย

“อ้อ—นี่เจ้า มาช่วยแก้ตัวให้เขาละ!” มีศศิ ศอวตเนย์ ร้องขึ้น

แต่ใน ขณะ นั้น ความ โกรธ อันระคน กับความ พิศวง เพราะ บุตรีสาว
กล่าว คำ แก่ ตัว แทน เนี่ยต นั้น ก็ต้อง สงบ ลง โดย เหลือบ เห็น ผู้ที่ คุณเคย
คนหนึ่ง เดิน ตรง มา ทาง ชายเขา ครั้น แล้ว ต่อ มา อีก ครู่ หนึ่ง แก้ว
เริ่ม สันทนากับ ผู้ที่ มาใหม่ ปลดปล่อยให้เอตตานัน นั่ง คิด หมก มุ่น ในใจ
อยู่คนเดียว

วัน นั้น เจ้า หล่ออน คิด ทุกข์ โทมนัส ตลอด วัน ยัง คำ จน มี อาการ
ปรากฏชัดขึ้น ที่ คิ้ว อย่าง ไม่ เคย มี แต่ กาล ก่อน เมื่อ ถึง เวลา ราตรี
จดหมาย ซึ่ง จะ เป็น คำตัดสิน ชี ขาด ให้ เนี่ยต เลิฟ เลส ได้ ความ สุข ยิ่ง ใน
ชีวิต หรือ ความ ทุกข์ ยิ่ง ตลอด ชีวิต ก็ ออก เดิน ทาง ตรง ไป ยัง ที่ ซึ่ง เขา
รอคอย รับ อยู่ โดย ความ ร้อน รน กระวน กระวาย ใน นคร หลวง อัน กว้าง
ขวาง ซึ่ง สำหรับ เนี่ยต เสมอ เหมือน ที่อื่น รกร้าง ว้างเปล่า เพราะ เหตุ ด้วย
เจ้า หล่ออน อันเป็นที่ รัก มา สละ ไป เสีย ชีวิต ราตรี หนึ่ง

(เชิญอ่านบทใน ๔—๑๐ ตอนหน้า)

